

Vạn Ngô Chi Linh

Contents

Vạn Ngô Chi Linh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49

Vạn Ngô Chi Linh

Giới thiệu

Thể loại: huyền huyền, nhất thụ nhất công, ma phápConvert: Lâm PhongGhép đôi: Linh x Vạn Thần DậtChuyển ngữ:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-ngo-chi-linh>

1. Chương 1

Thành phố New York, một tiểu khu cao cấp ở Manhattan, dãy D phòng 301.

Một nam tử Châu Á màu da trắng nõn mở cửa đi ra, y có một mái tóc màu đen ngắn, ngũ quan thanh tú, cấu thành gương mặt rất bình thường, y cao chừng 1m8, một chiếc quần màu trắng ngà phối hợp áo lông cao cổ cùng màu, áo gió màu đen đem vóc người hoàn mỹ của y phác hoạ càng thêm xuất sắc.

Y biểu tình đạm nhiên ra khỏi tiểu khu, một mình trên đường không có mục đích, y không cùng bất luận người hàng xóm nào chào hỏi, chỉ là lãnh đạm cất bước, y không có nơi muốn đi, chỉ là nghĩ đi ra!

Tên của y là Linh, y có một hảo bằng hữu, là Trạch, bọn họ đều là những đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, từ nhỏ gặp phải Lão Đại của tổ chức, sau đó được chúng nhặt về nuôi. Tổ chức nuôi bọn họ là một tổ chức sát thủ, sau khi lớn, bọn họ bị huấn luyện thành một sát thủ xuất sắc.

Thời điểm còn nhỏ, chúng đã nói với y, nơi y sinh là một quốc gia cách nơi đây rất xa, ở Á Châu, tên gọi Trung Quốc. Chúng nói ngôn ngữ của quốc gia đó là Hán ngữ, cũng gọi là tiếng Trung, hỏi y có muốn học, khi đó không biết thế nào, y chỉ dị thường kiên định hồi đáp: muốn học! Có thể là một loại tâm lý chim non về tổ! Tổ chức phái người dạy y nói Hán ngữ, những người huấn luyện khác nói tiếng Anh, chúng chưa bao giờ cùng những đứa trẻ do chúng huấn luyện nói chuyện, nói cũng chỉ có mệnh lệnh cùng yêu cầu.

Huấn luyện chúng an bài rất hiện thực, đồng thời rất tàn nhẫn, mặc kệ là ban đầu cướp thức ăn, hay sau đó đánh nhau cùng quần áo, cho đến cuối cùng tự giết lẫn nhau, đây đều là hình thức cố định của sân huấn luyện, bình thường cứ mấy tháng lại có đứa trẻ được nâng ra ngoài. Trong một lần cướp thức ăn, y gặp Trạch, khi đó Trạch không cướp được thức ăn, y nhìn Trạch lui trong góc có vẻ đặc biệt gầy yếu tái nhợt, y yên lặng vươn tay đem thức ăn của mình chia ra. Bọn họ, trở thành bằng hữu tốt nhất, cùng nhau huấn luyện, cùng nhau cướp thức ăn, cùng nhau chống lại quần áo, cho đến cuối cùng, bọn họ được yêu cầu một đối một quyết đấu! Năm đó, y mười lăm, Trạch mười sáu!

Trạch là người Anh quốc, cậu ấy trắng hơn y rất nhiều, so y cũng cao, cậu ấy dạy y tiếng Anh, y dạy cậu ấy Hán ngữ. Ngày đó, những đứa trẻ còn lại trong phòng huấn luyện chỉ có sáu, ban đầu có gần trăm người, nhưng hiện chỉ có sáu, những đứa trẻ kia không phải bị kéo ra ngoài chính là bị nâng ra ngoài. Tất cả những đứa trẻ đều biết, đây rất có thể là lần huấn luyện cuối cùng, chỉ cần sống qua một cửa này, là có thể ra ngoài, lại thấy ánh mặt trời, tâm tình những đứa trẻ đều có chút nhảy nhót, không tự giác chờ mong!

Sáu đứa trẻ bị chia làm ba đội, một đối một tiến hành đánh nhau, mà tiêu chuẩn chiến thắng, chính là một phương ngã xuống! Y đánh thắng đối thủ, Trạch cũng chiến thắng đối phương, một đứa trẻ khác cũng thu được thắng lợi, ba đứa trẻ chiến bại lập tức bị nâng ra ngoài!

Ba người còn lại song song đứng giữa sân đợi mệnh lệnh, không biết kế tiếp chờ đợi sẽ là gì, là tiếp tục chiến đấu hay tuyên bố thắng lợi, ba người có thể đi ra?

Y lặng lẽ cùng Trạch đối mắt, hai người trao đổi một ánh nhìn, cùng đặt quyết tâm, mặc kệ bao nhiêu trắc trở, bọn họ nhất định phải sống sót! Ai ngờ, huấn luyện quan cư nhiên tuyên bố, kế tiếp, y cùng Trạch, một đối một, tiến hành đánh nhau!!

Tâm y lạnh phân nửa, y rất lý giải Trạch, cậu ấy hoàn toàn có thể vì bằng hữu hy sinh chính mình, thế nhưng, y tuyệt đối không thể để cậu ấy làm vậy! Linh ngẩng đầu nhìn Trạch bình tĩnh đứng đối diện, bình tĩnh nhìn y, hơi lắc đầu, ăn ý nhiều năm khiến Trạch lập tức minh bạch ý của y, nhưng cậu ấy chỉ đạm nhiên cười, vẻ mặt không quan tâm!

Linh có chút sốt ruột, bất đắc dĩ, vô thanh nói một chữ, ‘chết’! Quả nhiên, Trạch lập tức sắc mặt đại biến, bất đắc dĩ gạt đầu đồng ý đề nghị của y, cuối cùng, hai người bọn họ tiến hành một trận đánh nhau thế lực ngang bằng, một trận chiến đấu thoả thích nhể nhại, không có người nhún tay nhường, cũng không có hạ thủ lưu tình, cho dù hạ tràng là lưỡng bại câu thương, hai người cũng hài lòng!

Y cùng Trạch song song được nâng xuống, y không biết hạ tràng kế tiếp của bọn họ là gì, có thể, là bị tổ chức vứt bỏ, tự sinh tự diệt, có thể tổ chức sẽ nghĩ bọn họ còn giá trị lợi dụng, giúp bọn họ chữa trị vết thương.

Lúc tỉnh lại là ở một gian phòng màu trắng, trong phòng chỉ có mình y, y rất nhanh xuống giường, kiểm tra xung quanh, không ai, chỉ có một phong thư trên bàn, bên trên viết, Trạch bị đưa đến một nơi khác, hiện bọn họ là sát thủ của tổ chức, bọn họ phải bắt đầu vì tổ chức hoàn thành nhiệm vụ! Từ đó, y cùng Trạch đều thư từ lui tới, không có gặp mặt, cho dù y có thời gian ghé qua tổng bộ tổ chức cũng vừa vặn đứng dịp để cậu ấy làm nhiệm vụ.

Gần nhất, thư từ của Trạch càng ngày càng ít, nội dung trong thư cũng càng ngày càng đơn giản, trong trong ngoài ngoài lộ một cổ không bình thường, y có chút lo lắng, muốn biết tình huống cụ thể của Trạch, y dự định sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, y sẽ rút thời gian ghé qua xem cậu ấy!

Y ở bên ngoài đi dạo hơn nửa tiếng, liền trở về nhà, y nghĩ, được liệu y xin tổ chức hẳn đã tới!

Về đến nhà, mở cửa, vừa nhìn, quả nhiên, hai chiếc rương gỗ lớn bắt mắt để trên lớp gạch men sứ màu trắng, y vui vẻ tiến lên, mở, được liệu Trung được tràn đầy rương gỗ hiện ra trước mắt.

Y vui vẻ cầm một chi nhân sâm, kiểm tra thứ phẩm cùng vị đạo, ân, nhân sâm tự nhiên rất chính thống. Nghiên cứu trung y là một biện pháp tốt giết thời gian những khi một mình suốt tám năm qua của y, y rất thích Trung được, thích vị đạo của chúng, thích chúng sau khi phối hợp có thể cứu sống người, cũng có thể đẩy người vào chỗ chết.

Mở chiếc rương kia, thấy bên trên có một tờ giấy, còn có một xấp Mỹ kim, y nhìn cũng không nhìn, tùy tay đem tờ giấy cùng Mỹ kim để một bên, sau đó tiếp tục vui vẻ nghiên cứu được liệu!

Buổi tối, sau khi y vì mình nấu một tô mì trứng ăn xong, tới phòng khách, cầm lấy tờ giấy nhìn, tới cạnh tủ rượu trong phòng khách, vươn tay vừa chạm, một màn hình ẩn hiện nhảy ra, ẩn xuống mặt mã, tủ rượu dời đi!

Y đi vào, thay một bộ Tây trang màu đen, mang một ít được tề cùng công cụ, đi ra! Theo tư liệu biểu hiện, ông trùm sắt thép, người Anh-điêng, thích nhất xuất nhập một ít nơi thanh sắc, nhất là vị thành niên, bất luận nam nữ! Đêm nay hẳn sẽ xuất hiện ở câu lạc bộ Kim Sắc phòng 603!

Y tới gara ngầm, ngồi vào một chiếc Mercedes-Benz màu trắng bạc, phát động, di chuyển tay lái, thân xe lưu sướng sau khi tại gara ngầm xẹt qua một quang thái ngân sắc, tiêu thất không gặp.

...

Linh đem xe dừng ở cửa câu lạc bộ Kim Sắc, vừa xuống xe, tiểu đệ bãi đậu xe dương một nụ cười hoàn mỹ lập tức nghênh đón, y tiện tay móc mấy tờ Mỹ kim cùng chìa khoá quăng qua, tiểu đệ bãi đậu xe mỉm cười tiếp nhận, đem Linh đưa vào câu lạc bộ.

Linh vẻ mặt đạm mạc đi vào, biểu tình tự nhiên, bước tiến tự tin, nghiêm nhiên chính là một quý tộc công tử, y tựa hồ là khách quen của câu lạc bộ, nên đi đường nào, nên quẹo ngã nào, quen thuộc tựa như bản thân.

Không ai biết tổ chức từ lâu đem kết cấu chi tiết bên trong phục chế một phần cho y, trước khi đến y đã xem. Hướng thẳng đến phòng 603, Linh không dự định lãng phí thời gian, y muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sớm một chút về nhà nghiên cứu được liệu vừa nhận hôm nay!

Thang máy ‘đích’ một tiếng, mở, y đi ra. Vươn tay nhìn đồng hồ, y cần chờ thời gian. Mỗi lần hành động, tổ chức sẽ có kỹ thuật duy trì, phụ trách khống chế hệ thống quản chế bên kia, hiện cách thời gian ước định, còn có hai mươi giây!

Mười, chín... năm, bốn, ba, hai, một, đến giờ! Vừa tiến vào lối đi nhỏ ở lầu sáu, lập tức có hai bảo tiêu vác người cường tráng bư hân tiến lên vươn tay ngăn y, y lắc mình tránh đi, tại một khắc chuyển thân, được tề đặc thù trong tay đã bôi trên người đối phương.

Tên bảo tiêu kinh ngạc nhìn thân thể đồng bạn ngã xuống, hẳn lập tức phản ứng lao qua, dự định móc súng lục, thế nhưng tay hắn vừa mò đến hông, liền cảm giác thân thể cứng đờ, ý thức không rõ, thân thể ngã xuống!

Lại đi về phía trước, tình huống như vậy gặp phải bốn lần, nhưng bất quá là lãng phí mấy ống được tề! Đứng trước cửa phòng 603, Linh cấp tốc xuất thủ, một thanh sắt ‘răng rắc’ hai cái, cửa mở! Trực tiếp mở, vào phòng, một cổ khí tức *** mi đập vào mặt. Tiếng khóc nhỏ vụn pha trộn tiếng thổ dốc ồ ồ, cùng thanh âm thật thể va chạm rõ ràng từ chỗ sâu trong gian phòng truyền đến, y đến gần, ba thiếu niên mỹ lệ cùng một trung niên mập mạp ánh vào mi mắt.

Một thiếu niên quỳ gối dưới thân trung niên nam nhân, trước ngực hắn hôn; một thiếu niên quỳ trên giường, bộ móng nâng cao, xấu xí của trung niên nam nhân đang ở bên trong chà đạp; mà một thiếu niên khác nằm bên cạnh, hạ thân bị một vật cứng trùng kích, một đầu vật cứng điều khiển trong tay trung niên nam tử.

Nhìn cảnh tượng thối nát này, Linh không dấu vết nhíu mi, trung niên nam tử chìm đắm trong *** không phát hiện trong phòng hơn một người không liên quan, có thể hẳn đối bảo tiêu thiết trí rất tự tin, hẳn hoàn

toàn chìm đắm trong thế giới *** mi chính mình xây dựng!

Trực tiếp tiến lên, móc ra đặc thù được tề trong túi áo, nhắm ngay huyết vị, một kim đâm xuống, thân thể trung niên nam tử đột nhiên cứng ngắc, co quắp, hai tay vô lực buông rũ, ngã vào giường. Hai mắt trừng đột nhìn Tây trang nam tử vừa vào, là ai phải tới giết hắn, người này vào bằng cách nào, đám đồ ngu bên ngoài cứ nhiên một điểm cảnh cáo không phát...

Nhìn trung niên nam tử hai mắt nhắm lại, xác định hắn tử vong, chán ghét nhìn thân thể xấu xí của hắn, Linh móc ra một ống được tề, tiêm vào thân thể hắn. Sau đó nhìn ba thiếu niên lạnh run lui vào chân, không để ý bọn họ, trực tiếp xoay người ly khai gian phòng!

Khi y tới cửa, một thanh âm rất nhỏ khiến y chú ý, Linh lập tức quay đầu nhìn về gian phòng, một thiếu niên cầm trong tay một cây súng lục tinh xảo màu trắng bạc, mà họng súng đã nhắm ngay trái tim hắn. ‘Bồ!’ là thanh âm đạn bắn vào cơ thể, y chậm rãi ngã xuống, y đã không rảnh tự hỏi vì sao trong phòng có một cây súng lục tinh xảo, cũng vô pháp tự hỏi thiếu niên nổ súng là ai, ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu chỉ có một, y vẫn chưa gặp Trạch!

Trạch, hy vọng cậu, có thể hảo hảo sống sót!

...

2. Chương 2

Hồng Sam trấn, một tiểu trấn tọa lạc ở cạnh Tử Vong Sâm Lâm.

Trong một cổ trạch đồ nát bại cũ, hai bóng người dáo dác lui trong góc, nhìn thân hình gầy yếu hôn mê té trên đất, một người hắc hắc cười gian nói: “Tính tiểu tử này không may, có một kẻ mẫu dụng tâm rắn rết, dĩ nhiên tìm số tiền lớn để hai huynh đệ chúng ta đến tiểu trấn ở biên cảnh giết y!”

“Không sai, Trấn Quốc công gia cũng không quản, đây chính là thân sinh nhi tử của hắn a, thân thể như vậy, phải đến nơi hoang tàn vắng vẻ thế này, không phải rõ ràng tổng y đi chết?” Bọn chúng nhưng rất rõ, cho dù không có hai huynh đệ bọn chúng, tiểu tử này cũng không sống được lâu.

Trước đừng nói thân thể tiên thiên bệnh nhược, chính là một đường từ kinh thành đến Hồng Sam trấn, vừa ra kinh thành lộ phí đã bị người đoạt, dọc đường sinh hoạt một ngày ba bữa khó được, cư vô định sở, ban đêm phải hoang dã, ăn chút sơ sài, đôi một thiếu niên thân thể không tốt chính là trí mạng,

Vốn huynh đệ bọn chúng không biết, thế nhưng khi bọn chúng hoàn thành một nhiệm vụ, từ Cẩm Châu mã bắt đình đề chạy tới Hồng Sam trấn, lập tức đến toà nhà cũ nát có người nói là chỗ ở của thiếu niên, mới phát hiện thiếu niên từ lâu hôn mê té trên đất.

Bắt đầu bọn chúng còn hoảng sợ, lẽ nào kim chủ ở kinh thành phái người khác đến lấy tính mạng tiểu tử này? Nay không được, sinh ý hảo hảo thế nào bị đoạt, bọn chúng bật người tiến lên dò xét mạch tượng thiếu niên, vừa dò, mới biết thiếu niên là đối đến hôn mê! Hơn nữa chỉ ít hai ngày chưa ăn cơm, hai huynh đệ đến muộn một ngày, kết hợp trước sau, rất dễ minh bạch thiếu niên là thế nào té xỉu? Y đại khái chỉ vừa kịp vào toà nhà lập tức hôn mê!

Nói thiếu niên ở kinh thành thế nhưng không người không biết, không người không hiểu. Mẫu thân y là Đông Hạ quốc đệ nhất mỹ nhân, mà thiếu niên càng di truyền mỹ mạo mẫu thân, thế nhưng từ nhỏ đau yếu triền thân, suốt ngày nằm trên giường, dẫn đến y vô pháp luyện tập ma pháp, cũng thành trực hệ đệ tử duy nhất cổ gia [1] suốt trăm năm nay không có bất luận ma pháp.

Thời điểm mẫu thân y còn sống, có thể thu xếp đan dược trân quý kéo dài sinh mệnh, nhưng khi mỹ mạo mẫu thân vừa qua đời, tiểu thiếp bên dưới lập tức thủ nhi đại chi, sau đó bên gối Trấn Quốc công thổi gió, hạ tràng thiếu niên chính là như vậy. Hiện, mẫu thân y mới mất hơn ba tháng, y đã không sống qua hôm nay!

“Được rồi, đừng nói nhiều, trực tiếp đem y chấm dứt, sau đó vứt vào Tử Vong Sâm Lâm, để ma thú bên trong hảo hảo hưởng dụng thân thể y!” Bóng người cao một chút nói.

Một bóng người khác hắc hắc cười nói: “Tốt, đại ca!” Hắn tới bên người thiếu niên, đá thiếu niên một chút, khiến thiếu niên nằm úp sấp xoay người, lộ gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt dính đầy bùn đất cùng gió bụi, mấy sợi tóc mất trật tự hỗn loạn cát đá dán trên mặt, cho dù chặt vật bẩn ô như vậy, cũng không chút tổn hại sự mỹ lệ của y.

Lòng bàn tay ngưng tụ ma pháp, trung niên nam tử bàn tay có một cổ hồng sắc quang mang nhảy lên, đó là công kích của hỏa hệ ma pháp. Bàn tay vừa lộ, trực tiếp một kích xuyên qua trái tim thiếu niên. Hai người sau khi xác định thiếu niên trên đất tử vong, một người gọi ra ma thú của bản thân: nhị cấp phi ưng, túm lấy thiếu niên, hai người nhảy lên lưng phi ưng, gào thét bay về phía bầu trời bên ngoài Tử Vong Sâm Lâm, trực tiếp một cước đem thiếu niên đá xuống, sau đó quay đầu, tiêu sái rời đi!

Bọn họ không chú ý, trên người thiếu niên rơi xuống đột nhiên chột loé thả mang, y tựa hồ giật giật mi mắt, nhưng chớp mắt lại rơi vào hôn mê, nhanh đến khiến người không thể bắt!

...

Thân thể thiếu niên lẳng lẳng nằm trong rừng, xung quanh một mảnh an tĩnh. Dần dần, chích nhiệt liệt nhạt chậm rãi tán đi, dư huy lạc nhạt vì khu rừng độ một tầng kim hoàng, là như vậy an bình cùng xinh đẹp!

Thiếu niên trên đất giật giật lông mi, miệng phát sinh một tiếng kêu rên rất nhỏ. Linh chậm rãi mở mắt, ý nghĩ kéo về, đường nhìn không rõ không thể cung cấp cho y biết bản thân đang ở nơi nào, y ngồi dưới đất, bất động, chờ chính mình thích ứng. Một lúc lâu, Linh cất lực khởi động thân thể, nhưng phát hiện một trận choáng váng kéo lại, nhắm mắt, hoà hoãn choáng váng trong óc, mở mắt ra, phát hiện chính mình dĩ nhiên trong một khu rừng.

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, tích dương tây hạ? Hiện mới là hoàng hôn! Y nhớ kỹ lúc mình ra ngoài hành động đã là buổi tối tám giờ, thế nào có thể là hoàng hôn mặt trời lặn?

Linh muốn đứng lên, nhưng phát hiện thân thể cả người đau nhức, nhất là ngực, càng đau đớn không gì sánh được. Y thống khổ bưng ngực cong người, không động không biết, khẽ động quả thực đau đến không chịu nổi. Linh gian nan hô hấp, hơi thở hỗn hển, một lát sau, chờ qua được trận đau đớn thị nhân, y từ lâu đầu đầy mồ hôi!

Linh gian nan đỡ thân cây bên cạnh, chậm rãi đứng lên, từng bước tập tễnh bước về trước! Tuy rằng toàn thân rất đau, ngực cũng rất đau, nhưng bụng càng đói, nếu y không ăn gì, y không cần chờ đau chết, sẽ bị đói chết.

Y cất lực tiến về trước, một bên dựa đầu nhìn thân cây, thức ăn trong rừng rậm, không phải dã thú chính là dã quả, lấy thể lực hiện tại của y, cho dù một con gà đứng trước mặt, y đại khái cũng không xử lý được, cho nên y chỉ có thể ký thác vào dã quả!

Màn đêm từ lâu phủ xuống, trong khu rừng vắng vẻ bởi hồi tiếng tất tót của những động vật không biết tên, ánh trăng sáng rọi chiếu vào khu rừng u ám, vì nơi có chút âm trầm này tăng một mặt nhu hoà. Không biết đi bao lâu, ngay khi y không kiên trì được, y nhìn thấy hy vọng.

Nương ánh trăng sáng rọi, Linh có thể thấy rõ, trước mặt y có một đại thụ cao gần mười mét, bên trên kết đầy những quả cây to lớn, vỏ ngoài chắc nịch, quang trạch thuỷ nhuận, dự nhân tâm huyền.

Linh hai mắt phát lực nhìn quả cây trước mặt, lập tức bắn ra cường liệt động lực cầu sinh, tay chân cùng lúc sử dụng ‘đằng đẳng’ bò lên đại thụ, không chút do dự hái một dã quả khổ nắm tay, ‘răng rắc răng rắc’ mấy ngụm giải quyết một quả, sau đó lập tức cầm một quả khác, đặt bên miệng, từng ngụm từng ngụm cắn, nhắm nuốt. Một lần ăn tươi nuốt sống bốn quả, cộng thêm nửa quả ăn không vô trong tay, y mới thoả mãn ngã vào nhánh cây trên đại thụ.

Linh lẳng lẳng nhìn những ngôi sao trên bầu trời, hiện y một điểm buồn ngủ không có, có thể vì hôn mê ngủ nhiều lắm, y thế nào cũng ngủ không được. Bất đắc dĩ phun một hơi, Linh đứng dậy, giải quyết vấn đề bao tử, y có đủ thời gian giải quyết tình huống không hiểu trước mắt.

Linh gơ hai tay, đây không phải tay y! Tay y tuy bởi vì hiếm gặp dương quang có chút tái nhợt, nhưng tuyệt không phải loại trắng không chút máu như bệnh trạng này. Nhìn nhìn y phục trên người, đây cũng

không phải quần áo của y, y trước khi ra ngoài rõ ràng đổi một bộ Tây trang màu đen Armani, thế nào sẽ là loại trường bào vải bông bình thường!

Linh chậm rãi vươn tay nhẹ ấn bộ ngực đau đớn, thân thể này cũng không phải thân thể y! Cho dù y là bởi trái tim trúng đạn mà chết, trái tim đau đớn có thể lý giải, thế nhưng tuyệt không có cả người đau đớn. Y không cho mấy mỹ thiếu niên kia lúc sau còn có thời gian ngược thi.

Linh nhìn thân thể rõ ràng thu lại một vòng, bất đắc dĩ cười cười, lẽ nào người sau khi chết đều tại thế giới bên kia trọng sinh? Không cần quên đi quá khứ, không cần một lần nữa bắt đầu từ thời kỳ trẻ con, trực tiếp mang ký ức kiếp trước từ thời kỳ thiêu niên tiếp nối?

Không biết Trạch nhận được tử tấn [2] của y không? Không biết cậu ấy sau này thế nào? Huynh đệ, cậu nhất định phải thay tôi hảo hảo sống sót, vì chúng ta giấy dựa gian khổ như vậy, nhất định phải hảo hảo sống!

...

[1] Cổ gia: gia tộc xa xưa

[2] Tử tấn: tin báo tử

3. Chương 3

Sáng hôm sau, Linh trên cây ăn mấy dĩa quả làm bữa sáng, liền leo xuống, thử rời khỏi khu rừng.

Y cẩn cẩn dục dục bước đi, một bên chú ý bất luận phong xuy thảo động, phòng ngừa một ít công kích của đại hình dã thú. Vừa đi không bao lâu, Linh đã thấy thứ khiến y kinh hãi. Trước mắt y, không phải một tảng lớn sơn gia hoa dị thường tươi tốt!

Sơn gia hoa là một thực vật thân thảo thuộc họ cà chỉ sống một năm, có công hiệu định suyễn, khứ phong, gây tê. Những công hiệu khác đối Linh, không có tác dụng gì, thế nhưng gây tê, với Linh hiện tại, giúp đỡ không nhỏ!

Linh mừng rỡ tiến lên, hái xuống một ít, những đoá hoa này trong tay y, có thể trở thành lợi khí rất hữu dụng, cũng là vũ khí phòng bị duy nhất y hiện có. Linh dùng biện pháp rất nguyên thủy lấy ra chất lỏng sơn gia hoa, tìm một chiếc lá thật lớn bao lại, đặt trên người. Sau đó lại bẻ mấy cành cây tương đối cứng rắn làm vũ khí, một lần nữa bắt đầu nhiệm vụ rời khỏi khu rừng!

Đại khái đi được ba giờ, Linh vẫn chưa rời khỏi khu rừng, cả một điểm giới hạn cũng không thấy, y không khỏi dừng bước, bắt đầu tìm kiếm thức ăn trưa. Mấy dĩa quả sáng ăn đã tiêu sạch sẽ, cái gì cũng không còn lại, bụng y sớm đại xướng không thành kế!

Linh cẩn thận xuyên qua khu rừng, phòng ngừa kinh động những con mồi nhát gan, như thỏ hoặc tiểu điều các loại. Đột nhiên, một con thỏ màu trắng xuất hiện trước mặt, Linh cước bộ càng nhẹ, chỉ sợ kinh động chủ tài liệu bữa trưa.

Con thỏ này so thỏ bình thường lớn hơn, đại khái chừng bốn mươi cm, hai tai thẳng tắp dựng đứng, một thân lông trắng có vẻ phi thường rực rỡ.

Linh chậm rãi, cẩn thận tiếp cận, thế nhưng con thỏ như có đôi mắt phía sau, ngay khi Linh cách nó chừng mười lăm mét, ma xui quỷ khiến nó quay đầu nhìn Linh, sau đó hai mắt thẳng tắp trừng Linh, không chạy đi, không kinh hoảng, cũng không phản ứng, chính là như vậy nhìn chằm chằm.

Linh không khỏi kỳ quái nhướng mi, lẽ nào thỏ trong khu rừng này chưa từng thấy nhân loại, cho nên không sợ? Linh tiếp tục đi về trước, ngay khi cách con thỏ hai mét, con thỏ đột nhiên phản ứng. Bốn chi của nó trực tiếp dùng đầu ngón chân đứng lên, hai tai buộc chặt dựng thẳng, Linh không rõ hành vi này đại biểu gì, thế nhưng nhìn khí thế con thỏ hẳn phát ra là cảnh cáo, bởi vì nó hướng y phun từng đợt khí gấp.

Linh không chịu ảnh hưởng, y không tiếp thu một con thỏ có thể đối y tạo thành ảnh hưởng gì, y duy trì bước tiến liên tục, dự định tới gần trực tiếp bắt nó. Ai ngờ, con thỏ đột nhiên hé miệng, đối Linh phun một cột nước.

Linh không hề phòng bị, bị phun trúng, tức thời vẻ mặt ướt đẫm, bọt nước theo tóc, gương mặt chảy xuống, dính ướt y phục trên người. Linh ngẩn ra, con thỏ biết phun nước? Nếu không phải bọt nước ướt sũng trên người cùng tóc nhấc nhỏ, y thật đúng cho chính mình nằm mơ.

Linh vô pháp tin tưởng liếc nhìn con thỏ, phát hiện nó chỉ liên tục duy trì dùng đầu ngón chân đứng thẳng, phun khí, tựa như cảnh cáo y nhanh lý khai, bằng không cho y đẹp mặt!

Linh không khỏi buồn cười nhìn con thỏ hình thể khá lớn, lẽ nào nó cho nó biết phun nước có thể chiến thắng y? Linh sử dụng một điểm kỹ xảo, tránh đi chiếc miệng con thỏ, thân hình rất nhanh nhiều đến phía sau, dự định vươn tay tóm cổ nó.

Ai ngờ phản ứng của con thỏ cũng cực kỳ cấp tốc, nó rất nhanh nhảy về trước, sau đó hoả tốc quay đầu, lại đối Linh mở miệng, hung hăng hướng Linh phun một thân nước, rồi rất nhanh chạy đi.

Linh không nghĩ con thỏ này còn có cột nước có lực công kính lớn hơn cột nước vừa nãy, nhìn chính mình một thân ướt đẫm, y không khỏi kinh ngạc lắc đầu, con thỏ rất kỳ quái.

Linh không có cách, không thể làm gì khác hơn tìm một gốc đại thụ mọc đầy dã quả, hái mấy cái điền đầy bụng, lại tiếp tục hành tẩu.

Một lát sau, y lại gặp một con thỏ, con thỏ này hiển nhiên cùng con trước không giống, bởi nó so con trước còn lớn hơn, Linh có chút kinh ngạc tròn to mắt, đây là thể giới gì, thỏ một con so một con lớn, có cực hạn hay không?

Linh lần này có kinh nghiệm, không tùy tiện đi tới, mà là lặng im tiềm hành đến trước nó chừng năm mét, tính toán lực cánh tay cùng góc độ phóng, dùng chất lỏng sơn gia hoa buổi sáng chiết xuất, vẽ loạn trên cành cây khi đó bề được, nhắm vào mục tiêu, rất nhanh xuất thủ.

‘Sưu’ một tiếng, cành cây như tên rời dây cung, trước khi con thỏ phản ứng đâm vào thân thể, con thỏ hét một tiếng, trong miệng phun hoả diễm, đốt cháy cành cây, sau đó bắt đầu chạy trốn.

Linh lần thứ hai bị kinh ngạc, con thỏ không chỉ biết phun nước, còn có thể phun lửa? Con thỏ sau khi chạy ngoài hai ba mươi mét, rốt cuộc bởi tác dụng được lực, hôn mê ngã xuống.

Linh chạy lên, bắt lấy con thỏ, tìm một nơi tương đối trống trải, bắt đầu bữa cơm thịt đầu tiên. Mà tìm một nơi tương đối trống trải, là bởi vì điều này rất bất lợi đối với một số động vật ẩn nấp đánh lén, có nguy hiểm cũng có thể phản ứng rất nhanh.

Bởi không có bất luận công cụ, Linh chỉ có thể dùng biện pháp phi thường nguyên thủy đến làm bữa trưa, y đào một cái hố, đem con thỏ chôn trong đó, tìm một ít lá cây khô ráo, sau đó dùng phương pháp dùi cây sinh lửa, đem con thỏ thiêu chín. Kế bắt đầu hưởng dụng bữa cơm của y, bởi không cạo lông, y đành trực tiếp đem da con thỏ cắt, từng ngụm từng ngụm ăn.

Tuy không có thêm bất kỳ gia vị, thế nhưng đối Linh một người hai ngày ăn dã quả đến bụng tràn đầy dịch tiêu hoá thực vật, đây đã là thức ăn phi thường khó được, phi thường mỹ vị, cho nên Linh ăn đến mùi ngon.

Cứ như vậy, Linh bắt đầu sinh hoạt khai hoang rừng rậm. Y ở trong rừng du đãng, đói bụng liền bắt một ít tiểu động vật có khả năng bắt, khát liền leo lên cây hái dã quả. Không biết là y vận khí tốt hay thể nào, mấy ngày nay cư nhiên không ăn phải dã quả có độc, tuy ngực đau đớn duy trì không ngừng, nhưng y vẫn sống, không có đình chỉ hô hấp.

Hôm nay, Linh như thường trên một gốc cây mọc đầy dã quả tỉnh dậy, bữa sáng ăn dã quả giải quyết. Sau đó leo xuống cây, bắt đầu thám hiểm chi lữ tìm cơm trưa trong rừng.

Mấy ngày nay y vẫn ngủ trên cây, thế nhưng ôn độ buổi tối càng ngày càng thấp, y phải tìm một nhánh cây tương đối rậm rạp, chính là hiệu quả hiển nhiên không được tốt, cho nên hôm nay, y phải tìm được một nơi có thể chống hàn lạnh để ngủ.

...

4. Chương 4

Tìm một buổi sáng, vẫn không có thu hoạch gì. Buổi trưa, Linh dùng chất lỏng sơn gia hoa bắt được một đầu động vật rất giống gà nhưng so gà tây còn muốn lớn, y tìm đến một con sông nhỏ trong suốt, cầm lấy tảng đá nhắm ngay đầu nó cố sức đập, bắt đầu nhỏ lông.

Con sông nhỏ này là y hôm qua tìm được, có nước ngọt, vấn đề khát khô của y không còn là nước trái cây ê ẩm ngọt ngào. Đại khái là bởi vì lâu lắm không uống nước ngọt, hoặc là mấy ngày nay ăn nhiều dã quả, hôm qua Linh lần đầu tiên uống xong nước ngọt, liền bẻ hai chiếc gậy trúc, đem một ít chỗ sắc bén mài bằng làm thành bình, đựng nước trực tiếp mang trên người, khát liền uống nước, không cần tìm dã quả.

Mấy ngày nay, y cơ bản đem chính mình coi như Thần Nông, gặp một ít dược liệu sinh trưởng rất giống linh chi, nhân sâm, đông trùng hạ thảo, bới bới lên người sau đó trực tiếp nhai nuốt, đem thân thể này ngựa chết trị thành ngựa sống. Không biết đánh bậy đánh bạ thế nào, trị liệu thực sự có hiệu quả, ứ thương trên thân thể bắt đầu biến mất, mà buồn đau ở ngực cũng từ từ giảm bớt. Tuy vẫn chưa tốt, thể nhưng thân thể đã có một ít khí lực, đủ cung cấp y giết động vật cùng xử lý da lông.

Y không dám trong rừng cắt yếu hầu động vật, đẩy nó vào chỗ chết, cũng không dám bên sông tẩy rửa động vật, sợ mùi máu tươi hấp dẫn một ít đại hình động vật ăn thịt. Cho nên y đều trực tiếp đem máu tươi để trong cơ thể động vật, sau khi nướng chín, ăn bộ phận có thể ăn, phần khác liền đào một cái động, dùng bùn đất vùi lấp.

Sau khi nướng chín đầu động vật thật lớn rất giống gà, Linh bắt đầu đại khoái cắn ăn. Đầu tiên là xé xuống một chiếc đùi, kết hợp nước trong ống trúc ăn sạch, lại xé xuống một chiếc đùi, hai chiếc đùi đều vào bụng, bao tử ăn no. Linh sờ sờ phần bụng có chút nhô lên của mình, thoả mãn dùng nước rửa miệng cùng tay, bắt đầu đem thi thể thức ăn tiến hành vùi lấp.

Y đầu tiên là đào một cái hố, sau đó cầm thi thể thật lớn của động vật dự định chôn vào. Đột nhiên, một đạo hồng quang thoáng hiện, Linh ngừng động tác trong tay, đem thi thể nhắc đến, bàn tay tiến vào nơi trái tim, sờ soạng, một khối hồng bảo thạch khổ trái nho xuất hiện trong tay Linh.

Linh cầm viên hồng bảo thạch tỉ mỉ quan sát, phát hiện, nó thực sự chỉ là một viên hồng bảo thạch tinh oánh dịch thấu. Không có bất kỳ đặc thù bất đồng nào, Linh tiện tay đem nó bỏ vào ngực. Lại tìm tòi trong cơ thể đầu động vật kỳ lạ rất giống gà này, không phát hiện bất kỳ viên hồng bảo thạch nào khác, y tiếp tục công việc vùi lấp.

Linh tuy phát hiện một viên hồng bảo thạch, thể nhưng y không đem nó để trong lòng, bởi y chỉ cho đầu động vật rất giống gà này nuốt nhằm một viên bảo thạch. Bởi vì viên bảo thạch kia không phải rất lớn, hơn nữa cổ, yết hầu thực quản cùng vân vân của đầu động vật so gà lớn hơn rất nhiều, có thể nói lớn không gì sánh được, hẳn vì vậy mới không bị nghẹn chết.

Linh cũng không suy nghĩ sâu xa vì sao hồng bảo thạch là ở vị trí trái tim, mà không phải trong bụng, y tiếp tục tìm kiếm nơi dừng chân đêm nay.

Cuối cùng, Linh tìm được nơi nghỉ ngơi ban đêm, là trong động của một gốc cổ thụ đã chết. Cổ thụ này rất lớn, đường kính thân cây đại khái hơn một mét, tại vị trí cách mặt đất chừng năm mươi cm, chính giữa có một thụ động với độ cao có thể dung nạp một người khuất thân ngồi.

Linh ở lúc hoàng hôn, điền đầy bụng, tìm một ít lá cây mềm mại phủ kín thụ động, lại tìm vài chiếc lá cây khô ráo thật lớn làm chăn, sau đó rất thoả mãn chui vào thụ động, mặt mang mỉm cười tiến nhập mộng đẹp, hạnh phúc với giấc ngủ ấm áp đầu tiên của mình.

Linh không biết chính là, ở sâu trong Tử Vong Sâm Lâm, một hồi cường cường đối chiến sắp bắt đầu.

Mấy ngày nay tất cả ma thú của Tử Vong Sâm Lâm, đều quan tâm một việc, đó chính là bát cấp ma thú mặc văn hoá báo cùng bát cấp ma thú xích mục độc chu muốn tiến vào một hồi vương giả chi tranh.

Chỉ cần một phương thu được thắng lợi là có thể thành công xưng vương, chiếm lĩnh thủ lĩnh huyết động. Thủ lĩnh huyết động không chỉ là một cái huyết động, linh khí siêu nồng đậm bên trong là hoàn cảnh tốt

nhất để ma thú tu luyện. Một ngày thắng lợi có thể độc chiếm huyết động linh khí nồng đậm, còn có thể thống lĩnh tất cả ma thú bên ngoài ngoại trừ giải đất trung tâm của Tử Vong Sâm Lâm.

Không ai biết thủ lĩnh huyết động vì sao linh khí nồng đậm như vậy, hơn nữa trăm nghìn năm qua vĩnh viễn không suy giảm, có thể là bởi ngầm có linh khí chi nguyên, hoặc bên trong có điểm đặc thù gì, nhưng tất cả ma thú đi vào đều không ai có thể tìm ra nguyên nhân.

Vốn, trăm nghìn năm qua vẫn là xích mục độc chu thống lĩnh khu vực này, thủ lĩnh huyết động cũng là nơi nó ở. Thế nhưng trăm năm trước, mặc văn hoá báo đột nhiên rơi xuống Tử Vong Sâm Lâm, đánh bại xích mục độc chu, thủ lĩnh huyết động liền đổi ma thú.

Xích mục độc chu từ sau khi bại bởi mặc văn hoá báo, ly khai Tử Vong Sâm Lâm, tiến về Vạn Vô Chi Uyên. Vạn Vô Chi Uyên là một trong tam đại hiểm địa cùng Tử Vong Sâm Lâm nổi danh, nó là một bờ biển thật lớn, ba đào cuộn sóng cùng địa lý khí hậu vụ khí tràn ngập quanh năm khiến người cùng ma thú đi vào mê thất phương hướng, tại đó căn bản lực tảo hao hết khí lực, không thể tiếp tục.

Ở bờ biển thật lớn của Vạn Vô Chi Uyên có rất nhiều cô đảo cùng tiểu đảo, có linh khí sung túc, tụ tập rất nhiều ma thú; có linh khí thiếu thốn, chỉ có cỏ hoang tạp sinh; có linh khí nồng đậm, trên đảo mọc ra rất nhiều linh thánh vật.

Có một toà tiểu đảo chính là tình huống như vậy, trên đảo có một gốc tấn cấp thánh vật của cao giai ma thú: Hải Thanh thụ. Cây này không cao, thân cây chỉ có hai đến ba mét, nhưng rễ cây của nó trực tiếp xuyên dưới đáy tiểu đảo, lan rộng vào đáy biển, lấy dinh dưỡng nước biển mà sống. Cũng bởi Hải Thanh thụ cực kỳ bá đạo, cho nên cả một toà tiểu đảo chỉ có một gốc Hải Thanh thụ.

Hải Thanh thụ bởi vì cả người thanh sắc, lại thêm nó dựa vào nước biển cung cấp dinh dưỡng, cho nên được mệnh danh là Hải Thanh thụ. Hải Thanh thụ trăm năm kết quả một lần, thế nhưng từ năm thứ chín mươi mới bắt đầu kết quả, mỗi năm một quả, tới quả thứ mười, thì vừa vặn trăm năm. Hải Thanh Châu lớn như quả táo xanh, nó không phải thuần túy đến mức tận cùng biến thành nồng đậm thâm thanh sắc, mà là tinh khiết đến mức tận cùng chuyển thành tối nguyên thủy đậm thanh sắc, có chút trong suốt, cả người phiếm một tầng thanh mang oánh lạng.

Xích mục độc chu có thể thống lĩnh Tử Vong Sâm Lâm trăm nghìn năm không phải không có nguyên nhân, bởi nó biết vị trí cụ thể của cây Hải Thanh thụ này giữa Vạn Vô Chi Uyên mệnh mông không biên giới.

Bốn năm trước, xích mục độc chu rốt cuộc tại Vạn Vô Chi Uyên lấy được Hải Thanh Châu thành thực, mượn lực lượng Hải Thanh Châu nhất cử phát tan bình chương thất cấp, tấn chức làm bát cấp ma thú. Trở về Tử Vong Sâm Lâm, trải qua một năm lắng đọng, nó rốt cuộc quyết định hướng mặc văn hoá báo khiêu chiến, nó muốn một lần nữa thu về vương giả vị của Tử Vong Sâm Lâm.

Mặc văn hoá báo ở trăm năm trước đến Tử Vong Sâm Lâm, đánh bại xích mục độc chu, vì không phải vinh dự vương giả, cũng không phải thống lĩnh đông đảo ma thú Tử Vong Sâm Lâm, vì chỉ là thủ lĩnh huyết động linh khí nồng đậm. Bởi vì nó trên người có một bí mật, nó lưng đeo một nhiệm vụ, nó không chỉ là một bát cấp ma thú, càng là một thủ hộ ma thú. Nó thủ hộ chính là một quả trứng, một quả trứng ma thú từ thời kỳ viễn cổ lưu truyền tới nay.

Mà quả trứng ma thú này muốn phá xác cần linh khí cực kỳ nồng đậm, cho nên khi nó nghe được thủ lĩnh huyết động của Tử Vong Sâm Lâm, nó liền đến đó, đánh bại thủ lĩnh ban đầu, chiếm lấy huyết động, đem quả trứng ma thú để ở nơi linh khí nồng đậm nhất. Trải qua trăm năm tiến hoá, quả trứng ma thú rốt cuộc gần đây có một khe nứt, tuy chỉ là một vết nứt rất nhỏ, thế nhưng điều này nói cho mặc văn hoá báo một việc, chính là nó hiện tuyệt đối không thể mất đi huyết động linh khí nồng đậm này.

Gần nhất phát sinh đại sự như vậy, hấp dẫn rất nhiều ma thú tới xem, mặc kệ là đệ giai nhất nhị tam cấp ma thú, trung giai tứ ngũ cấp ma thú, hay cao giai lục thất cấp ma thú, đều sớm tụ tập bên ngoài thủ lĩnh huyết động, chiếm trước vị trí tốt nhất, quan sát trận đánh cấp đại chiến trăm năm.

Cho nên, không thể không nói, vận khí của Linh không sai, thời điểm y bị người từ trên lưng ma thú đá xuống, vừa lúc tất cả ma thú trong Tử Vong Sâm Lâm đều đi đến thủ lĩnh huyết động quan chiến, cho nên y không có cơ hội gặp đệ giai ma thú đối y có nguy hiểm trí mạng, cũng không có cơ hội gặp trung giai ma thú y căn bản không có khả năng chống lại.

Về phần hai con thỏ biết phun nước cùng phun lửa y gặp được, căn bản không thể xưng giai cấp, chỉ là một ít nhược tiểu, ma thú không có giai cấp chỉ có một ít bản lĩnh phòng thân, cho nên chúng không có ma hạch. Mà y một lần nữa hảo vận gặp phải một đầu khiêu khiêu kê có ma hạch, đầu khiêu khiêu kê đó được xưng là ma thú yếu nhất. Không sai, chính là một loại dê giai ma thú vô dụng nhất, không ai muốn săn nhất thế giới, chiếm ma thú chỉ danh nhưng không hề cống hiến, trong truyền thuyết giữ cửa hầm cầu lại không thải, nhất cấp ma thú khiêu khiêu kê.

5. Chương 5

Xích mục độc chu chuyển động thú hình khổng lồ, đứng bên ngoài thủ lĩnh huyết động, gắt gao nhìn chăm chăm cửa động, chờ đợi mặc văn hoả báo đi ra.

Nó mấy ngày trước đã hướng mặc văn hoả báo phát tin khiêu chiến, thế nhưng mặc văn hoả báo vẫn lui trong huyết động, không dám ra. Hừ! Đồ nhát gan, ma thú nhát gan sợ phiền phức như vậy thế nào có tư cách trở thành thủ lĩnh Tử Vong Sâm Lâm, thống lĩnh đông đảo ma thú Tử Vong Sâm Lâm, đó không phải để những nhân loại ghê tởm ngu xuẩn chê cười?

Ngay lúc nó muốn hảo hảo tới cửa cười nhạo châm chọc một phen, mặc văn hoả báo nhưng nói cái gì ba ngày sau nghiền chiến. Không có biện pháp, nó không thể làm gì khác hơn là ba ngày sau tới trước cửa thủ lĩnh huyết động chờ mặc văn hoả báo.

Mặc văn hoả báo mấy ngày nay, ngẫu nhiên phát hiện một việc, khe nứt trên quả trứng ma thú cư nhiên chậm rãi biến lớn, tăng nhanh. Hiện, toàn bộ quả trứng ma thú đã có ba khe nứt, hơn nữa khe nứt từ không thể nhìn ra đến giờ nhìn kỹ có thể thấy, mặc văn hoả báo thật cao hứng, chủ nhân của nó rốt cuộc muốn đi ra!

Rốt cuộc, tại tịch dương nhanh lạc sơn, mặc văn hoả báo đi ra. Nó nhìn xích mục độc chu cùng đông đảo ma thú xung quanh, bước ra bước tiến ưu nhã, đảo quanh một vòng, đối xích mục độc chu nói: “Người cùng ta tỷ thí không cho công kích huyết động!”

Xích mục độc chu hừ lạnh một tiếng, nói: “Người không muốn huyết động, ta còn muốn, ta sẽ ngốc như vậy sao?!”

Mặc văn hoả báo thoả mãn nói: “Bắt đầu đi!”

“Hoả báo, ta nói cho người, chỉ cần người thua trận tỷ thí, người không thể ở lại thủ lĩnh huyết động, không còn là thống lĩnh Tử Vong Sâm Lâm, phải ly khai Tử Vong Sâm Lâm!” Xích mục độc chu ác độc nhìn mặc văn hoả báo, nhìn xung quanh nhiều ma thú như vậy quan tâm bọn chúng, lòng đắc ý nghĩ, đợi lát nữa nó trước mặt bao người hung hăng đánh bại mặc văn hoả báo, một lần nữa cầm lại thứ thuộc về mình.

“Không thành vấn đề, bất quá, nếu như người thua, ta cho phép người không cần ly khai Tử Vong Sâm Lâm, chỉ cần không xuất hiện trước mặt ta!” Mặc văn hoả báo kiêu ngạo nhìn xích mục độc chu, hừ lạnh châm chọc!

“Hừ!” Xích mục độc chu hừ lạnh một tiếng, cả người thế áp toả ra, thế áp bất cấp ma thú khiến xung quanh rất nhiều dê giai ma thú vô pháp bảo trì tư thế đứng thẳng, phủ người nằm xuống, ô ô khê gọi. Mặc văn hoả báo liếc nhìn, một cổ thế áp hồn hậu lan tràn, chậm rãi xông tới thế áp xích mục độc chu, lạnh lùng nhìn xích mục độc chu nói: “Chúng ta đều là bất cấp ma thú, thế áp không cần!”

Xích mục độc chu không lên tiếng, trực tiếp ngâm xương ma pháp chú ngữ, bắt đầu công kích. Xích mục độc chu là ma thú thủy thuộc tính, vừa vận cùng hoả thuộc tính của mặc văn hoả báo tương khắc, lại thêm đẳng cấp tương đồng, vì vậy quyết đấu giữa bọn chúng quả thực là hủy thiên diệt địa, hôn thiên ám nhật. Ma thú xung quanh từ lâu lui xa, mới không bị bọn chúng lan đến.

Xích mục độc chu há mồm phun một cái băng đồng cầu, mặc văn hoả báo lập tức đáp lễ một cái hoả long, đem băng đồng cầu hoà tan bốc hơi. Lắc mình tránh đi đại hoả cầu chính nhiệt bức nhân, xích mục độc chu lập tức ngâm xương ma pháp, một cái thủy lao trong xanh có đen xuất hiện phía trên mặc văn hoả báo, cấp tốc lao xuống, dự định đem mặc văn hoả báo giam vào.

Mặc văn hoá báo đứng tại chỗ phát sinh tiếng gầm giận dữ, cả người thiêu đốt hoả diễm càng chích nhiệt, hoả thiệt tán loạn quanh thân, thuỷ lao vừa hạ xuống, đã bị hoả thiệt quán lên, sau đó hơi nước mịt mù bắt đầu lan toả. Dịch thể màu đen trong thuỷ lao bị hoả thiệt thiêu đốt tản ra một cổ tanh tưởi. Đê giai ma thú bên cạnh quan chiến không cẩn thận hít vào, liền lung lay sắp đổ, căn bản đứng không vững, mới biết dịch thể màu đen đúng là nọc độc của xích mục độc chu, xích độc.

Chỉ chớp lát, thân hình của mặc văn hoá báo nhanh chóng lao ra thuỷ lao, hướng về xích mục độc chu huy hai đầu hoả long. Xích mục độc chu vội ngâm xương ma pháp, một mặt băng tường tinh oánh dịch thấu xuất hiện trước mặt xích mục độc chu, ngăn cản hoả long tập kích...

...

Trời đã sáng, Linh mở mắt, từ thụ động đi ra, đứng dưới gốc cây, thân duỗi người, hoạt động thân thể, tốt, tinh thần khí sáng, tìm bữa sáng!

Linh nghĩ hôm nay chính mình vận khí thật không tốt, bởi y tìm tròn một buổi sáng, một viên dã quả, một đầu động vật thỏ hoặc gà, cư nhiên không thấy. Linh bắt đắc dĩ tựa trên thân cây nghỉ ngơi, nhìn một chút liệt nhật từng chút chạy tới đỉnh đầu, y vươn tay lau mồ hôi trên đầu, xuất ra ống trúc đeo bên hông, uống mấy ngụm, thở dài một hơi.

Nếu như y không tìm được thức ăn, nước cũng không cần phải uống! Lấy phó thân thể hiện tại của y, dưới liệt nhật như vậy còn tiếp tục hành động, rất nhanh sẽ vì thiếu nước mà té xỉu.

Đột nhiên, phía trước một trận thanh âm tất tất tác tác hấp dẫn lực chú ý của Linh, có thể là động vật gì ở đó không chừng. Y cẩn thận tiềm hành bước qua, trốn sau một bụi tùng thấp rậm, đẩy ra lá cây, hát! Mở cái gì vui đùa, lúc nào gặp qua con kiến lớn như con chuột, còn là một bầy, ít nhất mấy nghìn con.

Hiện Linh rốt cuộc biết vì sao toàn bộ buổi sáng y không gặp được một đầu động vật, ai thấy bọn chúng không né tránh! Bọn chúng hiện như vận tải các loại thức ăn, bởi Linh bắt gặp bọn chúng rất có trình tự xếp thành hàng, đỉnh đầu mang một khối vật màu trắng từng con từng con chính tề tiến về trước. Linh hiện một điểm suy nghĩ muốn bắt động vật trở về làm bữa trưa cũng không có, y thầm nghĩ, chậm rãi lui về sau, chậm rãi đi xa, không cần kinh động bọn chúng mới tốt!

Nhưng hiển nhiên hôm nay vận khí của y thực sự không tốt, giữa lúc y nhanh cách bọn chúng mười mét, Linh một bước không chú ý, ‘răng rắc’ một tiếng dẫm phải một đoạn cây khô. Âm vang lập tức bị bầy kiến bắt được, bọn chúng dừng lại động tác, giơ lên chiếc đầu to hắc hồ hồ, dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm nơi phát sinh thanh âm.

Linh trong nháy mắt nghĩ lông tơ dựng đứng, mồ hôi vừa nẩy vì liệt nhật chiếu xạ mà chảy cũng biến thành mồ hôi lạnh, thân thể không khỏi trở nên cứng ngắc không gì sánh được. Bị mấy nghìn đôi mắt song song nhìn chăm chăm như vậy, loại cảm giác này rất kỳ diệu, Linh chỉ cảm thấy kinh khủng, đại khái gặp quỷ hồn cũng không kinh khủng như vậy, y đời trước cũng không có kinh nghiệm kinh khủng như vậy.

Linh vài bước không thể nhận ra hơi lui về sau, hai mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm bầy kiến, chú ý bất luận cử động của bọn chúng. Đột nhiên một con kiến ‘két két’ kêu hai tiếng, bầy kiến nhất thời rối loạn. Linh nháy mắt bỏ chạy, dừng nói giỡn, y tình nguyện bị đầu súng xuyên tim vài lần, cũng không nguyện bị những con kiến tươi sống phân thân!

Quả nhiên, y vừa chạy hai bước, bầy kiến bắt đầu hành động, đuổi theo. Nếu như trên đất bằng, nếu như là trước đây, Linh nói không chừng có thể vứt bỏ bọn chúng, cho dù vứt không được, cũng không bị bọn chúng đem cự ly kéo gần như vậy. Thế nhưng hiện không phải a, là trong rừng rậm một nơi hăm hố lỗ lõm không có đường đi đáng nói, còn là thân thể thiếu niên chân ngắn, đáng buồn nhất chính là thân thể này thể chất không tốt, căn bản chạy không xa!

Hiện y nghĩ đã tiếp cận phụ hà thân thể, tìm đập nhanh đến vô pháp hô hấp, hơn nữa đau đớn trên ngực khiến y không thở nổi. Linh vội nhìn lại, a a a a! Mở cái gì quốc tế vui đùa, bọn chúng cách y chỉ gần một mét.

Điều này khiến Linh vốn bởi đau đớn trên ngực mà tốc độ có chút chậm nháy mắt gia tốc. Linh bắt đầu hoảng loạn không nhìn đường chạy tán loạn, hy vọng những đại thụ có thể chậm lại tốc độ bầy kiến, y hiện

hoàn toàn không có cách lo lắng lát nữa trở về không được thì làm sao?

Thế nhưng y sai rồi, thân thể bầy kiến so y còn nhỏ, khe hở không lớn giữa những đại thụ bọn chúng đều chui qua thế nào không tránh được mấy thứ này? Linh trong lòng rơi lệ đầy mắt, đây là xui xẻo mấy đời mới gặp loại sự tình này?

Hơn nữa, Linh kinh khủng phát hiện một chuyện, đó chính là bầy kiến biết leo cây, đem biện pháp y vừa nghĩ nhưng chưa kịp hành động bóp chết, ngay trong bụng.

Linh không có cách, thân thể y đã phụ hà không được, thế nhưng bầy kiến tựa hồ không mệt mỏi, đuổi lâu như vậy, cũng không cần nghỉ ngơi, thở hai khẩu khí?!

Linh nhìn rừng cây phía trước, trong đầu hiện lên một biện pháp, chỉ có thể thử một lần!

...

6. Chương 6

Linh duy trì liên tục chạy trốn, ngay khi vượt qua một gốc đại thụ, y đột nhiên dẫm lên thân cây, cổ sức một đập, thân thể mượn lực hướng về trước. Một tay rất nhanh nắm dây leo từ trên cây buông xuống, ‘ba’ một tiếng giật ra sau, cổ sức nhoáng lên, nắm một dây leo khác, thân hình rất nhanh thoát xa ba mét!

Bầy kiến đuổi theo trên đất hiển nhiên phi thường bất mãn đối tượng mình truy đuổi đột nhiên không chạy trên đất, sửa lại nhảy trên không! Bọn chúng phần nộ ‘két két’ kêu to, tốc độ nhanh hơn, thế không bắt được mục tiêu không bỏ qua.

Linh thật sự rất bất đắc dĩ, y đã sửa lại đường trên không, bọn chúng thế nào không buông tha? Ngực y như trước rất đau, y mỗi lần nắm dây leo đều phải dùng hết khí lực, mới không để đau đớn khổng chế thân thể, mồ hôi từng giọt trên trán, mặt chảy xuống. Đường nhìn của Linh bắt đầu có chút không rõ, y rất muốn dừng lại, thế nhưng bầy kiến phía sau không cho!

Linh cường cần rằng, thế nào cũng không thể tuyển chọn kiểu chết cực kỳ biến thái cùng cực độ thống khổ bị bầy kiến phân thây. Mặc dù không cầu cái chết nặng như Thái Sơn, nhưng nhẹ tựa lông hồng cũng không phải loại này!

Linh hung hăng cắn môi dưới, tiên huyết tiên diễm lập tức từ môi chảy ra, thế nhưng y hoàn toàn không phát giác, đau đớn trên ngực đã khổng chế cảm giác đau toàn thân y, mà tinh thần y đều cực độ tập trung ở việc thế nào đào sinh, cần bản không rảnh để ý loại việc nhỏ này.

Linh dùng lực nắm dây leo, cổ sức đang đưa sợi dây, chỉ cần mỗi một lần bay có thể đạt cự ly xa nhất.

Đột nhiên, phía trước chừng mười mét có một khối bóng đen nhỏ, đồng thời càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần. Linh chớp chớp giọt mồ hôi lạc trên lông mi, mở to hai mắt, định thân ngóng nhìn, ghì cương một cái, mở cái gì vũ trụ vui đùa!

Bầy kiến dĩ nhiên vô sỉ lợi dụng sự quen thuộc đối khu rừng, tạt ngang đường nhỏ nhiều đến trước mặt y, dự tình tiền hậu giáp kích?? Linh ngực thở hổn hển, cảm giác thân hình không kịp ngăn cản giữa không trung bắn thật xa, nhìn cự ly ban đầu có mười mét, hiện bị động tác không kịp đình chỉ theo quán tính nhoáng lên của y, đã sinh sôi rút ngắn hơn ba mét.

Lại thêm bầy kiến liều mạng nỗ lực hướng y bò, hiện bọn chúng cách y không đến năm mét. Chỉ cần y đổi một sợi dây leo, hai bên có thể trực tiếp mặt đối mặt thân mật tiếp xúc.

Linh lòng khóc không ra nước mắt, trên tay nhưng không chút cẩu thả, một tay cổ sức nắm dây leo, dùng sức quấn trên tay vài vòng, ngăn cản thân hình bởi quán tính quá lớn mà không ngừng đang đưa. Phần eo cổ sức cong, mạnh mẽ cải biến phương hướng, hướng giải đất giữa bầy kiến giáp công lao tới.

Linh không quay đầu, y không có khí lực quay đầu, y chỉ dùng hết khí lực, rất nhanh cùng bầy kiến phía sau kéo xa cự ly. Bầy kiến phía sau thấy Linh đổi phương hướng, phần nộ hội hợp cũng đổi phương hướng, tiếp tục truy đuổi. Thế nhưng đuổi phân nửa, bọn chúng tựa hồ cảm giác nguy cơ thật lớn, lập tức ngừng lại, ‘két két’ ‘két két’ châu đầu ghé tai. Thảo luận một hồi, bọn chúng dừng đội ngũ, quay đầu trở về.

Linh không quay đầu, cho nên y không biết, y chỉ tiếp tục nghiền ép một tia lực lượng cuối cùng trong thân thể, liều mạng chạy trốn.

Đợi khi y phát hiện xung quanh quá phận an tĩnh, y đã thoát rất xa. Linh quay đầu nhìn, không có động vật, không có những con kiến hắc ma ma? Y ngừng lại, một tay nắm dây leo treo trên cây, thở phì phò, xác định phía sau còn có truy binh hay không!

Đợi một hồi, Linh xác định không thấy bất luận con kiến, không nghe bất kỳ âm hưởng, y rút cuộc buông tâm, cuối cùng có thể dừng lại thở một hơi. Y đóng đưa dây leo treo lên cây, ngồi trên đó, vươn tay xoa nhẹ ngực, hoà hoãn trận trận đau đớn khó có thể chịu. Y cẩn thận hô hấp, không dám tốc độ quá nhanh hoặc quá mạnh, tránh khỏi tăng gánh vác cho tim.

Một lúc lâu, Linh rút cuộc khôi phục tinh thần, y ngồi thẳng thân thể, quan sát xung quanh, phát hiện cho dù y chạy xa như vậy, nơi đây vẫn không một bóng người, không một âm hưởng, an tĩnh phẳng phất toàn bộ thế giới chỉ có mình y hô hấp.

Dương quang xuyên thấu qua cành lá, trên đất rải những bóng ma hầu như thừa thớt, gió nhẹ chậm rãi phất, mang đến từng đợt mát mẻ thanh tân. Nếu không phải vừa bị vây kiến truy đuổi, Linh nhìn khu rừng an tĩnh trứ hoà như vậy, nói không chừng, Linh sẽ nghĩ đây là một khu rừng rất an toàn, rất u tĩnh, là một khu phong cảnh cảnh trí mê người!

Nghỉ ngơi nửa giờ, uống hết chỗ nước trong ống trúc, Linh khôi phục đại bộ phận thể lực, lúc này bụng hợp thời kêu ‘cô cô cô’, nhắc nhở mục tiêu hôm nay y đi ra, là muốn tìm thức ăn. Y không thể làm gì khác hơn là leo xuống, từng bước tiến về trước.

Y hiện đã không thể quay về thụ động hôm qua tìm được, dù sao cũng trong rừng, không có gì khác biệt, chỉ cần có thể cho y điền đầy bụng cùng tìm được một nơi tránh lạnh, y liền ở lại.

Linh một thâm một thiền dẫm nát con đường nhỏ thâm lâm do lá cây khô chồng chất tạo thành, y một bên cảnh giác chú ý phong xuy thảo động xung quanh, một bên ngẩng đầu nhìn có hay không dã quả.

Đột nhiên, Linh cước bộ lão đảo, không nghĩ dưới lớp lá cây khô có một hố nhỏ, y chân phải vấp lấy, thân thể lập tức té ngã, lăn về trước vài vòng. Sau khi quay cuồng không ngừng, Linh bò dậy, y vỗ vỗ lá cây cùng cát đất trên người, nhìn quanh, phát giác không có động vật, y kỳ quái lắc lắc đầu, rõ ràng nghe tiếng va chạm ‘bang bang’ rất nhỏ!

Linh chuyển động cổ chân, không có xoay chân, này thực sự là đại hạnh trong bất hạnh! Không chút chần chờ, Linh tiếp tục đi về trước, đột nhiên, một trận gió nhẹ dị dạng khiến Linh chú ý. Gió nhẹ trong rừng tuy mát mẻ, nhưng không mát lạnh, mà cổ gió nhẹ này không chỉ mang âm lạnh, còn mang một mùi trứng nhàn nhạt!

Mùi trứng?! Cổ vị đạo này đối Linh đã lâu không ăn trứng gà không thể nghi ngờ là một tin tốt cực đại, càng đừng nói bụng y hiện có bao nhiêu đói, chỉ cần ăn được y đã thỏa mãn. Mà trứng thuộc loại trứng gà ăn rất tốt, vị tốt, dinh dưỡng tốt, có thể nướng chín, cũng có thể nấu canh, tuyển chọn nhiều, thật phương tiện, Linh đổi tin tức phát hiện phi thường thỏa mãn.

Thế nhưng Linh không bị mùi trứng bất thành linh làm hôn mê ý nghĩ, không biết rõ tình huống lập tức măng măng chàng chàng chạy đi trộm trứng. Nếu những loại động vật như mẫu thân của trứng thủ ở đó, y như vậy đột nhiên chạy vào, sinh mệnh thật vất vả vẫn hồi sẽ lần thứ hai đối mặt sinh tử đại quan.

Y nghĩ, y hẳn trước quan sát tình huống, khảo sát thực lực đối phương. Nếu như đối thủ là động vật bình thường, hình thể không lớn, đồng thời là đơn độc một con, không có giúp đỡ, như vậy y một lưới bắt hết, đại tiểu bỏ vào túi. Nếu như đối phương hình thể khổng lồ, y sẽ lo lắng chính mình có năng lực hay không!

Y đầu tiên cẩn cẩn dục dục đi theo cổ hương vị tìm được nơi để quả trứng, là trong một huyết động, y đẩy ra bụi cỏ, phát hiện cửa động rất nhỏ, chỉ dung một người bò qua.

Linh nhìn cửa động, chọn mi, lẽ nào đây là chuồng chó trong truyền thuyết? Nói như vậy, động vật trong động hẳn không lớn?! Không nên suy nghĩ nhiều, y lập tức nằm sấp, quan sát tình huống trong động, phát hiện bên trong không có đuốc hay thứ gì chiếu sáng, động một mảnh u ám, thế nhưng không có khí tức cùng hô hấp của động vật.

Mượn tia sáng yếu ớt ở cửa động, Linh có thể xác định, bên trong xác thực không có tồn tại của động vật, như vậy, đây không phải một thời cơ tuyệt hảo để trộm trứng?

7. Chương 7

Linh nằm sấp, từng chút từng chút hoạt động, chậm rãi bò qua cửa nhỏ, đến khi toàn thân đều chui vào động. Y đứng dậy, một cổ mùi trứng nồng nặc lập tức phiêu vào xoang mũi Linh, y hít sâu một hơi, cảm thấy bao tử càng đói bụng.

Dựa vào tia sáng yếu ớt ở cửa động, y cấp tốc trong động tìm chỗ dã thú giống cái cất giấu quả trứng. Y đầu tiên dọc theo cửa động bắt đầu tìm, kết quả dò xét một vòng không phát hiện gì, nhưng tại một góc phát hiện rất nhiều các loại màu sắc bảo thạch, khổ nào cũng có, chất đầy trong góc. Linh có chút ngạc nhiên nghĩ, không ngờ khu rừng này còn có quảng bảo thạch, hay đầu dã thú này có ham thích cất giấu bảo thạch! Thế nhưng y không tìm trong đồng bảo thạch, trực tiếp bỏ qua.

Linh kể đó lật tung đồng da thú làm đệm, nhìn có hay không cất giấu bên dưới, lật, lật, không có! Linh hảo hảo một lần nữa tìm, vẫn không có. Kỳ quái, mùi trứng nồng nặc như vậy từ đâu ra?

Linh theo vị đạo tìm, cứ nhiên là trong đồng bảo thạch phát ra. Lẽ nào đầu dã thú giống cái biết rõ nơi dễ thấy nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên đem quả trứng giấu trong đây. Linh hai tay cùng lúc sử dụng, rất nhanh trong đồng bảo thạch tìm được, kết quả, ôm ra một quả kim dẫn dài chừng 40 cm, đường kính chừng 15 cm.

Linh kinh ngạc nhìn cự dẫn trong tay, nếu không phải xác định mùi trứng từ nó truyền ra, y tuyệt đối không cho nó là một quả trứng, lớn như vậy, còn kim hoàng sắc! Y sẽ nghĩ nó là một quả kim dẫn từ hoàng kim chế tạo.

Thế nhưng xúc cảm này, trọng lượng này, vị đạo này, Linh có thể xác định, nó chính là một quả trứng!

Linh tuy có chút hiếu kỳ tạo hình kỳ quái của quả trứng thật lớn, thế nhưng nó chỉ cần là một quả trứng, có thể điền đầy bụng là được. Linh tiện tay cầm tấm da ma thú bên cạnh, đem kim dẫn dùng da ma thú bọc hai vòng, buộc sau lưng. Đứng lên, dự định ra thạch động, lại đột nhiên nghe một tiếng nổ ‘thình thịch’ bên tai, chấn đến hai tai Linh có chút mộng. Linh nhảy mắt xoay người, quan sát xung quanh, không có gì dị thường, nghe thanh âm tựa hồ từ một nơi không xa truyền đến, y theo nơi phát ra thanh âm, đến một cửa động cực đại.

Xem ra đây mới là chân chính cửa động, chỗ y chui vào chỉ là cửa sau tiểu động. Y trốn sau nham thạch, hí mắt ra ngoài nhìn, ông trời của ta a! Chỉ chút dã thú, giống gì cũng có, nhận ra không nhận ra đều có, sư tử, cạp, gấu chó, lợn rừng, báo gấm vân vân, toàn bộ thành đàn tụ tập ngoài động. Hơn nữa thể tích bọn chúng đặc biệt lớn, so sư tử cạp bình thường gấp đôi có thừa. Phía sau bọn chúng, càng là chỉ chút ma thú, bao quát sói a, chó a, dê vân vân, thành phiên thành phiên tụ tập phía sau.

Linh nghĩ độ kinh khủng lần này tuyệt đối so lần trước cao hơn một đỉnh núi, y không khỏi lui về sau một bước, càng bí ẩn ẩn giấu thân hình. Y dò xét, theo tiêu điểm bọn chúng quan tâm nhìn, chính là hai thân ảnh chế tạo âm hưởng thật lớn. Một con báo hồng bộ lông mặc sắc hoa văn, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm, cùng một con nhện đen cả người lông dài, hai thú người tới ta đi hướng đối phương thi triển ma pháp, không phải bằng đồng thuật chính là đại hỏa cầu.

Trên mặt đất ngoài cửa động không phải cháy đen một mảnh, chính là kết tảng băng dày. Linh lúc trước kiến thức động vật có kỹ năng ma pháp phun nước cùng lửa, thế nhưng y không nghĩ ma pháp còn có hiệu quả hoa mỹ cùng lực sát thương như vậy. Đây là y lần đầu tiên nhìn thấy đại hình ma pháp cùng hiện trường chiến đấu rộng rãi.

Linh thực sự bị chấn động, y có chút bức thiết muốn tự mình ném thử luyện tập, thế nhưng, bọn chúng là dã thú, y là người, có thể học tập sao? Còn có, ở đây không có nhân loại, y vô pháp cùng dã thú giao lưu, vậy y muốn học tập thể nào?

Linh mang theo vấn đề khiến chính mình phức tạp, bỏ ra huyết động, ôm kim dẫn cấp tốc ly khai. Y biết, một ngày hai đầu đã thú đỉnh chỉ chiến đấu, nếu một phương thắng lợi là mẫu thân quả trứng, như vậy y rất nhanh táng thân trong rừng.

Hiện tốt nhất chính là thừa dịp chiến đấu bọn chúng còn chưa kết thúc, không phát hiện quả trứng không thấy, nhanh đem quả trứng ăn, điền đầy bụng mới là thực tế nhất. Linh chạy ra một đoạn cự ly, dựa vào một đại thụ ngồi xuống, lấy ra kim dẫn buộc sau lưng, mở bao vây da thú, hai tay nâng kim dẫn, trong lòng chần chờ nên lo lắng tốc độ ăn sống, hay lo lắng vệ sinh nấu chín?

Lúc này, Linh không chú ý, một tia tiên huyết trên đôi tay bị dây leo ma sát theo động tác y, nhiễm trên mặt kim dẫn, đồng thời theo hoa văn kim dẫn, một vòng một vòng chảy xuống.

Linh rốt cuộc quyết định trực tiếp ăn sống, nghĩ là động, y trên mặt quả trứng nhìn trúng một vị trí, cầm lấy một hòn đá dự định đập vỡ vỏ trứng, đột nhiên một đạo bạch mang từ kim dẫn phát sinh, Linh chỉ cảm thấy một cổ ý thức ẩn vào đầu mình, một thanh âm nặng nề vang lên: “Kim long truyền nhân đời thứ sáu trăm năm mươi mốt, Cầm tại đây lập thế, cùng ngô khế ước, từ nay về sau, đồng sinh cộng tử, phúc họa cùng nhau!”

Linh chăm chú nhắm mắt, thân thể bởi khế ước ma thú mà nhập vào năng lượng thật lớn, y cắn chặt hàm răng, thừa thụ thống khổ hầu như phá rách huyết quản, mồ hôi trên mặt càng ngày càng nhiều, y không tự chủ phát sinh tiếng rên thống khổ. Rốt cuộc bởi vô lực bảo trì tư thế ngồi ngã xuống, biểu tình trên mặt không ngừng vặn vẹo, hai tay chăm chú ôm kim dẫn, ngón tay cố sức đến trắng bệch.

Một lúc lâu, Linh không biết qua bao nhiêu, y chậm rãi mở mắt, chống dậy thân thể, y từ lâu cả người ướt đầm, kim dẫn trong tay nhưng hoàn hảo như lúc đầu bị y ôm trong ngực. Linh nhìn xuống thân thể, phát hiện trải qua tẩy căn phạt tủy của khế ước lực lượng, đau đớn trên ngực cơ nhiên hoàn toàn biến mất, hơn nữa Linh có một loại cảm giác, đau đớn trên ngực không phải tạm thời biến mất, mà là toàn bộ trị liệu. Y giơ lên cánh tay, cánh tay trắng nõn gầy yếu như trước, thế nhưng có thể cảm giác một loại lực lượng bất đồng, y hiện nếu như bị bày kiến truy đuổi, tình huống tuyệt đối không phải quang cảnh như buổi sáng.

Linh chỉnh lý tin tức trong đầu, kim dẫn này là một đầu viễn cổ ma thú, truyền nhân đời thứ sáu trăm năm mươi mốt của thú tộc, nó hiện là sinh trưởng kỳ, vẫn chưa ấp ra, cho nên cần nơi có linh khí nồng đậm, mà vừa nãy chính y đem nó từ nơi linh khí nồng đậm bế ra.

Hiện tại, kim dẫn này có thể cùng y giao lưu, bất quá là trong não hải ý thức. Nó đang cùng y nói chuyện: “Linh, ta ấp trứng cần linh khí nồng đậm, cho nên ngươi phải đem ta về huyết động. Ngươi hiện là khế ước giả của ta, hoá báo là thủ hộ thú, hãn sẽ không thương tổn ngươi, hơn nữa hoá báo là bất cấp ma thú, hãn có thể huyền hoá thành nhân hình, giúp đỡ cùng giáo dục ngươi tu luyện!”

Linh nghe lời kim dẫn, tự hỏi một chút, từ ký ức truyền thừa của kim dẫn, Linh đã biết, ma thú khế ước sẽ không lừa dối khế ước giả. Bởi một ngày khế ước, sinh mệnh bọn họ chính là liên hệ, nếu như y thụ thương, kim dẫn cũng thu ảnh hưởng. Tổng hợp tất cả điều kiện, cũng vì kim dẫn suy nghĩ, Linh quyết định đem kim dẫn trở về, hy vọng hoá báo biết kim dẫn bị y trộm, sẽ không phản nộ cho y mấy cái hoá cầu, cũng hy vọng nó biết kim dẫn là tại thời khắc sinh tử tồn vong mới cùng y khế ước, sẽ không phản nộ tiếp tục cho y mấy cái hoá cầu.

Vừa cùng kim dẫn khế ước thành công, tiếng gầm phản nộ của kim dẫn đã nổ tung trong đầu Linh: “Ta khát, tình huống gì, ngươi cơ nhiên muốn ăn ta!” Sau đó kim dẫn khiển trách hành vi không đạo đức ý đồ hành hạ ma thú đến chết của y, kể nói cho y sở dĩ có thể cùng nó khế ước thành công, một là bởi tiên huyết của y nhiễm trên vỏ trứng, đây là trình tự quan trọng nhất của khế ước, hai là bởi kim dẫn nhận thấy bản thân có sinh mệnh nguy hiểm, mạnh mẽ tiến hành khế ước. Bằng không chờ Linh một kẻ coi như nửa sống cũng không phải niệm khế ước chứ chứ phải chờ đến năm nào tháng nào!

Đây là hành động bất đắc dĩ của kim dẫn, cũng may khế ước người này tuy ma lực không có, ma pháp không biết, ma pháp thường thức càng hoàn toàn không hay, thế nhưng tinh thần lực rất cường đại, linh hồn rất tinh khiết, cho nên, về sau nỗ lực tu luyện, vẫn có thể trở thành một đời cường giả!

Linh bất đắc dĩ nhìn thức ăn mình nỗ lực tìm kiếm cả ngày cứ như vậy biến thành khế ước thú, không thể ăn, bụng đói lại chỉ có thể nhìn, không động được. Không có biện pháp, y không thể làm gì khác hơn là ôm

kim dẫn cùng một cái bụng đói, từng bước trở về huyết động, hy vọng hai ma thú đã đình chỉ chiến đấu, hy vọng hoả báo đem con nhện đánh bại, sau đó không sinh khí y, cho y tìm chút thức ăn, y nhanh đói chết!

...

8. Chương 8

Từng điểm từng điểm hoạt động thân thể, Linh thành công bò vào sơn động, bên trong vẫn một mảnh hôn ám, kỳ thực đây là đối Linh người không có bất luận ma lực gì, nếu như ma pháp của người đến thực lực nhất định, người không những không cần dùng ma pháp chiếu sáng, thị lực nhìn vật buổi tối sẽ tăng rất nhiều.

Linh nhìn quanh một vòng, không thấy đầu mặc văn hoả báo, như vậy nói chiến đấu còn chưa kết thúc. Linh căn cứ theo ý nguyện kim dẫn đem nó chôn trong đồng ma hạch, sau đó an vị trên tấm thảm da ma thú, đợi mặc văn hoả báo chiến thắng xích mục độc chu trở về, nhờ nó tìm thức ăn cho mình điền đầy bụng.

Vì sao y tin tưởng mặc văn hoả báo có thể chiến thắng xích mục độc chu, đây là bởi kim dẫn nói cho y, mặc văn hoả báo đã là ma thú bát cấp diên phong, mà xích mục độc chu vừa mới tiến vào bát cấp, chênh lệch giữa đôi bên rất lớn, cho nên dù hiện cả hai chiến đấu đến khó phân khó bỏ, đó cũng là bởi mặc văn hoả báo ẩn dấu thực lực, không muốn bại lộ.

Về phần y vì sao tôn quý đến để một bát cấp ma thú thủ lĩnh đi săn thức ăn cho y, là vì y thân là kẻ ước giả kiêu quý của kim dẫn? Sai, không phải y kiêu quý, mà là y hiện ở đâu, Tử Vong Sâm Lâm! Một ngày chiến đấu kết thúc, các cấp ma thú sẽ trở lại lãnh địa, đến lúc đó còn phần cho y nhảy nhót, sớm bị phân thân sạch sẽ.

Hơn nữa, y hiện nhưng tại thủ lĩnh huyết động, cũng là nơi sâu nhất tiếp cận trái tim Tử Vong Sâm Lâm nhất, đừng nói giỡn, xung quanh đều thất lạc cao giai ma thú, một đầu đề giai ma thú cũng không có, y ngại mạng quá dài, không có việc gì chạy ra cho ma thú miếu sát? Cho dù thân thể y trải qua lực lượng kẻ ước rèn luyện, cường độ từ lâu bất đồng dĩ vãng, thế nhưng, đó cũng không cải biến chuyện y một điểm ma lực không có, một chiêu ma pháp không biết, y vẫn ngoan ngoãn đợi có đủ thực lực hãy đi ra!

Màn đêm buông xuống, tiếng chàng kích, tiếng bạo phá bên ngoài dần dần ngừng, theo một tiếng ‘bành’ vang thật lớn, vạn thú chính tề rống, hướng vương giả cúi chiếc đầu cao ngạo, hướng thú vương thắng lợi biểu thị thần phục.

Linh trong nháy mắt đứng lên, y tới cửa động, thấy mặc văn hoả báo ngẩng đầu ưỡn ngực đứng cạnh thân thể ngã xuống của xích mục độc chu, tiếp thu vạn thú kính ngưỡng cùng thần phục. Cho dù trên người có rất nhiều vết thương, bên ngoài vẫn đang chảy máu, thế nhưng nó là như vậy ngạo thị quần hùng, là như vậy thực lực cường vọt. Ánh trắng phẳng phát soi sáng khu vực của nó, là như vậy xán lạn đoạt mục, khiến người chỉ có thể ngưỡng mộ mà ngắm nhìn phong thái.

Linh chấn động, y hầu như mê muội nhìn mặc văn hoả báo quang thải diệu nhãn, không hổ là vạn thú chi vương, ma thú vương giả của Tử Vong Sâm Lâm được xưng một trong tam đại hiểm địa.

Mặc văn hoả báo hét lớn một tiếng, vạn thú bắt đầu có trình tự lui ra, giải tán, ly khai. Đợi được tất cả ma thú rời đi, mặc văn hoả báo xoay người, đôi mắt báo màu vàng trắng tập nhìn chăm chăm Linh.

Linh cả kinh, nguyên lai mặc văn hoả báo từ lâu phát hiện y, chỉ là không vạch trần. Y từ góc khuất của cửa động đi ra, đem chính mình hoàn toàn bại lộ dưới đường nhìn của mặc văn hoả báo, không hề sợ hãi nhìn lại mặc văn hoả báo.

Linh không rõ mặc văn hoả báo có biết chính mình là kẻ ước giả của kim dẫn hay không, cũng không biết mặc văn hoả báo thế nào không công kích y, thế nhưng nếu y muốn thu được tán thành của mặc văn hoả báo, để nó nguyện ý dạy y ma pháp, như vậy, lúc này, y không thể lùi bước.

Mặc văn hoả báo phóng xuất một bộ phận ma thú thể áp tập trung trên người thiếu niên nhân loại, Linh chỉ cảm thấy một cỗ áp lực hung hăng bao phủ trên người, căn bản không thở nổi, ngực bắt đầu đau đớn,

chân có một bộ phận nhũn ra. Thế nhưng y cần rằng đỉnh trực thân thể, phần eo không một tia uốn lượn, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Mặc văn hoả báo có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên nhân loại nhược tiểu, nhân loại không phải vô sỉ nhất, nhất gan sợ chết nhất sao? Thế nhưng thiếu niên này hình như có một tia bất đồng, đôi mắt y thanh triệt không gì sánh được, vẻ mặt thần nhiên, không có tính kế, không có tâm kế, chỉ có kiên nghị cùng tôn nghiêm, cho dù thực lực không bằng người cũng không nguyện khuất phục dưới người.

Thế áp nó gia tăng trên người y tuy chỉ có tứ cấp ma thú, này đối một nhân loại cường giả hoặc trung giai ma thú, căn bản không tính là gì. Thế nhưng đối một thiếu niên nhân loại không hề có ma lực, không khác gì Thái Sơn áp đỉnh, mà thiếu niên nhược tiểu này, cư nhiên ngạnh chống lại.

Ma thú đối khí tức là mẫn cảm nhất, càng đừng nói bát cấp diên phong mặc văn hoả báo, nó có thể rõ ràng cảm thụ ngạo khí cùng thuần túy trên người Linh, nó thoả mãn gật đầu, bỏ đi thế áp trên người Linh.

Nó ở mặt ngoài kim dẫn có một đạo linh hồn ẩn ký, những chuyện phát sinh liên quan đến kim dẫn nó đều biết, bao quát kim dẫn ly khai huyết động cùng ký kết khế ước với Linh. Chỉ là mặc văn hoả báo không biết Linh là ôm dự định đem kim dẫn điền no bụng mới trộm trứng, càng không biết kim dẫn là đứng trước sinh tử bức bách mới bắt đắc dĩ cùng Linh ký kết khế ước.

Nó chỉ tưởng kim dẫn nhìn trứng linh hồn thuần túy cùng khí chất thanh triệt của thiếu niên này mới cùng y ký kết khế ước, tuy thiếu niên này tạm thời không biết bất kỳ ma lực cùng ma pháp nào, thế nhưng nó tin tưởng ánh mắt kim dẫn, kim dẫn tuyển chọn thiếu niên này nhất định có ưu thế, tỷ như khí chất kiên nghị bất bại.

Kim dẫn vô pháp cùng mặc văn hoả báo nói chuyện, nếu như nó biết mặc văn hoả báo cư nhiên nghĩ như vậy, nhất định không chút do dự miệng phun tiên huyết, chết không rõ ràng.

Linh cảm thấy thân thể nhẹ đi, áp lực tiêu thất, hai chân sau khi chịu áp lực trầm trọng, trái lại có chút vô pháp đứng vững. Linh hơi cong người, hai tay vịn đầu gối, chống đỡ thân thể, thở hổn hển nhìn mặc văn hoả báo.

Mặc văn hoả báo ban đầu dựa vào linh hồn ẩn ký cảm giác được kim dẫn ly khai huyết động, nó rất tức giận, không nghĩ tới cư nhiên có nhân loại vô sỉ thừa dịp nó không ở tới trộm trứng, thế nhưng bởi vì thân trong chiến đấu, nó vô pháp chạy qua. Chính là nó cũng không bức thiết lo lắng, chỉ cần người kia không chạy khỏi Tử Vong Sâm Lâm, bằng vào linh hồn ẩn ký của nó trên kim dẫn, nó hoàn toàn có thể đuổi kịp. Cho dù người kia trong nhân loại là một đỉnh cấp ma pháp cường giả, có thể chiến thắng cao giai ma thú, nó cũng tuyệt đối cho người đó biết, đắc tội nó mặc văn hoả báo, trộm kim dẫn, là sai lầm lớn nhất cả đời y, giờ khắc này đây chính là chung kết sinh mệnh người đó.

Thế nhưng chuyện khiến người không tưởng được xảy ra, kim dẫn cùng nhân loại kia khế ước. Thông qua linh hồn ẩn ký, mặc văn hoả báo biết, không phải nhân loại mạnh mẽ khế ước kim dẫn, trái lại là kim dẫn mạnh mẽ khế ước đối phương, này khiến mặc văn hoả báo hiểu kỳ. Phải biết, ma thú có tự tôn, bọn chúng không nguyện lưu lạc làm nô lệ cùng tay chân cho nhân loại, dù là cao giai ma thú đều không có khả năng chủ động khế ước nhân loại, càng đừng nói kim dẫn là viên cổ ma thú cấp bậc tôn quý vương giả.

Mặc văn hoả báo bắt đầu đối nhân loại kia hiểu kỳ, rốt cuộc là có thực lực cường đại nào mới có thể hấp dẫn kim dẫn chủ động khế ước. Vừa gặp gỡ khế ước giả nhược tiểu, mặc văn hoả báo một lần cho chính mình sai lầm, nhưng linh hồn ẩn ký tàn nhẫn nói cho nó biết đây là sự thực. Nó tỉ mỉ quan sát thiếu niên nhân loại, phát hiện y tuy hiện thực lực nhỏ yếu, thế nhưng trên người có thanh triệt, thần nhiên, kiên nghị cùng ngạo khí nhân loại không có.

Trải qua một phen thử, mặc văn hoả báo thoả mãn gật đầu, nó lý giải ý đồ kim dẫn khế ước y, thiên phú tinh thần lực của thiếu niên này tương đương không sai, bằng không cho dù y chống đỡ được ma thú thế áp nó thả ra, cho dù y tính cách kiên nghị cũng như vậy, không có một chút thực lực chỉ là lời nói suông, nhưng càng khiến nó thưởng thức chính là, nhân phẩm mỹ lực của y phi thường cường đại.

...

9. Chương 9

Mặc văn hoả báo trên người hồng quang chợt loé, nháy mắt hoá thành hình người, một nam tử trẻ tuổi đỉnh bát xuất hiện trước mặt Linh, một thân trường bào ám hồng sắc kết hợp với diện như quan ngọc, mái tóc dài hoả hồng tùy ý phi tán phía sau, một đôi hàn mâu nhàn nhạt, khoé môi ngậm một nụ cười tiêu sái tùy ý, khí tức vương giả biểu lộ không thể nghi ngờ.

Linh hoàn qua cảm giác vô lực trên chân, đứng thẳng thân thể, ngẩng đầu đối mặc văn hoả báo biểu lộ khí chất vương giả rất trực tiếp nói: “Ta nghĩ hỏi một chút, nơi này có gì có thể ăn sao?”

Mặc văn hoả báo sững sốt, y hiện không phải nên dùng ánh mắt trầm mê nhìn hắn [*], thế nào chủ đề nhảy đến thức ăn?

Linh thấy mặc văn hoả báo không có động tác, đành bổ sung một câu: “Ta cả ngày không ăn gì, nhanh chết đói, nơi này có gì có thể ăn sao?” Thực sự không phải y không lễ phép, không muốn cùng mặc văn hoả báo giới thiệu, thế nhưng, y đói bụng cả ngày, lại cùng lực lượng khế ước của kim dẫn phần đầu lâu như vậy, bụng y sớm rồi tuếch!

Linh hoàn toàn có tự tin, đầu động vật giống gà nhưng so gà tây còn muốn lớn lúc trước y bắt lấy tình huống y hiện tại hoàn toàn có thể ăn vào bụng. Nghĩ đến thịt gà, bụng y càng đói, thực sự hối hận a, mấy ngày trước y vì sao lãng phí như vậy, đem chỗ còn thừa chôn dưới đất? Nếu như y có phổi liệu có thể đem phần thịt gà xử lý thành thịt khô, nên có bao nhiêu tốt!

Hối hận trong lòng dưới tình huống bao tử cực độ đói khát, có vẻ như vậy nồng đậm, Linh cúi đầu, không có tinh thần nhìn mặc văn hoả báo, chút tinh thần cuối cùng y vừa nãy dùng để đối kháng thế áp của mặc văn hoả báo đã dùng xong.

Mặc văn hoả báo rút cuộc minh bạch ý Linh, buồn cười nhìn thiếu niên ủ rũ trước mắt, cười cười. Kỳ thực ma thú tu luyện đến giai cấp như hắn, ẩm thực bình thường cơ bản không cần. Thế nhưng may mắn hắn là một người yêu thích mỹ thực, cho dù thân thể không cần năng lượng từ thức ăn, hắn vẫn phi thường thích dùng đầu lưỡi phẩm thưởng vị đạo thơm ngon, nghe hương vị động nhân tâm huyền, khiến sinh hoạt buồn chán trở nên rực rỡ nhiều màu.

Nghiên cứu càng nhiều cách làm thức ăn, tận lực làm ra thức ăn càng mỹ vị là yêu thích trăm năm qua của hắn, cũng là một biện pháp tốt để giết thời gian tại huyết động này.

Mặc văn hoả báo cười đối Linh nói: “Qua đây!”

Mặc văn hoả báo không tới thủ lĩnh huyết động linh khí nồng đậm, mà là tới huyết động bên phải, Linh theo bước tiến của mặc văn hoả báo, kinh hãi thấy trọn vẹn đầy đủ dụng cụ làm bếp xuất hiện trước mắt. Đến gần bếp nấu, mặc văn hoả báo đột nhiên vươn tay trực tiếp từ không trung lấy ra thịt tươi, kể lấy ra rau xanh, còn có đủ loại gia vị, sau đó, bắt đầu nấu nướng!!

Linh trừng mắt, kinh ngạc! Từ không biến có, hay là cách không thủ vật? Thế nào có thể trực tiếp trong hư không lấy ra thức ăn?

Chốc lát, không khí đã tràn ngập một cỗ hương vị nồng đậm, Linh hít sâu một hơi, không kịp tự hỏi những cái khác, cảm giác chính mình đều nhanh say mê, trù nghệ của mặc văn hoả báo thực sự quá lợi hại! Đột lát nữa hỏi mặc văn hoả báo bản lĩnh từ không biến có này là chuyện gì xảy ra!

Linh nhìn mỹ thực có thể nói sắc hương vị câu toàn trước mắt, không chút do dự bắt đầu đại khoái cắn ăn, hốt luân thôn tảo như phong quyển vân tàn, thậm chí không kịp nhắm nháp đã nuốt xuống. Một lúc lâu, Linh rút cuộc ngừng tốc độ, cảm giác cực độ đói khát trong bụng giảm bớt, lúc này mới không ý tứ ngẩng đầu nhìn mặc văn hoả báo vẫn đứng trước mặt.

Mặc văn hoả báo nhìn tốc độ liều mạng ăn cơm khoa trương của thiếu niên nhân loại như cuộc đời chưa từng ăn, vốn định mở miệng ngăn cản, thế nhưng phát hiện chính mình không biết tên y, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn y một ngụm tiếp một ngụm đem thức ăn tấp vào mồm. Bất quá, thức ăn hắn nấu có thể được người khác nhận đồng, này khiến mặc văn hoả báo có được thật lớn thoả mãn.

Linh không biết chính là, động tác bản thân phát ra từ bản năng cầu sinh trong lúc vô tình thu được hảo cảm của mặc văn hoá báo!

Điền no bụng, Linh rốt cuộc có thời gian hảo hảo giới thiệu chính mình. Y đứng lên, cho dù một thân y phục cũ nát, mái tóc mất trật tự, thân hình gầy yếu cũng không tổn hại khí thế của y, vung một cái mỉm cười: “Ta gọi là Linh!”

“Ta là Mặc Dạ!” Mặc văn hoá báo cũng đáp một cái mỉm cười, trăm năm qua, đây là lần đầu tiên hắn nói ra tên mình!

Mặc Dạ kinh ngạc phát hiện Linh cư nhiên hoàn toàn không biết thế giới này, y không chỉ không có ma pháp năng lực, càng không có thường thức. Mặc Dạ không thăm dò thân thể cùng quá khứ của Linh, càng không thăm dò Linh vì sao thường thức cũng không biết, hắn chỉ đơn thuần tin tưởng tuyển chọn của kim đàn, còn có nhân thân thuần túy của thiếu niên, khiến hắn phát ra từ nội tâm tin tưởng thiếu niên này.

Bất đắc dĩ, Mặc Dạ liền bắt đầu vì Linh giới thiệu thế giới, phiên đại lục này tên là Thái Hồng đại lục, nhưng đây là cách gọi của nhân loại, có người nói là bởi các loại ma pháp nguyên tố phát ra màu sắc bất đồng, cho nên nhân loại lấy đó mệnh danh là Thái Hồng đại lục. Mà trong thế giới ma thú xưng hô là Khải Dịch đại lục!

Nhân loại cùng ma thú nơi đây đều tu luyện ma pháp, là một thế giới toàn dân ma pháp, bất luận nam nữ, vô luận già trẻ, đều mà kẻ tu luyện ma pháp, chỉ có đẳng cấp cao thấp bất đồng cùng cá nhân thiên phú bất đồng.

Ngoại trừ ma pháp sư, trong thế giới nhân loại, còn có một chút hành nghiệp mang tính phụ trợ, tỷ như luyện khí sư, dược tề sư cùng tuần thú sư, đây là bởi nhân loại ma pháp sư vào lúc ngâm xướng ma pháp chú ngữ cần mượn ma pháp đạo cụ để thăng uy lực của ma pháp, mà khi đó ma trượng hoặc ma kiếm luyện khí sư đoán luyện có thể vì ma pháp sư phục vụ rất tốt! Dược tề sư không chỉ trị liệu thân thể ma pháp sư thụ thương, còn có thể tinh luyện một ít dược tề cùng đan dược để thăng ma pháp lực, một cao giai luyện khí sư cùng dược tề sư đều là thượng tầng nhân vật trong thế giới nhân loại, bọn họ bình thường luôn được các quý tộc cùng nhân sĩ có quyền vây quanh, hoặc nhận lời mời của một đại gia tộc, hoặc là hội trưởng của một tổ chức các loại. Ma pháp sư thông thường không thể trực tiếp thuần hoá ma thú, chỉ có đặc thù chú ngữ cùng cường đại tinh thần lực mới có thể thuần hoá ma thú, cho nên số lượng tuần thú sư cực kỳ thưa thớt, hoàn toàn là ngàn dặm tuyển chọn cũng không nhất định tìm được một người!

Cho nên, làm hành nghiệp mang tính phụ trợ luyện khí sư, dược tề sư cùng tuần thú sư tại thế giới nhân loại rất được hoan nghênh, bởi một ngày người thành công trở thành luyện khí sư, dược tề sư cùng tuần thú sư, thu hoạch chính là vinh dự cùng địa vị so ma pháp sư đều nhiều cùng cao. Chỉ là muốn trở thành luyện khí sư cùng dược tề sư không phải dễ dàng, ngoại trừ tiên thiên thiên phú, còn cần hậu thiên cực kỳ nỗ lực cùng sinh hoạt luyện tập khô khan.

Mặc kệ là sinh hoạt học đồ không có thiên nhật cùng ban đầu học tập luyện khí thô thiết liệt cương, hậu kỳ vấn đề cực phẩm luyện khí quang thạch cung ứng khó như lên trời của luyện khí sư; hay những dược thư chồng chất như núi, hỗn tạp như lông cùng phân biệt hiểu rõ dược lý dược vật không có biên giới, lại thêm phải tự mình hái thuốc, tự mình thu thập các loại dược thảo bản thân cần, cùng dùng tiền mua những dược thảo khan hiếm của dược tề sư. Không đủ tiền tài người căn bản vô pháp trở thành một dược tề sư cùng luyện khí sư xuất sắc, đây cũng là nguyên nhân hai hành nghiệp mang tính phụ trợ như vậy được hoan nghênh đồng thời như vậy nhân viên thưa thớt. Về phần tuần thú sư, vậy hoàn toàn là vấn đề thiên phú cá nhân, hậu thiên nỗ lực không có nhiều tác dụng.

Mà vừa nãy Linh thấy Mặc Dạ trống rỗng lấy đồ chính là bởi Mặc Dạ mang không gian giới chỉ luyện khí sư luyện chế, không gian giới chỉ bởi đẳng cấp của luyện khí sư mà có bất đồng, khổ của không gian cũng không giống nhau, hơn nữa không phải tất cả không gian giới chỉ đều có thể gửi vật sống. Giới chỉ có thể gửi vật sống được xưng là không gian sinh mệnh giới chỉ.

Thế giới này được nhân loại chia làm năm quốc gia, phân biệt là Tây Tần, Đông Triệu, Nam Yến, Bắc Ngụy cùng Trung Tề, chính giữa xen kẽ tam đại hiểm địa ma thú tụ tập: Tử Vong Sâm Lâm, Vạn Vô Chi Uyên cùng Thiên Tế Hắc Nhai. Diện tích tam đại hiểm địa cực kỳ khổng lồ, uốn lượn kéo dài hơn mười vạn km, thỉnh thoảng cùng mấy quốc gia nối tiếp.

Mặc Dạ đối thể giới nhân loại lý giải không phải rất rõ, dù sao hẳn không ra ngoài tiếp xúc thể giới nhân loại, đối lý giải bọn họ đều từ miệng những nhân loại ngu xuẩn ý đồ tiếp nhập nơi sâu của Tử Vong Sâm Lâm sẵn bắt cao giai ma thú.

Linh đã minh bạch chính mình đi tới một nơi thế nào, nhưng một thể giới như vậy không làm y cảm thấy kinh ngạc, dù sao đây là một thể giới tôn trọng ma pháp, tôn trọng thực lực, y vừa hay đối ma pháp huyền lệ mà công kích cường đại cảm thấy hứng thú, lúc này y hướng Mặc Dạ đưa ra suy nghĩ học tập ma pháp.

Mặc Dạ không chút chần chờ, rất sảng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Linh, thế nhưng xét thấy phương pháp nhân loại tu luyện cùng ma thú bất đồng, ma thú cơ bản từ khi sinh ra đã có năng lực ngưng tụ ma pháp nguyên tố, mà nhân loại là thể nào ngưng tụ ma pháp nguyên tố Mặc Dạ không phải rất rõ. Mặc Dạ đem không gian giới chỉ của nhân loại bắt được trong trăm năm qua lấy ra, sau đó tìm một số thư tịch về tu luyện ma pháp, nửa ngày, rốt cuộc tìm được một quyển Sổ tay nhập môn ma pháp. Linh tay cầm quyển sổ hơi mỏng, như cơ tực khát bắt đầu đọc.

Dựa theo thuyết pháp trong quyển sổ, muốn học ma pháp, trước hết phải học được ngưng tụ ma pháp nguyên tố, mà biện pháp thu hoạch ma pháp nguyên tố chính là minh tưởng. Linh lập tức ngồi xếp bằng, tĩnh tâm, tập trung tinh thần, tỉ mỉ quan sát tình huống xung quanh. Linh phát hiện chính mình tựa như tiếp nhập một thể giới vong ngã, xung quanh một mảnh bạch mang, thế nhưng loé rất nhiều quang lượng huỳnh hoả như côn trùng, các loại màu sắc đều có, có xanh có hồng có vàng có trắng có đen. Linh biết, đây là ma pháp nguyên tố quyển sổ nói, màu sắc bất đồng là bởi ma pháp nguyên tố thuộc tính bất đồng.

Căn cứ ngũ hành đến phân chia thuộc tính ma pháp, phía đông giáp ất mộc màu xanh, phía nam bính đinh hoả màu đỏ, ở giữa mậu kỷ thổ màu vàng, phía tây canh tân kim màu trắng, phía bắc nhâm quý thủy màu đen. Linh có thể thấy năm loại màu sắc ma pháp nguyên tố, đại biểu bản thân có năm loại ma pháp thuộc tính, chỉ là mỗi người đều chọn thứ bản thân am hiểu cùng thích hợp, mà Linh thấy quang lượng màu đen đại biểu thủy thuộc tính trong ma pháp nguyên tố nhiều nhất.

Linh bắt đầu dựa theo quyển sổ, ngưng tụ những ma pháp nguyên tố thật nhỏ, thời gian bất tri bất giác trôi qua, nháy mắt, đã qua ba ngày!

...

[*] Ma thú sau khi hoá thành hình người sẽ không sử dụng xưng hô “nó”, mà chuyển sang dùng “hắn”/“y” để thay thế.

10. Chương 10

Linh mở mắt, nhìn quanh huyết động, không ai? Cảm từ sau khi Mặc Dạ trở về lại rơi vào ngủ say, nó cần trầm tích đủ năng lượng mới có thể phá xác.

Linh đi ra huyết động, hít sâu một hơi, thơm quá! Bụng lập tức hưởng ứng cô cô kêu vang, Linh lúc này phát giác chính mình thật đói, nhưng lại đói đến tiền hung thiếp hậu bối [1], Linh có chút kỳ quái, lẽ nào tu luyện ma pháp đặc biệt đói bụng? Bất quá hiện có hương vị thức ăn hấp dẫn, Linh không suy nghĩ nhiều, không chút do dự theo hương vị tới huyết động bên phải, quả nhiên Mặc Dạ đang nấu nướng.

Mặc Dạ tựa hồ nghe âm hưởng, xoay người thấy Linh hai mắt phát quang, nhìn thức ăn trong tay mình, cười cười, hỏi: “Tĩnh?”

Linh không cách nào dời đi đường nhìn như lang tự hổ, nước bọt cấp tốc phân bố trong miệng nhanh chảy ra ngoài, vì tránh cho bản thân quá mức mất mặt, Linh chỉ có thể gật đầu, lấy đó làm trả lời.

Tiểu dung của Mặc Dạ tựa hồ càng sảng khoái, cười gọi Linh ngồi xuống: “Tiểu gia hoả, ngồi xuống ăn đi, nhiều ngày như vậy, bụng sớm đói, đây vốn là vì ngươi chuẩn bị!”

Linh không khách khí, ngồi xuống lập tức phong quyển vân tàn, một phen cơm no đầy đủ, Linh buông đũa, lúc này mới nhớ tới câu ‘Đây vốn là vì ngươi chuẩn bị!’ của Mặc Dạ, lẽ nào Mặc Dạ biết sẽ y tính lại vào lúc này? Còn có, nhiều ngày như vậy, y lẽ nào tu luyện rất lâu?

Linh đem nghi vấn nói ra, Mặc Dạ gật đầu, nói: “Không sai, tiểu gia hoả, ta xác thực biết ngươi sẽ tỉnh lại ở canh giờ này! Đây là bởi khi ma pháp sư minh tướng, ma pháp nguyên tố xung quanh phát sinh biến hoá, chúng hướng ma pháp sư hội tụ. Mà ta bởi đẳng cấp cao hơn ngươi, cho nên ta có thể căn cứ biến hoá của ma pháp nguyên tố phán đoán thời gian ngươi tỉnh! Hơn nữa, ngươi không phải tu luyện mấy canh giờ hoặc một buổi tối, mà là tu luyện tròn ba ngày!”

Linh cả kinh, không nghĩ tới chính mình cứ nhiên yên lặng minh tướng ba ngày, chìm vào cảnh giới vong ngã, thật một chút cũng không cảm giác thời gian trôi qua cùng biến hoá, hơn nữa y là bởi ma pháp nguyên tố khuyết thiếu mới tỉnh lại.

Kế tiếp, Linh đem tâm đắc trong ba ngày minh tướng nói cho Mặc Dạ, nghe được Linh là bởi ma pháp nguyên tố khuyết thiếu mới khiến y từ cảnh giới minh tướng tỉnh lại, Mặc Dạ vì tinh thần lực kinh khủng của Linh cảm thán. Tiểu gia hoả cứ nhiên ngay lần đầu tu luyện đã có thể thuận lợi tiến nhập minh tướng, còn có thể cảm giác ma pháp nguyên tố, bất khả tư nghị nhất chính là y có thể vô sự tự thông ngưng tụ ma pháp nguyên tố, nhưng khiến kẻ khác không thể tin chính là y cứ nhiên đem ma pháp nguyên tố trong huyết động linh khí nồng đậm toàn bộ luyện tập ngưng tụ tới mức khan hiếm mới tỉnh lại.

Thiên phú kinh người như vậy, năng lực cảm ngộ yêu nghiệt như vậy, cho dù hẳn không rõ tốc độ tu luyện của thể giới nhân loại, nhưng hẳn tuyệt đối có thể khẳng định tại đại lục, tốc độ tu luyện như vậy tuyệt đối là một chuyện nghe rộn cả người; cho dù y không phải từ nhỏ luyện tập, thành tựu tương lại cũng không thể đo lường!

“Tiểu gia hoả, ngươi cho ma pháp nguyên tố là thủ chi bất tận dụng chi bất kiệt [2], chúng cũng có hạn, hơn nữa ngươi là ở huyết động linh khí nồng đậm minh tướng, ma pháp nguyên tố bên trong mới có thể thoải mái tu luyện ba ngày, nếu như ngươi ở những nơi bình thường bên ngoài tu luyện, sợ một nửa thời gian đều không đạt được!”

Linh vừa nghe, lập tức ngồi xếp bằng tiến nhập minh tướng, một mảnh bạch mang như trước xuất hiện, Linh rõ ràng phát hiện các màu ma pháp nguyên tố xung quanh loé sáng phân bố so huyết động thưa thớt rất nhiều, cả độ sáng cũng so kém huyết động. Hiện, y rất cuộc minh bạch vì sao Cẩm muốn chọn bên trong huyết động trầm tích năng lượng, chênh lệch này thật quá mức!

Linh sau khi điền đầy bụng, bắt đầu tu luyện, y hiện, muốn rời khỏi Tử Vong Sâm Lâm, nhất định phải đề cao thực lực. Mặc Dạ bởi y là kẻ ước giả của Cẩm sẽ không công kích y, nhưng ma thú bên ngoài không dám nói như vậy, bọn chúng sẽ không quản y đúng hay không chủ nhân của Cẩm, có thể bình yên ra khỏi Tử Vong Sâm Lâm, đây hoàn toàn dựa vào thực lực.

...

Một tháng sau, trên bãi đất trống phía sau huyết động, Linh luyện tập ma pháp mình vừa học. Y miệng ngâm xướng ma pháp chú ngữ, xung quanh một trận cuồng liệt ma pháp ba động, Linh tay trái vung lên, một cái thủy lao bốn góc hình vuông, lớn chừng hai mét khối nháy mắt xuất hiện. Miệng không ngừng niệm chú ngữ, tay phải vung lên, một đầu thủy long xoay tròn xuất hiện cạnh thủy lao, thân thể thật lớn, biểu tình dữ tợn, lực công kích của thủy long không cần nói cũng biết, nhưng tại một bên khác, một đầu thủy long hình thể kiểu tiểu, thoạt nhìn tiêm nhược không gì sánh được cũng song song xuất hiện, bất quá, không có long nhãn tinh thần, long tu vô lực rủ xuống, không chút biểu hiện lực công kích của thủy long cùng một đầu thủy long khác so kém xa.

Bãi đất trống y hiện luyện tập chính là phiếm rừng rậm đương sơ y bị đại quân ma nghê truy đuổi lâm nhập huyết động, chỉ là bởi thời gian này luyện tập ma pháp, y sinh sinh đem rừng rậm tươi tốt đánh thành bình địa, biến thành sân luyện tập cá nhân của y. Y hiện ban ngày bên ngoài luyện tập ma pháp, ban đêm trong huyết động minh tướng, thỉnh thoảng gặp cảm ngộ, thời gian minh tướng không cực hạn tăng trưởng.

Buông tay, Linh nhẹ nhàng phun một hơi, một tháng này y mỗi ngày minh tướng, ngưng tụ cùng phóng thích ma pháp, đã có chút thành quả. Hiện, y thạo nắm giữ toàn bộ ma pháp của thủy thuộc tính sơ cấp ma pháp sư, bao quát thủy long, thủy lao cùng thủy thuần. Luyện tập chính là song long thuyền lao thuật trung cấp ma pháp sư phải thành thạo, bất quá, y hôm nay vẫn không thành công. Song long thuyền lao thuật y chỉ có thể hoàn mỹ khống chế một đầu thủy long, không cách nào song song điều khiển hai đầu thủy long.

Linh có chút uể oải, hôm nay đã luyện tập cả ngày, ma pháp nguyên tố trong cơ thể hoàn toàn khô kiệt, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhật mộ tây tà, còn tiếp tục luyện tập cũng không kết quả. Hiện đã muộn giờ cơm, không bằng hảo hảo ăn no, hảo hảo nghỉ ngơi, sau đó nghiêm túc tổng kết nguyên nhân khiến y phóng thích ma pháp thất bại.

Linh hướng huyết động bên phải, trải qua thời gian dài cùng Mặc Dạ ở chung, hai người dần biến thành một loại hình thức vừa là thầy vừa là bạn, y bình thường cùng Mặc Dạ thảo luận tu luyện tâm đắc, Mặc Dạ tiến hành đề điểm, nhưng Linh càng nhiều là trong đồng thư tịch Mặc Dạ cung cấp tìm kiếm phương pháp.

Mặc Dạ là thủ hộ thú của Cẩm, y là kẻ ước giả của Cẩm, mà y không có ma pháp, toàn bộ dựa vào thư tịch cùng chỉ điểm của Mặc Dạ mới có thể luyện tập ma pháp, kỳ thực, lúc bắt đầu y không biết thế nào cùng Mặc Dạ ở chung, nhưng khoảng thời gian này, Linh phát hiện Mặc Dạ kỳ thực không quan tâm cái gì thân phận cùng năng lực bất đồng cao thấp, chỉ là lấy tâm tương đãi. Linh cũng buông xuống khúc mắc, thân nhiên cùng Mặc Dạ lấy phương thức bằng hữu ở chung, thái độ thẳng thắn cùng chân thành như vậy, khiến Mặc Dạ tựa đối lão hữu nhiều năm chân tâm đối Linh, chiếu cố ảm thực cuộc sống hằng ngày cùng chỉ điểm y tu luyện ma pháp. Linh thu hoạch chí hữu thứ nhất tại thế giới này, cũng là chí hữu thứ hai trong sinh mệnh, chí hữu như Trạch đáng giá tin tưởng, tuy đối phương thị một đầu ma thú, còn là ma thú chỉ vương.

Linh một tháng này đều tu luyện thủy thuộc tính ma pháp, tuy y trong minh tưởng có thể thấy tất cả ma pháp nguyên tố thuộc ngũ hành ma pháp, thế nhưng Linh không muốn làm một kẻ bác nhi bất tinh [3], y muốn làm chính là tiên tinh hậu bác [4]. Cho nên y chọn thủy thuộc tính ma pháp bản thân am hiểu nhất cùng thích hợp nhất chuyên tâm tu luyện.

Trong số thư tịch Mặc Dạ cho y, ngoại trừ thư tịch về ma pháp tri thức, còn có rất nhiều đồ giám thư tịch về ma thú tri thức cùng một ít liên quan thư tịch đến khái quát địa lý, nhân văn phong tình của các quốc gia trên Thái Hồng đại lục. Linh có lúc sẽ rút thời gian lật xem những thư tịch này, biết rõ càng nhiều ma thú cùng lý giải một ít cơ bản thường thức của thế giới.

Trong số những thư tịch đó, khiến Linh thích thú chính là một cái không gian giới chỉ thanh hôi sắc, bên trong chất đầy thư tịch về được tề luyện chế cùng nhận rõ được liệu. Căn cứ thường thức Linh thu hoạch trong các thư tịch khác, chủ nhân giới chỉ này lúc còn sống rất có thể là một vị cao cấp được tề sư. Bởi bên trong không gian giới chỉ không chỉ có mấy tờ phối phương được tề trân quý, còn có tùy thân thực nghiệm bút ký của được tề sư, nhưng là tùy thân bút ký thực nghiệm tân cao cấp được tề của cao cấp được tề sư. Nay đối Linh một kẻ nhập môn đều không tính, quả thực chính là chế bản lượng thân vì y, có những thực nghiệm bút ký này, y có thể càng thâm nhập càng toàn diện lý giải loại hành nghiệp mang tính phụ trợ như được tề sư, cũng có thể nhanh hơn đem tri thức trong bút ký chuyển hóa thành tri thức trong đầu mình.

Linh vừa được đến thư tịch này, tựa như được đến chí bảo, yêu thích không buông tay bắt đầu đọc, càng đọc càng đối được tề sư thế giới này cảm thấy hứng thú. Vốn y rất thích nghiên cứu Trung được, thích nghiên cứu các loại bất đồng phản ứng được vật pha trộn sau đó sản sinh, thế nhưng trước đây, các loại được tề y tỉ mỉ nghiên cứu chỉ có thể trong lúc ra ngoài làm nhiệm vụ sử dụng, không thể nhiều phát huy, càng đừng nói những loại được tề trị bệnh cứu người. Hiện, được tề sư loại chức nghiệp này hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu thích cùng ham mê nghiên cứu Linh đối được thảo.

Thế nhưng Linh không nóng lòng bắt tay vào làm nghiên cứu chế tạo được tề, y chỉ giống một miếng xốp liều mạng hấp thu tri thức được thảo trong thư tịch, kết hợp tri thức Trung được khi trước, tỉ mỉ phân biệt được tính cùng được lý các loại được thảo.

Y hiện, đối ma thú có càng nhiều lý giải, cũng biết viên hồng bảo thạch chính mình khi trước lấy được trong cơ thể khiêu khiêu kê là ma hạch của khiêu khiêu kê, không phải cái gì bảo thạch nuốt lằm, đồng bảo thạch các loại màu sắc trong huyết động cũng là ma hạch, đồng thời bởi vì đẳng cấp ma thú bất đồng, lớn nhỏ của ma hạch bất đồng, thuộc tính ma thú bất đồng, nhan sắc của ma hạch đồng dạng bất đồng.

Linh càng rõ khiêu khiêu kê thuộc về ma thú yếu nhất, cho nên khối hồng sắc ma hạch trong tay y thật sự không có giá trị, vì thế Linh phi thường trực tiếp phóng khoáng, biểu tình tự nhiên đem ma hạch của khiêu khiêu kê đặt trong đồng ma hạch tinh oánh dịch thấu, lớn nhỏ khác nhau, màu sắc phân biệt vùi lấp kim dẫn trong huyết động, không nhìn Mặc Dạ khoe miệng co quắp, danh như ý nghĩa muốn dùng khối ma hạch

đó tăng độ nồng đậm linh khí trong huyết động, vì phá xác của Cẩm tăng năng lượng.

Khe nứt bên ngoài kim dẫn lại xảy ra biến hóa, tựa hồ năng lượng trầm tích trăm năm rốt cục muốn tại thời gian gần nhất ngưng tụ bộc phát, khe nứt càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng nhiều. Linh nhìn biến hoá khe nứt, cho Cẩm khả năng sắp phá xác, nhưng Mặc Dạ lại nói, không nhanh như vậy! Khe nứt bên ngoài kim dẫn tăng nhanh biến lớn là điều kiện cơ bản nhất của phá xác, chỉ có Cẩm bên trong kim dẫn ngưng tụ đủ lực lượng, mới có thể một kích xông ra. Dựa theo tình huống hiện tại đến xem, chỉ ít phải vài năm.

Cẩm lâm vào ngũ say, Linh không có cách cùng Cẩm liên hệ, vô pháp biết tình huống cụ thể của Cẩm, y chỉ có thể tiếp tục nỗ lực lại nỗ lực tu luyện. Bởi Mặc Dạ đã nói, y là khế ước giả của Cẩm, nếu như đẳng cấp ma pháp sư của y đề cao, năng lượng khi tấn cấp sản sinh có thể giúp Cẩm hội tụ càng nhiều năng lượng. Thế nhưng bởi vì ma thú huyết thống của Cẩm quá mức tôn quý, chỉ có ma pháp năng lượng cao giai ma pháp sư tấn cấp sản sinh mới có thể đối Cẩm có điều trợ giúp, thế nhưng y hiện tại, chỉ là một sơ cấp ma pháp sư, tuy y đang thử luyện tập chú ngữ trung cấp ma pháp, thế nhưng ma lực trong người y căn bản không được đến đẳng cấp của trung cấp ma pháp sư, y là bởi tinh thần lực kinh người, cho nên mới có thể vượt cấp luyện tập ma pháp, thế nhưng y hiện thất bại.

Ma pháp sư bình thường sẽ không vượt cấp luyện tập ma pháp, một là bởi cho dù người muốn vượt cấp luyện tập, cũng không vượt được, hai là bởi một ngày thất bại, dễ tạo thành tinh thần phản phệ, đối tinh thần của ma pháp sư tổn hại cực kỳ lớn, rất khả năng chung kết cả đời ma pháp sư. Chỉ có người tinh thần lực cực kỳ cường đại mới có thể nếm thử vượt cấp tu luyện, mà ma pháp sư giống như Linh tinh thần lực kinh khủng đến cực điểm, có thể thừa thụ vô số lần vượt cấp luyện tập thất bại sau đó tiếp tục, đại lực đến nay chưa từng xuất hiện.

Trên thế giới này, khế ước nhân loại cùng ma thú ký kết có ba loại, một loại thị chủ tứ khế ước, một loại thị bình đẳng khế ước, một loại còn lại là linh hồn khế ước, mà mặc kệ là loại khế ước nào, một ngày ký kết chính là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Nếu như ký kết chính là chủ tứ khế ước, đương khi một bên thụ thương hoặc tử vong, bên chủ không có sinh mệnh nguy hiểm, chỉ là chịu khế ước quy tắc nghiêm phạt giáng cấp, cụ thể giáng cấp sẽ căn cứ đẳng cấp cùng chênh lệch đẳng cấp giữa hai người, lấy trình độ thụ thương nghiêm trọng của bên phó hoặc là tình huống tử vong phán đoán. Kết quả nghiêm trọng nhất chính là hoàn toàn đánh mất năng lực ngưng tụ ma pháp, cũng chính là sau này không bao giờ có thể tu luyện ma pháp, trở thành ma pháp sư. Mà nếu như là bên chủ thụ thương, như vậy bên phó, ngoại trừ bị chủ nhân liên lụy thụ thương, càng có thể mất đi năng lực ma pháp, nếu như chủ nhân tử vong, như vậy bên phó, phải cùng chủ nhân chôn cùng, hơn nữa, chủ nhân có thể tùy thời giải trừ khế ước.

Bình đẳng khế ước, danh như ý nghĩa chính là hai bên đều thành lập trên cơ sở bình đẳng ký kết khế ước, mặc kệ là thụ thương, tử vong, hai bên phải thừa thụ cùng một hậu quả, về phần giải trừ khế ước, chỉ cần song phương đồng ý, là có thể giải trừ khế ước. Mà linh hồn khế ước chính là khế ước duy nhất không có khả năng giải trừ trong ba loại khế ước, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều như lời Cẩm đương sơ cùng y nói: đồng sinh cộng tử, phúc họa cùng nhau!

Tình cảm Linh đối Cẩm có chút phức tạp, ban đầu y làm một kẻ trộm trứng muốn công kích Cẩm, thế nhưng Cẩm đứng trước sinh mệnh nguy hiểm mạnh mẽ cùng y ký kết khế ước, hơn nữa ký kết còn là linh hồn khế ước. Y không biết Cẩm vì sao không cùng y ký kết hai loại khế ước kia, thế nhưng y nội tâm cảm kích Cẩm, một ngày Cẩm tuyển chọn ký kết là chủ tứ khế ước, như vậy dựa vào thực lực chênh lệch giữa hai bên sẽ khiến khế ước quy tắc tự động tuyển chọn Cẩm là chủ y là phó, hơn nữa ngày sau trừ phi Cẩm chủ động giải trừ khế ước lần thứ hai khế ước lại, bằng không y cả đời chính là người hầu của Cẩm.

Hơn nữa sau khi cùng Cẩm ký kết khế ước, năng lượng của khế ước không chỉ trị liệu tốt đau yếu trên người y, còn cải thiện thể chất y, trọng yếu nhất chính là, dẫn đạo y tiến nhập thế giới ma pháp. Đối Cẩm như vậy lấy ơn báo oán, Linh ngược phi thường cảm kích, cho nên, có thể giúp đỡ Cẩm, cho dù chỉ là một điểm giúp đỡ nho nhỏ, nhưng, y có đủ khả năng, y cũng nhất định nỗ lực làm.

...

[1] Tiền hung thiếp hậu bối: ngực trước dán sau lưng, có thể hiểu là “đói đến lép”

[2] Thủ chi bắt tấn dụng chi bắt kiện: lấy hoài không hết, dùng hoài không xong

[3] Bác nhi bắt tinh: nhiều mà không rành

[4] Tiên tinh hậu bác: trước rành sau nhiều

11. Chương 11

Mặc Dạ đứng cạnh, nhìn Linh tại bãi đất trống phía trước thành thạo thi triển ma pháp, mặc kệ là trung cấp ma pháp thủy thuộc tính, hay sơ cấp ma pháp hỏa thuộc tính, hay sơ cấp ma pháp thổ thuộc tính, y đều có thể cực kỳ hoàn mỹ, không tì sai lầm phóng thích. Mặc kệ là độ quen thuộc chú ngữ, tốc độ phóng thích ma pháp, hay nắm chặt thời cơ phóng thích, một điểm cũng nhìn không ra đây là một thiếu niên không có kinh nghiệm chiến đấu, một thiếu niên thân thể gầy yếu, một thiếu niên chỉ luyện tập ma pháp một năm.

Một năm này, tiến bộ của Linh thực sự rất khiến kẻ khác kinh ngạc, cả hần được xưng đệ nhất thiên tài nghìn năm qua của hỏa báo tộc cũng chưa từng trong một năm học được ba loại ma pháp thuộc tính, hơn nữa có một loại đạt được trung cấp giai đoạn. Càng đừng nói trên thiên phú tu luyện ma pháp ma thú giai đoạn tiên thiên so nhân loại cao hơn không ít, chỉ nhìn ma thú từ khi chào đời có thể ngưng tụ ma pháp nguyên tố là có thể thấy, ưu thế của ma thú trên tu luyện cao hơn nhân loại rất nhiều, rất nhiều nhân loại thậm chí hao phí nhiều năm mới có thể luyện tập ngưng tụ ma pháp.

Linh dừng lại chú ngữ ngâm niệm trong miệng, ma lực trong cơ thể bởi liên tục phóng thích mấy đại hình công kích ma pháp cùng phòng ngự ma pháp mà tiếp cận khô kiệt, y vươn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, trải qua một năm không ngừng luyện tập, thể lực của y đã cải thiện, tuy xa xa không đạt trình độ trước đây y thân là sát thủ, nhưng y đã rất thoải mái. Dù sao thế giới hiện tại là dựa vào ma pháp làm thủ đoạn công kích chủ yếu, mà thể lực của đã đủ chống đỡ y lấy thân phận ma pháp sư liên tục chiến đấu vài giờ, cho đến khi ma lực suy kiệt!

Buổi tối, hai người cùng nhau ăn cơm, Linh đem suy nghĩ gần nhất của mình nói cho Mặc Dạ, y hy vọng chính mình có thể tiến vào rừng rậm tiến hành thực chiến luyện tập. Mặc Dạ nghe xong không lập tức tỏ thái độ, chỉ cúi đầu tự hỏi, kỳ thực ngực Linh sớm có ý niệm như vậy, nhưng dù sao thời gian y luyện tập ma pháp so người khác, thật sự quá ngắn, y không biết chính xác bản thân có bao nhiêu năng lực, cho nên thẳng đến gần đây, y mới phát giác phong bế luyện tập không thu được bao nhiêu tiến bộ, y khuyết thiếu thực chiến rèn đúc.

Hơn nữa trong Tử Vong Sâm Lâm, không có người vì y phán đoán đẳng cấp, vốn y có thể dựa vào ma lực, đẳng cấp phóng thích ma pháp phán đoán, nhưng bởi năng lực khống chế tinh thần của y tương đối tốt, thường vượt cấp khiêu chiến, cho nên phương pháp phán đoán duy nhất này cũng mất đi hiệu quả, hiện tại, y không biết thành quả một năm thế nào! Mà sâu trong Tử Vong Sâm Lâm nơi nơi đều là cao giai ma thú chiếm giữ, y không thể khắp chốn chạy loạn.

Ở Thái Hồng đại lục, ma thú chia làm đệ giai, trung giai, cao giai cùng thần giai, đệ giai ma thú là từ nhất đến tam cấp ma thú, trung giai ma thú là từ tứ đến ngũ cấp ma thú, cao giai ma thú là từ lục đến thất cấp, mà ngoài bát cấp được xưng là thần giai! Ma pháp sư nhân loại chia làm sơ cấp ma pháp sư, trung cấp ma pháp sư, cao cấp ma pháp sư, thánh cấp ma pháp sư, đế cấp ma pháp sư, hoàng cấp ma pháp sư cùng thần cấp ma pháp sư.

Linh từ chỗ thư tịch lý giải, trong thế giới nhân loại, phổ thông đại chúng phổ biến nhất đều là đệ giai ma thú, nhất là nhất cấp ma thú, bởi tại Thái Hồng đại lục, tất cả tiểu hài tử vừa chào đời đến một tuổi đều sẽ trắc thí ma lực, nếu như trắc thí ra ma lực, phụ mẫu cơ bản sẽ mua một đầu nhất cấp ma thú tặng cho hài tử. Đây là bởi giá cả tiện nghi cùng tính thông thường của nhất cấp ma thú, nếu như phụ mẫu có điều kiện tốt, có thể tặng cho hài tử ma thú tốt hơn.

Danh ngạch để nhân loại cùng ma thú ký kết khế ước có hạn, linh hồn khế ước thị suốt đời chỉ có thể ký kết một lần, vĩnh viễn không thể giải trừ, mà chủ tớ khế ước hòa bình đẳng khế ước cũng chỉ có thể cùng một đầu ma thú ký kết, bất quá có thể giải trừ một lần sau đó ký kết, cá biệt thiên tài ma pháp sư tinh thần lực kinh người có thể ký kết nhiều hơn một hoặc hai đầu. Mà tuần thú sư là lợi dụng tinh thần lực cường đại xâm nhập thần trí ma thú, thuần hóa bọn chúng để các ma pháp sư khác khế ước, đệ cấp tuần thú sư

bình thường thuần hóa một đầu dê giai ma thú cần hai tới năm ngày, trung giai tuần thú sư chỉ cần một tới hai ngày, mà thời gian thuần hoá trung giai ma thú phải lâu hơn, thậm chí là nửa tháng thời gian. Tuần thú sư bản thân chỉ có thể dựa vào tinh thần lực bản thân cao hơn người khác mà khế ước nhiều hơn hai ba đầu ma thú, không có cách thuần hóa bao nhiêu khế ước bấy nhiêu.

Bởi tinh thần lực ma pháp sư bình thường hữu hạn, chỉ có thể ngưng tụ ma pháp nguyên tố, vô pháp xâm nhập thần trí ma thú thuần hóa bọn chúng, cao giai ma thú càng không cần nghĩ, bản thân tinh thần lực bọn chúng cực kỳ cường hãn, muốn thành công thuần hóa, cần phải có cao giai tuần thú sư. Theo Linh lý giải, nhất cấp tới tam cấp ma thú là ma thú được nhân loại tuyển chọn nhiều nhất để ký kết khế ước, cũng là ma thú sơ cấp tuần thú sư tương đối dễ thuần hóa, mà tứ cấp tới ngũ cấp ma thú, là ma thú chỉ có thành viên hoàng thất, quý tộc đệ tử cùng một số đại gia tộc có thể có, giai cấp những ma thú này phải là trung cấp tuần thú sư thuần hóa. Mà cao giai ma thú, chỉ có thể là một ít gia tộc tộc trưởng thực lực cực kỳ cường đại, hoặc là bản thân thủ lĩnh quốc gia, toàn bộ đại lực đều biết, căn bản không vượt quá mười đầu, đây cũng là bởi cao cấp tuần thú sư toàn bộ đại lực chỉ có hai vị, một vị là cao cấp tuần thú đại sư lãnh đời, Toàn Lập Phu, một vị chính là quốc sư Tây Tần quốc, An Bác Văn. Về phần thần giai ma thú, nghe đồn vương giả chi thủ của tam đại hiểm địa chính thần giai ma thú, nhưng chưa bao giờ nghe nói có thần cấp tuần thú sư, chỉ có trong những ghi chép từ thư tịch trân quý thời đại viễn cổ truyền lưu mới có vài câu!

Linh ngẩng đầu nhìn Mặc Dạ, y thực sự muốn biết chính mình hiện có thể đối kháng ma thú đẳng cấp bao nhiêu, luyện tập lâu như vậy, y muốn biết chính mình cách cao cấp ma pháp sư còn bao xa, cần thêm bao nhiêu thời gian mới có thể đề thăng đến độ cao đó. Linh cùng Mặc Dạ nói rõ kế hoạch cùng dự định của mình, y muốn Mặc Dạ đưa mình đến khu vực giữa của Tử Vong Sâm Lâm, tức là nơi tụ tập của trung giai ma thú, sau đó để chính mình từng bước lịch lãm trở về.

Mặc Dạ thời gian qua một mực quan sát Linh, trình độ thành thạo chú ngữ, tốc độ ngâm xướng, cùng ma pháp phóng thích, ma lực khổng lồ của y đều đạt được hoàn mỹ phi thường, thế nhưng, y xác thực khuyết thiếu thực chiến. Mỗi ngày phong bế luyện tập, phương thức như vậy lúc bắt đầu đối Linh không thành thạo ma pháp là một phương pháp phi thường không sai, thế nhưng Linh hiện đã đem những cơ sở cơ bản luyện tập đến thành thạo cùng chính mình dung hợp, cho nên, nếu như vẫn tiếp tục phong bế luyện tập, đối y không có gì trợ giúp.

Mặc Dạ cũng minh bạch nguyên nhân Linh tuyển chọn làm như vậy, nhưng một mình Linh quá mức nguy hiểm, Tử Vong Sâm Lâm sở dĩ tên Tử Vong Sâm Lâm không phải không có nguyên nhân. Có lúc đẳng cấp ma thú không đại biểu đẳng cấp thực lực, quần công, là chiêu số thông thường nhất của ma thú trong Tử Vong Sâm Lâm, trong rừng rậm, cái gì không đa, chỉ có ma thú nhiều, bọn chúng chưa bao giờ khuyết thiếu đồng bọn. Mặc Dạ vừa định mở miệng ngăn cản Linh, Linh nhưng giành trước nói: “Nếu như không ra ngoài chiến đấu, ta vĩnh viễn không có khả năng biết thực lực chân chính của mình; không có trải qua tôi luyện, ma pháp thi triển của ta dù lưu sướng, dù thành thạo, cũng chỉ là những chiêu số có hoa không quả; ta không phải đoá hoa sinh trong nhà ấm, cuộc sống an nhàn không thích hợp với ta, không trải qua mưa gió sẽ không thấy cầu vồng, không trải qua chiến đấu sẽ không là chiến sĩ chân chính!”

Mặc Dạ ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen thanh triệt kiên định biểu đạt quyết tâm của Linh, lúc này nó thiêu đốt chính là vô tận chiến ý cùng khát vọng, Mặc Dạ gật đầu, hần bị thuyết phục. Chính hần hiện không có biện pháp làm đối thủ đối luyện của Linh, đẳng cấp của hần không phải Linh hiện có thể khiêu chiến. Linh chưa bao giờ vượt giới hạn đánh giá cao chính mình, y rõ ràng cùng lý giải thực lực bản thân, không vọng tưởng độ cao hiện vô pháp chạm đến. Ngày thứ hai, Mặc Dạ vì Linh chuẩn bị một chiếc không gian giới chỉ, không gian bên trong là lớn nhất trong số tất cả không gian giới chỉ Mặc Dạ có, hơn mười vạn mét khối, chứa đầy thức ăn cùng nước sạch, đủ cho Linh tại Tử Vong Sâm Lâm sinh hoạt ba bốn năm.

Mặc Dạ hóa thành thân bảo, để Linh trèo lên lưng, quanh người bọc một trận hỏa thiết kịch liệt, mặc văn hỏa bảo bốn vuốt đằng không, ‘hồ khiêu’ bay về phía ngoại vi khu rừng.

Tới nơi tứ cấp ma thú thanh diễm khuyến tụ tập, mặc văn hỏa bảo che đi thế áp, rơi xuống đất, buông Linh, nhìn y một cái, không nói gì thêm, ly khai.

Linh quan sát xung quanh, dùng tinh thần lực tra xét phương viên hai km, phát hiện phía trước đại khái cách y hai trăm mét có một đầu tứ cấp ma thú thanh diễm khuyến, Linh đối lần đầu tiên vận dụng ma pháp

thực chiến có chút chờ mong, tuy bản thân từng luyện tập vô số lần, thế nhưng hiện rốt cục có cơ hội trong thực chiến phóng thích, ngược Linh vẫn có chút kích động.

Linh lặng lẽ tiềm hành tiến tới, có thể bởi thói quen đời trước làm sát thủ, y tính tình làm việc không thích đường hoàng, có thể bởi huấn luyện khi còn bé, y luôn vô thanh tiềm hành đến phía sau mục tiêu, sau đó, một kích trí mạng!

Đến phía sau thanh diễm khuyển, thanh diễm khuyển vẫn không hay biết nằm trên địa bàn nghỉ ngơi, nó buồn chán dùng đầu lưỡi liếm thuận lông thú. Linh lặng im không một tiếng động che giấu thân hình, trầm trụ hô hấp, y muốn biết nếu như xuất kỳ bất ý đánh lên một đầu tứ cấp ma thú, chính mình có thể làm được một kích trí mạng hay không?

Linh điều động ma lực trong cơ thể, vô thanh ngâm niệm chú ngữ, theo ma pháp nguyên tố ngưng tụ, thanh diễm khuyển tựa hồ cảm giác không thích hợp, nó đứng lên, quay đầu nhìn quanh, tìm kiếm nơi phát ra không thích hợp. Nhưng tất cả không còn kịp, theo một chữ ‘Xuống’ trong miệng Linh phun ra, một cái thủy lao phiếm ngân quang nháy mắt xuất hiện phía trên thanh diễm khuyển, cấp tốc lao xuống, thanh diễm khuyển chưa kịp phản ứng bỏ chạy, đã bị thủy lao vững vàng giam giữ. Linh miệng không ngừng, tiếp tục ngâm niệm chú ngữ, một tay vung lên, thủy lao dày đặc ‘sưu sưu’ từ mặt đất lao về trước, sắc nhọn mà nhanh nhẹn theo từng không gian.

Thanh diễm khuyển chỉ kịp phát sinh một tiếng ngao khiếu cuối cùng, đã không còn tiếng động, tiên huyết tràn ngập bãi cỏ. Linh phát tay giải trừ ma pháp, tiến lên móc ra tiểu đao lấy ma hạch, lột xuống da thú, bỏ vào không gian giới chỉ tiếp tục tiến về trước. Đẳng cấp thanh diễm khuyển không cao, tác dụng những bộ phận khác của thân thể không lớn, cho nên Linh không tốn nhiều thời gian để ý thi thể.

Da lông trung giai hoặc cao giai ma thú có thể giữ ấm hoặc làm đẹp, khoe khoang vân vân những nguyên nhân nhận được nhân loại hoan nghênh, một số cốt đầu của ma thú cũng là tài liệu luyện khí hiếm có, cho nên ở nơi giao dịch có thể đổi được một cái giá không sai. Linh không phải thần tiên không ăn nhân gian khói lửa, càng không phải phú gia đại thiếu không biết dân gian khó khăn, tuy y hiện không cần tiền tài, thế nhưng y phi thường hiểu rõ tầm quan trọng của tiền tài, mấy thứ này, không cần nhiều, nhưng không thể không có.

Trải qua đợt chiến đấu vừa rồi, Linh biết lấy năng lực hiện tại của mình có thể đánh chết một đầu tứ cấp ma thú, nhưng là từ phía sau đánh lên thành công, ma thú kể tiếp, Linh hy vọng có thể chính diện cùng nó đánh một trận, nhìn chính mình dưới tình huống đối phương chuẩn bị sẵn sàng, có thể đối kháng ma thú đẳng cấp bao nhiêu.

12. Chương 12

Linh đổi một hướng, y vừa đi vừa phóng thích tinh thần lực tra xét xung quanh, phát hiện hướng chính mình tiến tới cư nhiên là đại bản doanh của thanh diễm khuyển, ngũ cấp diên phong thanh diễm khuyển vương cùng toàn bộ tộc đàn của thanh diễm khuyển ngay trong đại huyết động phía trước, Linh lập tức đổi hướng, y hiện không có năng lực đi khiêu chiến toàn bộ một chủng tộc ma thú.

Đi một hồi, Linh cảnh giác nhìn quanh, cảnh giác từ nhỏ huấn luyện khiến y nhận ra không thích hợp, nhạy cảm một mực bởi hồi sát biên giới sinh tử cũng khiến y cảm thấy xung quanh không bình thường.

Rất an tĩnh! Gió nhẹ thổi, vi vu lướt qua, những cành cây đong đưa, phát sinh tiếng ‘sàn sạt’ rất nhỏ, dương quang xuyên qua lá cây rậm rạp rơi xuống, chỉ ở mặt cỏ thưa thớt của khu rừng lưu vài khe hở quang ảnh! Không có tiếng hít thở của động vật, không có tiếng kêu vang của côn trùng, cái gì cũng không có, tất cả an tĩnh thần kỳ, trầm tĩnh thần kỳ!

Linh dừng cước bộ, toàn bộ thiên địa như chỉ còn mình y, phóng thích tinh thần lực tra xét, vẫn là một mảnh an tĩnh! Lẽ nào, y gặp cao thủ ẩn nấp, là nhân loại, hay là ma thú?

Linh chưa bao giờ nghĩ tại khu vực giữa của Tử Vong Sâm Lâm sẽ không gặp nhân loại, ngay cả chỗ sâu trong Tử Vong Sâm Lâm cũng có nhân loại cao thủ hoặc đan thương thất mã hoặc thành quần kết đội vào

săn bắt ma thú liệt sát ma thú, càng đừng nói tại địa bàn trung giai ma thú, gặp nhân loại là chuyện rất bình thường!

Có thể là ma pháp đạo cụ luyện khí sư luyện chế có thể ẩn tàng thân hình, có thể là ẩn bí ma pháp đặc hữu của một gia tộc, đương nhiên, cũng có thể thị ngũ cấp ma thú, đặc biệt kỹ pháp của tam đầu kính xà: ẩn thất! Đây là ma pháp độc nhất vô nhị của ngũ cấp tam đầu kính xà, nó có thể thông qua điều chỉnh ma pháp ba động trong cơ thể đạt đến hoàn toàn ẩn dấu chính mình, khiến mắt thường hoàn toàn không quan sát được, mà đối một số ẩn dấu cao thủ lão luyện, nó thậm chí có thể thông qua điều chỉnh ma pháp ba động, khiến tinh thần lực ma pháp sư phóng thích đẳng cấp thấp hơn hoặc là cùng đẳng cấp không tra xét ra.

Linh trong đầu bày ra các loại khả năng, phân tích cùng im lặng chuẩn bị, nếu như là nhân loại, như vậy trừ khi là kẻ chạy trốn vong mệnh thiên nhai hoặc là biến thái phát rồ, bằng không sẽ không lý do xông lên hô đánh hô giết, dù sao y vẫn chưa nhập thể, không đắc tội với người, không cừu gia truy sát. Về phần thân thể không hiểu, hoặc là thân phận không hiểu của y, vì sao mặc danh xuất hiện ở Tử Vong Sâm Lâm một nơi không người, chỉ có ma thú, y cụ thể không rõ. Nhưng từ thô bố miên sam mặc trên thân, cùng một đôi tay tinh tế đến xem, cho dù là một kẻ thân phận tôn quý, cũng chỉ là một quý tộc nghèo túng, mà đã có người đem y vứt vào Tử Vong Sâm Lâm, như vậy, không ai tin tưởng y có thể còn sống trở ra, nhất là đối y một kẻ thân thể ốm yếu, tay trái gà không chặt.

Như vậy, khả năng lớn nhất chính là, ngũ cấp ma thú tam đầu kính xà! Tam đầu kính xà là ma thú kim thuộc tính, ma pháp quen dùng là lôi xạ cầu từ ba đầu rắn phun ra.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Linh vừa phán đoán là ngũ cấp ma thú, chưa kịp làm phản ứng, ba khóa lôi cầu lấp lánh bạch quang mềm mại phụt tới, cấp tốc hướng y tạt xạ mà đến. Linh rất nhanh phản ứng, ngậm độc chú ngữ, tường đất bốn phía mọc lên, khép kín, vững vàng đem Linh bao lấy, sau đó không ngừng gia tăng độ dày.

Ba khóa lôi cầu ‘hồng’ một tiếng va chạm tường đất, hỏa quang bạo tạc ầm ầm vang, tường đất theo đó vỡ tung, những mảnh vỡ lửa tỏa xung quanh, hỏa tinh vụn vặt văng ra khắp nơi, rơi trên cây, trên cỏ, lập tức dẫn phát điểm lửa, hỏa quang đốt cháy cây cối.

Tam đầu kính xà từ phía sau đại thụ chậm rãi hiện thân, đại xà đen nâu dài chừng mười thước, ba đầu rắn thật lớn xoay quanh, không ngừng học xà tín, ánh mắt nhỏ xíu mà băng lãnh lúc này bao hàm châm chọc nhìn chỗ hỏa quang, hừ! Nhân loại ngu xuẩn, dĩ nhiên vọng tưởng bước vào địa bàn của kính xà đại vương?

Bạo tạc khiến bụi bặm giữa bầu trời dần tiêu tán, lộ ra khối đất nhỏ đột ngột ngay giữa, sáu con mắt rắn tinh tế của tam đầu kính xà mị lên, hơi phiếm hàn quang. Chỉ thấy khối đất nhỏ ‘rầm’ một tiếng, nháy mắt đổ nát, lộ ra Linh bình yên vô sự đứng bên trong!

Xà tín của tam đầu kính xà học ra nhanh hơn, biểu hiện tâm tình cực độ bất mãn. Linh hiện chỉ biết sử dụng ba loại ma pháp thuộc tính, mà ma pháp thủy thuộc tính y chủ yếu huấn luyện cùng lôi của kim thuộc tính dẫn điện, bởi vậy y chỉ có thể sử dụng thổ thuộc tính hòa hòa thuộc tính. Nhưng ma pháp thổ thuộc tính cùng ma pháp hỏa thuộc tính của y chỉ có trình độ sơ cấp, căn bản vô pháp chống lại ngũ cấp ma pháp của tam đầu kính xà, rơi vào đường cùng y chỉ có thể lấy lượng bù đắp chênh lệch giữa đôi bên, vừa nẩy y phóng thích mười một tầng thổ tường thuật mới có thể chống lại lôi xạ cầu của tam đầu kính xà.

Bất quá, cũng chỉ có Linh tên tinh thần lực khác với thường nhân mới có thể liên tục phóng thích nhiều tường đất như vậy chống đỡ, đối lại là ma pháp sư bình thường, đã sớm bị tạc phần thân toái cốt, thì cốt bất tồn! Bất quá, y cùng kim thuộc tính của tam đầu kính xà có ưu thế nho nhỏ, đó chính là y biết ba loại ma pháp thuộc tính, hơn nữa hỏa thuộc tính là khắc địch của kim thuộc tính, tuy y chỉ ở trình độ sơ cấp.

Linh lần này không bị động để tam đầu kính xà giành trước công kích, thừa dịp yên vụ chưa hoàn toàn tan hết, tam đầu kính xà chìm đắm trong khiếp sợ một nhược tiểu nhân loại cư nhiên không chết, Linh rất nhanh xuất thủ. Miệng ngậm niệm chú ngữ, tay trái vung lên, thổ trụ lao dựng thẳng, đem tam đầu kính xà chăm chú vây khốn, tay phải vung lên, hỏa long chích nhiệt rất nhanh quần lên thổ trụ lao, nhiệt độ cao khiến tam đầu kính xà rơi vào lao giạt mình tỉnh giấc, nó phần nộ lay động đuôi, thổ trụ lao theo đó vỡ tung, nhưng tại một khắc va chạm hỏa long lại chấn kinh rút về.

Linh thấy rõ hiệu quả hỏa long, đang muốn một tiếng trống làm hăng tinh thần, gia tăng số lượng, tam đầu

kính xà nhưng xoay tròn thân thể, lợi dụng sức gió xoay tròn sản sinh đập chết hỏa long vốn sắp nhanh tiêu thất.

Linh hơi nhú mảy, hai loại sơ cấp ma pháp phối hợp không được?

Trí tuệ của ma thú trên Thái Hồng đại lục là căn cứ đẳng cấp ma thú tăng dần mà phát triển, ma thú càng cao cấp trí lực càng cao, ma thú càng thấp cấp trí lực càng thấp. Trung giai ma thú như tam đầu kính xà mặc dù không thể mở miệng nói chuyện, không thể hóa thành nhân hình, nhưng đã hiểu được căn cứ kinh nghiệm chiến đấu khi trước, hiểu được tổng kết cùng vận dụng, mà một chiêu toàn chuyển thân thể này, hẳn là từng có ma pháp sư hỏa thuộc tính dự định lợi dụng ưu thế ngũ hành tương khắc bắt lấy tam đầu kính xà, kết quả có thể đẳng cấp chênh lệch hoặc thao tác sai lầm dẫn đến thất bại, nếu không tam đầu kính xà sẽ không còn trong khu rừng. Lúc này tam đầu kính xà thấy Linh dự định dùng hỏa thuộc tính ma pháp công kích, tự nhiên sử dụng một chiêu này.

Trí lực thấp cấp ma thú không cao, đại bộ phận chỉ biết dựa vào bản năng chiến đấu, mà trải qua thuần hóa có thể nghe mệnh lệnh điều khiển của chủ nhân, nhưng chỉ nghe mệnh lệnh, không có bao nhiêu suy nghĩ, trung giai ma thú có thể độc lập tự hồi, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng trí lực cùng một thanh niên không khác. Cao giai ma thú vô pháp hóa thành nhân hình, nhưng có thể mở miệng nói chuyện, bọn chúng có trí lực của người trưởng thành, hình thức tư duy cũng tiếp cận thành thực, thần giai ma thú không những có thể mở miệng nói chuyện, còn có thể hóa thành hình người, trí lực cũng là cao nhất trong số tất cả ma thú.

Tam đầu kính xà hiển nhiên bị chọc giận, nó phần nộ rít gào, đầu rắn phía trước há to miệng, lôi xạ cầu một cái so một cái muốn lớn hướng phía Linh bay tới. Linh rất nhanh ngâm đọc chú ngữ, tường đất ‘phanh, phanh, phanh’ một tầng lại một tầng trước mặt y dựng thẳng, bị lôi xạ cầu ‘bính, bính, bính’ một tầng lại một tầng liên tục đánh vỡ, Linh không ngừng chú ngữ, lui về sau vài bước, tường đất tiếp tục từ mặt đất dựng thẳng, bảo hộ Linh không bị lôi xạ cầu công kích.

Còn tiếp tục như vậy... Linh ngẩng đầu nhìn tam đầu kính xà phần nộ loạn choạng ba đầu rắn thật lớn, lôi xạ cầu lóe ra bạch quang gai mắt một khoả lại một khoả hướng chính mình bay tới, đầu rắn rất nhanh tự hồi đối sách. Sai biệt lớn nhất giữa y cùng tam đầu kính xà chính là trung cấp thủy thuộc tính ma pháp của y vừa vận bị kim thuộc tính của tam đầu kính xà khắc chế, mà đẳng cấp hỏa thuộc tính có thể khắc chế tam đầu kính xà lại quá thấp, đẳng cấp thổ thuộc tính làm phòng ngự ma pháp cũng không sai biệt, dẫn đến mỗi lần chỉ có thể bị động chống lại ma pháp công kích của tam đầu kính xà. Mỗi lần chống lại càng cần tiêu hao đại lượng ma lực bản thân, nhưng làm không được đem cục diện hóa bị động thành chủ động.

Y tuy tinh thần lực so ma pháp sư bình thường cường đại, tốc độ ngưng tụ ma pháp nguyên tố nhanh hơn, ma lực thể lực tiêu hao có thể cấp tốc bổ sung. Thế nhưng, ma pháp nguyên tố trong không khí hữu hạn, ma lực chứa trong cơ thể cũng hữu hạn, còn tiếp tục như vậy y sẽ bởi ma lực hao hết mà không có năng lực phản kích, chênh lệch giữa đẳng cấp quá rõ, y hầu như không nắm được quyền chủ động!

Linh ngưng mắt nhìn, có lẽ, y có thể thử phương pháp này! Thân hình rất nhanh lui về sau, ngưng tụ ma lực trong lòng bàn tay, khống chế tường đất dựng thẳng, che đi thân hình của y, khiến tam đầu kính xà vô pháp biết y đang làm gì, tiếp tục chế tạo biểu hiện giả dối, để tam đầu kính xà cho y ra sức chống cự. Miệng lập tức ngâm xướng chú ngữ rầm rà, ma pháp thủy thuộc tính dẫn điện, cho nên lúc bắt đầu y không sử dụng trung cấp thủy thuộc tính ma pháp, mà là lui một cầu hai sử dụng hai loại sơ cấp ma pháp khác. Nhưng, nếu như khiến đối tượng cuối cùng bị điện giật không phải chính mình, mà là tam đầu kính xà thì sao?

Chú ngữ dài dòng cuối cùng niệm xong, Linh hai tay mở ra hai bên, cổ sức vung về trước, “Đi!” Bên cạnh tam đầu kính xà đột nhiên xuất hiện sáu sợi tinh oánh thủy liên [1] phiếm lam quang, cứ hai sợi chăm chú khấn trụ ba đầu rắn thật lớn của tam đầu kính xà. Đầu rắn bị khấn trụ khiến tam đầu kính xà giãy dụa vận vẹo thân thể, đuôi rắn thật dài sủy động, tàn sát bờ bãi tất cả sinh vật xung quanh, nó muốn công kích Linh, nhưng khổ nỗi chiếc đầu bị trói vô pháp hướng Linh công kích, chỉ có thể không mục tiêu hộc lôi xạ cầu, hỏa quang điên cuồng thiêu đốt cây cối xung quanh. Mắt rắn dữ tợn của tam đầu kính xà độc ác nhìn chăm chăm Linh, độc nha lớn nhơn nhe ra, tựa như giấy tiếp theo sẽ xông lên hung hăng cắn Linh một ngụm.

Một cái thủy quyển màu lam thật lớn dựng quanh, lấy mặt đất làm mặt cắt, hình thành nửa vòng tròn. Bạch sắc quang cầu mang nhẹ nhẹ điện lực va chạm thủy quang, thiểm điện trong trắng có tím nháy mắt lan toả những nơi thủy quyển bao trùm, phút chốc, thủy quyển biến thành quang cầu thật lớn. Mà Linh từ lâu chuẩn bị sẵn sàng, bên ngoài thủy quyển dựng lên tường đất dày đặc, phòng ngừa thiểm điện tiết lộ.

Bản thân Linh rất nhanh từ không gian giới chỉ lấy ra phi hành khí Mặc Dạ cho, bước lên phi hành khí hình thắm, bay đến cự ly an toàn dừng lại, quay đầu nhìn, lúc này quang cầu tựa hồ không chịu được lực trùng kích lớn như vậy, ‘hổng’ một tiếng nổ tung, bọt nước hỗn hợp máu loãng phun ra, điện lưu mang theo mùi ‘chì chì’ thật nường tán loạn, giải đất chính giữa, từ lâu không tìm được thân ảnh tam đầu kính xà, chỉ có một khối cháy đen thật lớn trên đất.

Linh ở giữa không trung nghỉ ngơi một hồi, khôi phục ma lực gần khô kiệt, lúc này mới tới bên thi thể tam đầu kính xà, xuất ra tiểu đao, lấy ma hạch của nó, vứt vào không gian giới chỉ.

Tay lấy ra bữa trưa, trên khối đất sạch sẽ bên cạnh tìm một tảng đá bằng phẳng, ngồi xuống điền no bụng, trải qua một hồi đại chiến, bụng y từ lâu đói đến cô cô kêu!

Điền no bụng xong, Linh dự định tìm một nơi an tĩnh nghỉ trưa, đồng thời để ma lực trong cơ thể khôi phục tới trạng thái tốt nhất, y cuối cùng tuyển chọn một cây cao to, tìm nhánh cây rắn chắc, nằm xuống, nhắm mắt, nghỉ ngơi!

Nhắm mắt không bao lâu, Linh nhạy cảm nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, tựa hồ vội vã mà hoảng loạn chạy trốn, nhưng không phải đơn độc, mà là một đám người, ít nhất có mười mấy người. Là nhân loại! Linh phóng xuất tinh thần lực tra xét, từ ma pháp ba động có thể phán đoán bọn họ là một đám sơ cấp ma pháp sư, trong đó chỉ có một người là trung cấp ma pháp sư. Hướng bọn họ chạy chính là đại thụ của Linh, cước bộ bọn họ cực kỳ hoảng loạn, có chút tán loạn vội vã vô ý thức, phía sau có thứ gì?

...

[1] Thủy liên: xích nước (liên trong đây không phải liên trong “liên hoa” – hoa sen)

13. Chương 13

Linh hơi nhíu mày, dùng tinh thần lực mở rộng phạm vi tra xét, phát hiện truy đuổi đám nhân loại ma pháp sư cư nhiên là một bầy ma thú, một bầy ma thú số lượng rất nhiều, ma lực rất thấp, cực có thể là nhất cấp ma thú. Bất quá, Linh không hứng thú làm anh hùng, cứu bọn họ trong lúc nguy nan, người đã vào Tử Vong Sâm Lâm, vậy người phải làm tốt chuẩn bị, đối mặt bất luận nguy hiểm, bao quát chọc tới đối tượng chính mình không thể chọc. Hơn nữa, đám nhân loại này vào rừng, cũng là ôm đi ý nghĩa săn bắt ma thú, đã như vậy, đương nhiên phải gánh chịu loại hậu quả do chính mình khởi xướng, đây chỉ là một loại phản kháng ma thú đối phó kẻ xâm lấn cùng kẻ đi săn!

Linh ngồi dậy, dự định ly khai đại thụ, tìm chỗ khác nghỉ ngơi, ở đây bị bọn họ quấy rối nghỉ ngơi không tốt. Ngay lúc Linh dự định chuyển hướng, tinh thần lực chưa thu hồi cảm giác một tia không thích hợp, bầy ma thú này, hình như là một đám ma thú không có giai cấp! Không có giai cấp? Linh suy nghĩ, đại bộ phận ma thú trong rừng đều có giai cấp, giai cấp thấp nhất chính là nhất cấp, cả ma thú khiêu khiêu kê vô dụng nhất cũng là nhất cấp, chỉ có thổ trắng cùng ma nghĩ y trước đi săn dụng phải, mới là ma thú không có giai cấp. Ma nghĩ?

Nghĩ đến đây, đuôi mày Linh khẽ động, bắt động thanh sắc dưới sự che lấp lá cây vài đại thụ rậm rạp, lặng yên tiến lên trăm mét, ngưng mắt nhìn bầy ma thú thành đàn đến từ phương xa, một tảng đen lớn lít chít, khóe miệng chậm rãi vung cung độ! Đây là lão bằng hữu đưa lên cửa, không sai! Ma thú truy đuổi đám nhân loại ma pháp sư chính là bầy ma nghĩ đương sơ truy đuổi y cả buổi, truy đến y không thể phản kháng.

Ma nghĩ tuy là bầy ma thú không có giai cấp, đồng thời ma lực rất thấp, nhưng hoạt động quần thể, hơn nữa năng lực sinh sôi nảy nở cực nhanh, rất ít có ma thú nguyện ý trên chọc. Linh ngẫu nhiên nghe Mặc Dạ nói, trong Tử Vong Sâm Lâm, trừ phi là cao giai ma thú hoặc là thần giai ma thú, cơ bản không có ma thú tuyển chọn chống lại chúng, gặp chúng, bình thường sẽ đi đường vòng.

Đây là bởi chúng một ngày thu được tập kích, sẽ dốc toàn bộ lực lượng, bất luận đối tượng, không chết không thôi truy sát người. Chúng trí lực cực thấp, hầu như là không, căn bản không lo đối phương là đệ giai ma thú hoặc là trung giai ma thú, chúng khả năng tổn thất bao nhiêu đồng bạn, chúng chỉ biết dựa vào bản năng ngược sát truy đuổi con mồi, cho đến khi con mồi tử vong.

Lần trước y có thể ngay miệng bày ma nghĩ đào sinh, là bởi hướng y chạy trốn không chỉ là hướng có mặc văn hỏa báo cùng xích mục độc chu hai thần giai ma thú, còn có toàn bộ ma thú trong rừng tụ tập, sợ hãi trời sinh của nhược giả đối cường giả khiến chúng tuyển chọn buông tha con mồi. Thế áp của thần giai ma thú đối bất luận ma thú đều có lực chấn nhiếp rất cao, cho dù là ma nghĩ loại ma thú không có giai cấp, cũng sẽ đối thần giai ma thú sản sinh sợ hãi phát ra từ nội tâm, bản năng ma thú khiến chúng không cần tự hỏi, liền trực tiếp thần phục dưới chân thần giai ma thú.

Mà cao giai ma thú chống lại ma nghĩ, tuy thế áp không thể khiến chúng trực tiếp thần phục, nhưng bởi thực lực chênh lệch giữa song phương không phải số lượng có thể bù đắp, cho nên, ma nghĩ bình thường không tuyển chọn thiện sấm địa bàn cao giai ma thú, cùng nơi sâu trong Tử Vong Sâm Lâm. Một chiêu ma pháp cao giai ma thú phóng thích, thường thường có thể khiến bày ma nghĩ tử vong hơn nửa, ma nghĩ đối cao giai ma thú chỉ là đệ cấp ma thú cần phóng thích hai chiêu ma pháp.

Vốn Linh không định nhúng tay chuyện này, nhưng khi gặp bày ma nghĩ y cải biến suy nghĩ, y nhìn đám nhân loại ma pháp sư vừa vận chạy đến dưới đại thụ chỗ mình thở phà, ân, nói thế nào tất cả mọi người đều là nhân loại, không lý do mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ bị bày ma nghĩ không trí lực hành hạ đến chết không ra tay tương trợ. Nghĩ định chủ ý, Linh sạch sẽ lưu loát nhảy xuống đại thụ, như thế đột ngột mà trực tiếp xuất hiện.

Đám nhân loại ma pháp sư thở hổn hển kinh ngạc nhìn thiếu niên tuấn mỹ đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, xuất hiện trước mắt, thiếu niên da rất trắng, ngũ quan cực kỳ tuấn mỹ, tựa điêu khắc hoàn mỹ nhất thượng thiên, thoát nhìn tuổi rất nhỏ, đại khái chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, đã có thân cao một mét bảy.

Lỗ Tu nghi hoặc nhìn thiếu niên tinh tế tuấn mỹ, nơi đây, thế nào có một thiếu niên, khu vực giữa Tử Vong Sâm Lâm, nơi tụ tập trung giai ma thú? Nếu như nói y là phú gia thiếu gia đi ra lịch lãm, như vậy tùy tùng của y đâu, thế nào một người cũng không có, mà phục sức cùng bội đao trên người thiếu niên chỉ biểu hiện y là một thiếu niên gia thế bình thường, như vậy, là không cần thận lăm nhập, hay tự ngạo tự đại, cho bằng năng lực bản thân có thể độc sấm rừng rậm?

Lỗ Tu không thời gian hỏi ra nghi hoặc, bởi bày ma nghĩ sắp đuổi tới, Lỗ Tu hai mắt trầm xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt, hô hấp gấp gáp cùng đầu đầy mồ hôi của mọi người, biết nhóm đội viên không còn thể lực chạy tiếp, không có biện pháp, chỉ có thể mặt đối mặt chiến đấu!

Lỗ Tu nhanh thét ra lệnh đội viên làm thành vòng tròn, lấy mình dẫn đầu, người thể lực hoặc ma lực cao bên ngoài, đem ma pháp sư thể lực yếu kém hoặc ma lực khô kiệt vây bên trong bảo hộ, dự định cùng bày ma nghĩ trực tiếp vũ lực đối chiến.

Linh nhìn đám nhân loại ma pháp sư kỳ quái nhìn mình, tựa hồ có rất nhiều nghi vấn, nhưng bày ma nghĩ đuổi tới khiến bọn họ không có cơ hội mở miệng, mà trung cấp ma pháp tựa hồ là thủ lĩnh đám nhân loại ma pháp sư rất nhanh làm ra quyết định, tuyển chọn phương thức chiến đấu chính xác. Linh mắt hiện một tia tán thưởng, dưới tình huống như vậy, tuyển chọn chiến đấu có thể còn một tia hy vọng, nếu như trực tiếp không chiến mà hàng, như vậy, cho dù không có ma nghĩ, bọn họ cũng rất nhanh vì danh tiếng ‘Tử Vong’ của Tử Vong Sâm Lâm tăng một mặt màu sắc.

Linh xoay người, dự định trước xuất thủ đối phó bày ma nghĩ sắp tiếp cận, lúc này phía sau vang thanh âm có chút hổn hển một người: “Tiểu gia hỏa, còn không nhanh chạy vào?”

Linh nghi hoặc, quay đầu, nhìn nơi xuất phát của thanh âm, là trung cấp ma pháp sư? “Hài tử, mau qua đây!” Một thanh âm ôn nhu bao hàm sốt ruột cũng vang lên, Linh đem đường nhìn chuyển sáng, một nữ tính ma pháp sư mặc ma pháp bào màu trắng đang lo lắng nhìn mình.

Lỗ Tu thấy thiếu niên chỉ là vẻ mặt không giải thích nhìn mình, nhìn lại bày ma nghĩ càng ngày càng gần, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, thiếu niên này là đang suy nghĩ gì, không thấy phía trước có một bày ma nghĩ sao, còn ở đó mè nheo, y không muốn sống nữa sao? Cấp tốc chạy lên hai bước, một tay ôm thiếu

niên tinh tế mơ hồ, xoay người đem y đưa cho vị nữ tính, lập tức đứng ở vị trí bản thân nên đứng, chắn trước mặt đội ngũ, bóng lưng kiên định thủ hộ phía sau, bao quát Linh chỉ vừa gặp một lần.

Nữ tính ma pháp sư mặc ma pháp bào màu trắng đến gần y, đem y để vào vị trí chính giữa, cúi thắt lưng, ôn nhu đối y nói: “Hài tử, không cần sợ!” Sau đó đứng thẳng thân thể, vào vị trí bản thân sớm định.

Linh nhân thần phức tạp nhìn nam tử cao to phóng thích ma pháp chống lại ma nghĩ phía trước, nhìn nữ tính ma pháp sư ngâm đọc chú ngữ kể bên, nhìn lại mọi người bên ngoài nỗ lực cùng ma nghĩ chiến đấu. Mà người được bảo hộ bên trong, nắm chặt thời gian mình tưởng khôi phục ma lực thì khôi phục ma lực, thở hổn hển thì khôi phục thể lực, đủ khả năng thì phóng thích một ít ma pháp lực sát thương không lớn, bọn họ, đều vì đoàn đội có thể sống sót nỗ lực.

Không một người đối sự gia tăng của y biểu thị bất mãn, không một người đối y chiếm vị trí an toàn nhất biểu đạt ý kiến, bọn họ tự nhiên mà như vậy tiếp nhận y, không nguyên do bảo hộ y! Linh nghĩ nội tâm như có một lũ noãn lưu chậm rãi tiến vào, lập tức lan tràn toàn thân, đây là, đây là thiện lương, ấm áp?

Linh rất may mắn quyết định khi này, quyết định đến gặp bầy ma nghĩ trước đây truy đến y không năng lực phản kháng, mới có thể... gặp bọn họ, cảm thụ ấm áp. Linh ngẩng đầu nhìn chiến trường phía trước, tuy đám nhân loại ma pháp sư đều là sơ cấp ma pháp sư, có một vị trung cấp ma pháp sư, nhưng đối mặt bầy ma nghĩ số lượng không chỉ là cực kỳ khổng lồ, lại thêm di chứng liều mạng chạy trốn vừa nãy mang đến, thể lực rất nhanh xói mòn, bọn họ đã có chút chống không nổi. Không ít ma nghĩ tiến lên công kích, miệng nghĩ mở to, trên người ma pháp sư lưu không ít vết thương.

Linh nhìn cánh tay, bắp đùi của nam nhân đứng đầu, không ít gồ ghề, không biết là kết quả bao nhiêu ma nghĩ cắn, mà ma pháp bào màu trắng của nữ tính ma pháp sư nguyên bản sạch sẽ cũng mang nhè nhẹ vết máu, ma nghĩ xông vào càng ngày càng nhiều, công kích của ma pháp sư đối chúng, tựa hồ tổn thất không lớn, chỉ kích khởi chiến ý cùng sát ý càng lúc càng mạnh.

Phải xuất thủ! Linh ngâm niệm chú ngữ, một vòng hỏa tường ôn độ cực nóng tại đất bằng vây quanh đám ma pháp sư dựng lên, đem bầy ma nghĩ đầu đá bờ bãi bên ngoài thành công ngăn chặn. Bầy ma nghĩ rất nhanh xông lên, nhưng khi va chạm hỏa tường, bị ôn độ cực nóng của lửa trực tiếp bốc hơi.

Đám ma pháp sư kinh ngạc liếc nhìn, không rõ thế nào có dị biến xuất hiện? Là có cao thủ ở phụ cận, hiệp trợ bọn họ? Mặc kệ thế nào, hiện đối phương hiển nhiên tới giúp, hỏa tường đem đại bộ phận ma nghĩ ngăn chặn, vào không được, bầy ma nghĩ bên trong, căn bản đối đám ma pháp sư tạo không ra ảnh hưởng.

Ngoài vòng lửa, sáu đầu hỏa long tựa từ hỏa tường tách ra, phân thành sáu hướng vọt vào bầy ma nghĩ, nơi chúng đi qua, ma nghĩ chỉ kêu, một tiếng tiếp một tiếng không dứt, thủy khí bốc lên vì rừng rậm tăng một tia vụ khí. Linh điều động tất cả ma lực trong thân thể, chống đỡ hỏa thuộc tính ma pháp phóng thích, kiệt lực ngưng tụ hỏa thuộc tính ma pháp nguyên tố, khiến ma lực không đến mức khô kiệt.

Ma nghĩ sợ nhất chính là lửa, tuy hỏa thuộc tính ma pháp của Linh chỉ là sơ cấp, nhưng bởi tinh thần lực cường đại, hỏa thuộc tính sơ cấp ma pháp của Linh càng thêm tinh khiết, ôn độ cũng càng cao, cứ nhiên trực tiếp đem ma nghĩ bốc hơi.

...

14. Chương 14

Hoả long gia nhập cùng hỏa tường che chắn, khiến chiến cuộc biến hóa rõ ràng, đám nhân loại ma pháp sư vốn hoàn toàn bị khắc chế không năng lực hoàn thủ nắm lại chủ quyền chiến đấu, bắt đầu chủ động xuất kích.

Đám người nhất trí từng bước tiến lên, các loại ma pháp liều mạng ném vào bầy ma nghĩ, nơi bọn họ tuyển chọn đều là nơi sáu đầu hỏa long bỏ quên. Hợp tác giữa nhân loại ma pháp sư cùng hỏa long hỏa tường đột nhiên xuất hiện, đem chiến trường biến thành một hồi đơn phương chém giết.

Linh cảm giác ma pháp hữu hạn trong cơ thể, nhìn bầy ma nghĩ trên tràng, ma nghĩ từ lâu tử thương quá nửa, ma nghĩ hiện tại, cho dù không có hỏa tường ngăn cản đối nhân loại ma pháp sư, cũng không có nhiều

nguy hiểm. Linh lặng yên phát tay, triệt đi hỏa tướng, chỉ để lại hỏa long tiếp tục giữa bầy ma nghĩ cắn xé.

Đương khi một con ma nghĩ cuối cùng bị đám nhân loại ma pháp sư dùng thổ thứ đâm thủng, chiến đấu rất cực kết thúc! Đám nhân loại ma pháp sư thở hổn hển than ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt thì sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi thì đầu đầy mồ hôi, nhưng đều là tiểu dung xán lạn, Lỗ Tu hé miệng, hưng phấn nhìn thi thể ma nghĩ trải đầy phía trước, bọn họ, thắng! Huệ Mỹ cũng ngồi dưới đất, tất cả lực lượng trong thân thể như bị hút ra, vô pháp nhúc nhích, nhưng tiểu dung hài lòng không tự giác nổi lên khoe miệng, chiến đấu không nhận thấy bản thân khản trương, hiện kết thúc, mới phát hiện, mồ hôi lạnh đầy tay, ‘Hò!’, hoàn hảo, bọn họ thắng!

Linh sắc mặt có chút tái nhợt, y vừa cùng tam đầu kính xà kết thúc chiến đấu không bao lâu, ma lực cùng thể lực chưa hoàn toàn khôi phục, hiện điều động nhiều ma lực như vậy phóng thích hỏa thuộc tính ma pháp, thân thể có chút thoát lực, hai chân cũng vô lực, nhưng không đến mức đứng không vững, bất quá, y rất hợp quần than ngã xuống đất. Người bên cạnh nhìn thiếu niên tuấn mỹ sắc mặt có chút tái nhợt, đều cho y chưa thấy nhiều ma thú như vậy, tràng diện chém giết như vậy, bị dọa.

Hơi khôi phục thể lực, cảm giác đỡ hơn, Linh liền đứng lên, từ không gian giới chỉ lấy ra thuốc trị thương, dự định bắt đầu vì bọn họ bôi thuốc. Linh đầu tiên tới trước mặt thủ lĩnh đám ma pháp sư, trung cấp ma pháp sư, mở thuốc trị thương trong tay, nói: “Người bị thương, ta giúp người bôi thuốc!”

Lỗ Tu có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên ngồi trước mắt, sắc mặt y có chút tái nhợt, hiển nhiên hình ảnh vừa nãy dọa tới y, thế nhưng y như cũ cố nén sợ hãi giúp bọn họ bôi thuốc, không biết vì sao, nhìn đôi mắt đen kiên nghị mà tràn ngập kỳ vọng kia, hắn không tự giác gật đầu đáp ứng!

Hắn tựa hồ quên thiếu niên cùng bọn họ không quen biết, không rõ nội tình thiếu niên, không biết y vì sao đột nhiên xuất hiện trước mặt, cũng không biết thiếu niên đúng hay không có mục đích tiếp cận?? Hắn chỉ là nhìn đôi mắt đen trước mặt, nghĩ cái gì cự tuyệt cũng không nói nên lời, nhân thân thiếu niên như nói cho hắn, thỉnh không cần cự tuyệt, đây chỉ là một điểm báo đáp của y.

Kỳ thực, giúp đỡ khi này chỉ là bởi tình thế bất buộc, dưới tình huống như vậy, khiến hắn mất mở trường trường nhìn một thiếu niên tay trái gà không chặt bị ma nghĩ tươi sống cắn chết, hắn thế nào cũng không làm được. Cho nên ngay tình huống khẩn cấp đó, lại thêm thời gian cấp bách, hắn chỉ có thể tạm thời thích ứng chỉ kể đem thiếu niên nhét vào đội ngũ, có tình huống gì, chờ bọn họ sống sót rồi nói.

Thế nhưng, hiện tại, chỉ liếc mắt, hắn liền đối thiếu niên không có bất luận nghi hoặc, một người lòng mang tâm kế, sẽ không có đôi mắt thanh triệt sạch sẽ đến không chứa bất luận một tia tạp chất như vậy. Hắn Lỗ Tu tuy không phải cái gì nổi danh ma pháp sư đại sư, nhưng là một người lang bạt bên ngoài mấy chục năm, bản lĩnh nhìn người không tính vừa nhìn là chuẩn, thế nhưng nhận rõ thiện ác cơ bản nhất chưa từng sai lầm. Thiếu niên hắn là học đồ của một được tề sư, có thể bị sư phụ phái ra ngoài hái thuốc, nhưng bởi vì mơ hồ lạc đường, sau đó trên cây nghỉ ngơi, thấy bọn họ liền hưng phấn nhảy xuống, nghĩ bọn họ có thể chỉ hướng y trở về, lại không nghĩ chịu bọn họ liên lụy gặp công kích của bầy ma nghĩ.

Linh cúi đầu, tại vô số vết thương trên người trung cấp ma pháp sư bôi thuốc trị thương chính mình nghiên cứu chế tạo, bởi vết thương đều là ma nghĩ cắn, không lớn, không sâu, thế nhưng nhiều không đếm hết, cho nên Linh lấy thuốc trị thương chính có nhiều nhất, cho dù loại thuốc trị thương này dùng trên vết thương nhỏ tuyệt đối là đại tài tiểu dụng. Bất quá, Linh không biết chính là, y một bên bôi được, còn chưa có tâm tư tự hỏi thế nào giải thích nguyên nhân chính mình đột nhiên xuất hiện cùng thân phận, vị thủ lĩnh đám nhân loại ma pháp sư trước mắt đã giúp y biên tốt thân thể cùng nguyên do!

Linh bôi tốt vết thương trên người thủ lĩnh, liền đi qua giúp nữ tính ma pháp sư bôi thuốc. Linh ngồi xuống, đối nữ tính ma pháp sư mỉm cười, nói: “Tỷ tỷ, ta giúp người bôi thuốc!” Hiện cụ thể thiếu niên này trải qua một năm y dần thích ứng, mỗi ngày bị Mặc Dạ gọi ‘Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa’, không thói quen cũng tự nhiên thành thói quen, huống hồ, một tiếng ‘Tỷ tỷ!’ này y gọi cam tâm tình nguyện.

Nữ tính ma pháp sư Huệ Mỹ ôn nhu cười, gật đầu, tùy ý Linh đem thuốc trị thương vẽ loạn trên vết thương của mình. Vốn cau mày, muốn cố nén cảm giác đau đớn thuốc trị thương chạm vào, nhưng kỳ quái phát hiện, vết thương thuốc trị thương bôi đến, tuyệt không đau, trái lại có một cảm giác lạnh lẽo kỳ dị, vượt lên đau đớn ban đầu, kỳ quái nhất chính là, năng cư nhiên cảm giác ma lực của mình đang từng chút từng chút khôi phục. Tuy không phải rất nhanh, thế nhưng năng không mình tưởng chừng tụ ma pháp nguyên

tổ, cho nên nguyên nhân khiến ma lực khôi phục, chính là thuốc trị thương gây nên! Huệ Mỹ kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, lẽ nào y là đệ tử một vị được tề sư? Thân là người duy nhất trong đội ngũ hiểu được tri thức phương diện được tề, nàng biết rõ chỗ trân quý của thuốc trị thương này, thiếu niên nhưng khinh địch đem ra!

Thẳng đến khi sáu bình thuốc trong tay Linh toàn bộ bôi xong, mới đem vết thương mọi người bôi tốt, Linh thở phào một hơi, tới trước mặt thủ lĩnh đã đứng lên, dự định thẳng thắn thành khẩn chính mình là tới ma thú rừng rậm lịch lãm, đồng thời cảm tạ sự bảo hộ của bọn họ. Ai biết y chưa mở miệng, trung cấp ma pháp sư đã mở miệng: “Tiểu gia hỏa, cảm tạ người!”

Linh ngẩng đầu nhìn ma pháp sư cao to, khoẻ miệng của hắn dương một cái mỉm cười, trong mắt nhưng mang theo không tán thành, không tán thành? Linh có chút không giải thích, đang định mở miệng hỏi, ma pháp sư lại mở miệng: “Ta biết ngươi rất cảm tạ chúng ta cứu ngươi, nhưng chúng ta chỉ là thuận tiện, ngươi cần bản không nên vì chúng ta, tự ý sử dụng thuốc trị thương trân quý sư phụ ngươi đưa cho ngươi, nếu như sư phụ ngươi trách phạt ngươi, làm sao bây giờ?”

Tại một khắc thuốc trị thương bôi lên vết thương, Lỗ Tu đã minh bạch tính trân quý của thuốc trị thương, nó không chỉ hiệu quả ôn hòa không đau đớn, lành lại đặc biệt tốt, kỳ lạ nhất chính là còn có thể giúp ma pháp sư khôi phục ma lực. Vừa bôi lên, vết thương lập tức cầm máu, lúc này không bao lâu, vết thương đã khép miệng, mà ma lực của hắn cũng khôi phục gần nửa, tuy không nhiều, nhưng nếu như trên chiến trường, ma pháp sư tại thời điểm thụ thương tức thì bôi loại thuốc trị thương này, không những vết thương rất nhanh lành, còn có thể đúng lúc giúp đỡ ma pháp sư khôi phục ma lực tiêu hao, thuốc trị thương nhất cử lưỡng tiện như vậy, có thể không trân quý? Thuốc trị thương hiệu quả trị liệu tốt như vậy, nhất định là vật trân quý được tề đại sư cho đồ đệ mình!

Sư phụ? Linh lúc này trên đầu một đồng dấu chấm hỏi thật to, y nghĩ lại nghĩ, kết hợp ngôn luận lúc trước của trung cấp ma pháp sư, hơn nữa lấy niên kỷ của y lại đột nhiên xuất hiện trong rừng, người mang thuốc trị thương hiệu quả tốt như vậy, Linh nháy mắt minh bạch ý của trung cấp ma pháp sư, bất quá, Linh xác thực dở khóc dở cười, suy đoán này, thật là hợp tình hợp lý, thế nhưng, sự thực không phải!

Ngay khi Linh dự định mở miệng nói rõ, y đã bị ôm vào một cái ôm mềm mại, quay đầu nhìn, nữ tính ma pháp sư không biết lúc nào tới phía sau y, lúc này một tay đem y ôm vào lòng, “Hài tử, không cần sợ, người dẫn chúng ta đến gặp sư phụ ngươi, chúng ta sẽ hướng hắn giải thích, nếu như lão nhân gia không hiểu, chúng ta cũng có thể lấy kim tệ thanh toán!” Có thể là bởi khuôn mặt Linh thoát nhìn rất nhỏ, cho dù y thân cao gần một mét bảy, nhưng không ai đem y trở thành thanh niên hoặc là hài tử sắp trưởng thành, xưng hô y đều là tiểu gia hỏa, hài tử những danh từ như vậy, Linh không biết nên phản ứng thế nào! Kỳ thực, Linh không biết chính mình bao nhiêu, thân thể này của y một điểm ký ức không có, không biết thân phận, thân thể, niên kỷ, danh tự toàn bộ không biết, chỉ biết thiếu niên này không có ma pháp, thân thể gây yếu, có chút bệnh cũ.

“Đúng vậy, thuốc trị thương đều là chúng ta dùng, chúng ta hẳn phải trả kim tệ!”

“Hài tử này là vì chúng ta mới đem thuốc trị thương dùng hết, nếu như sư phụ y bởi vậy trách phạt y, lương tâm chúng ta thế nào yên ổn, chúng ta hẳn cùng hài tử này đi một chuyến, cùng sư phụ y giải thích!”

“Đúng vậy!” ... “Chính vậy!” ... Mọi người trong đội ngũ vừa nghe thủ lĩnh nói, hơn nữa tự thân thể nghiệm chỗ thần kỳ của thuốc trị thương, đều mở miệng bao che thiếu niên, e sợ y bởi vậy mà bị sư phụ trách phạt.

Linh không tránh được nhìn đám ma pháp sư có chút nhiệt huyết sôi trào lại không rõ tình trạng thực tế, bởi lo lắng cùng duy trì bọn họ, Linh muốn mở miệng nói rõ, nhưng có một tia luyến tiếc cắt đứt loại cảm giác quan ái ấm áp, Linh cười cười, nhìn mọi người người một lời ta một ngữ nói nên thế nào giúp y miễn trừ trách phạt của vị sư phụ.

Huệ Mỹ chú ý Linh an tĩnh chỉ cho tiểu gia hỏa thực sự bị dọa, vì vậy nhẹ nhàng vỗ đầu y, miệng khe khẽ nói: “Không cần sợ, chúng ta sẽ không để sư phụ ngươi trách phạt ngươi!”

Linh thực sự có chút xấu hổ, tuy vừa nãy kêu nữ tính ma pháp sư một tiếng ‘Tỷ tỷ!’, lại bị những người khác kêu ‘Tiểu gia hỏa’ ‘Hài tử’, nhưng từ khi có ký ức, mặc kệ là đời trước, hay một năm tới thế giới này, chưa từng có người đối y làm ra loại cử động chân chính đối đãi tiểu hài tử như vậy, ôm phần đầu được vỗ

nhẹ. Linh nghĩ mặt có chút thiêu hồng, lỗ tai cũng cảm giác phát nhiệt, y không khỏi ho nhẹ hai tiếng, che giấu xấu hổ của mình, tiện thể khiến mọi người chú ý.

Thủ lĩnh nhìn thiếu niên được Huệ Mỹ ôm, lúc này làn da trắng nõn lộ một cổ đỏ ửng không rõ, hiểu ý cười, đem y từ trong lòng Huệ Mỹ cứu ra, cả tiếng nói: “Được rồi, mọi người an tĩnh, chúng ta vẫn chưa giới thiệu, tiểu gia hoá còn không nhận thức chúng ta, đến, mọi người cùng tiểu gia hoá giới thiệu!”

“Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội, Dương Phúc!”

“Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội, Lưu Văn!”

“Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội, Lỗ Côn!”

“Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội...” Ma pháp sư trong đội ngũ, từng người từng người đến trước mặt Linh, báo ra tên mình, “Ta là đội y Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội, Huệ Mỹ!” Nữ tính ma pháp sư vừa cười vừa nói, “Ta là đội trưởng Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội, trung cấp ma pháp sư Lỗ Tu!” Trung cấp ma pháp sư cuối cùng giới thiệu.

Linh biết danh từ mạo hiểm tiểu đội, cũng biết đây là tiểu đội do một ít ma pháp sư không có gia tộc bồi dưỡng, thuộc về gia đình bình thường hoặc thích mạo hiểm tự phát cấu thành, bọn họ có thể cùng nhau tổ chức tham gia một nhiệm vụ, hoặc tiến hành săn bắt ma thú nào đó. Có mạo hiểm tiểu đội nhân viên đơn giản, thực lực không cao, sau khi nhiệm vụ kết thúc lập tức giải tán, có mạo hiểm tiểu đội nhân viên trang bị đầy đủ, thực lực cường hãn, cũng có mạo hiểm tiểu đội là lão bài, đội viên có cảm tình vào sinh ra tử.

Năm đại thủ đô đều có mạo hiểm công hội, mỗi chi mạo hiểm tiểu đội có thể tuyển chọn công hội đăng ký, đăng ký xong chính thức có đội danh, đội danh là độc nhất vô nhị, không ai có thể cùng người trùng lặp, đây là quy định của mạo hiểm công hội, tiểu đội mới đăng ký không thể cùng tiểu đội đã đăng ký lấy đội danh giống nhau. Đăng ký xong, người có thể tại đại thánh công hội lĩnh nhiệm vụ, mạo hiểm tiểu đội cũng chia đẳng cấp, chỉ cần tại mạo hiểm công hội đăng ký hoàn thành đủ số lượng nhiệm vụ, như vậy người có cơ hội trở thành ngũ cấp mạo hiểm đội ngũ được công hội công nhận, công hội có chút nhiệm vụ ưu tiên quyền cùng nhiệm vụ phụ. Kể đó theo độ khó tăng cao nhiệm vụ, độ hoàn thành đạt được nhiệm vụ, có thể trở thành tứ cấp mạo hiểm đội ngũ, lần lượt loại suy, đẳng cấp cao nhất là nhất cấp mạo hiểm đội ngũ.

Nhiệm vụ mạo hiểm công hội tuyên bố phân chia cá nhân cùng đội ngũ, mà đội ngũ sẽ căn cứ nhân số đến hạn chế đẳng cấp tiếp nhận nhiệm vụ, cấp thấp nhất là D, lần lượt tiến lên là C, B, A, S, SS là đẳng cấp cao nhất. Tuần thú sư, luyện khí sư, được tề sư cũng có công hội, bốn công hội này được mọi người hợp xưng là tứ đại chi trụ, cũng là bốn thế lực duy nhất có thể cùng hoàng tộc trong năm quốc gia chống lại, xưng thành ngũ hành chi sắc ở Thái Hồng đại lục. Đó đều là những tổ chức tồn tại thật lâu ở Thái Hồng đại lục, có thậm chí so một vương quốc thành lập còn sớm hơn, mặc kệ là tuần thú sư công hội, luyện khí sư công hội, được tề sư công hội, hay mạo hiểm giả công hội, tính chất tương đồng của công hội trong năm quốc gia đều là đồng minh, một ngày người đắc tội một công hội, vậy người chính là đắc tội năm công hội trong năm quốc gia.

“Mọi người tốt, ta gọi là Linh!” Linh đứng cạnh Lỗ Tu, nhìn mọi người vẻ mặt thiện ý ôn hòa, cười giới thiệu tên mình. Sau đó quay đầu nhìn Lỗ Tu, mang theo cảm kích chân thành nhất nói: “Cảm tạ Lỗ đại ca, cảm tạ Huệ Mỹ tỷ tỷ, cảm tạ mọi người!”

Mọi người trong mạo hiểm tiểu đội nhìn thiếu niên chân thành nói cảm tạ, đều cười nói không khách khí, có thể khi này bọn họ đối đội trưởng đem tiểu quý lai lịch bắt mình ôm vào đội ngũ, có một tia không hiểu, không rõ, thế nhưng hiện bọn họ hoàn toàn không có, nhìn nhân thân thanh triệt sạch sẽ của thiếu niên, ai cũng không nhẫn tâm đẩy một thiếu niên như vậy vào nguy hiểm.

Linh tiện thể giải thích nguyên nhân, y là đi ra lịch lãm, thế nhưng che giấu thực lực, dù sao vừa nãy tuyển chọn ẩn dấu, hiện lại nói toạc, bại lộ thực lực trái lại khiến người sản sinh dư thừa suy nghĩ, sau đó nói chính mình không cẩn thận lâm nhập khu vực. Vốn là trốn trên cây, nhưng thấy có người tới hưng phấn khiến y quên nhay bén, trực tiếp nhảy xuống. Cuối cùng y nhìn mọi người trong Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội hỏi: “Lỗ đại ca đầu, các người thế nào đến đây?”

Dựa theo trình độ ma pháp sư của chi mạo hiểm tiểu đội này, mười hai cái sơ cấp ma pháp sư, chỉ có Lỗ Tu làm thủ lĩnh là trung cấp ma pháp sư, một chi mạo hiểm tiểu đội thực lực như vậy hoàn toàn không nên

xuất hiện ở nơi ngũ cấp ma thú tụ tập, bọn họ nên xuất hiện ở nơi nhị cấp cùng ba cấp ma thú tụ tập, liều mạng hơn chính là nơi tứ cấp ma thú đi ngang chờ đợi, gặp tứ cấp ma thú lạc đàn, nhân cơ hội sẵn bắt trở về.

15. Chương 15

Đám người Lỗ Tu tự giác đem lịch lãm Linh nói nghĩ thành lịch lãm được tề sư sư phụ muốn đồ đệ ra ngoài hái thuốc, cho nên không nhiều hơn câu hỏi liên tin lý do thoái thác của Linh. Nhưng vừa nghe vấn đề này, lông mày Lỗ Tu không khỏi nhăn lại, nhin xuống xung động chửi ầm, tức giận nói: “Bị đám hỗn đản Ác Lang ám toán!”

Linh vừa nghe, nháy mắt hiểu được, mặc kệ nơi nào, chỉ cần có người, sẽ có phân tranh. Giữa mạo hiểm tiểu đội cùng mạo hiểm tiểu đội khẳng định có tranh cãi, mặc kệ là lợi ích tranh cãi hay lập trường bất đồng, dù sao đủ loại lý do đều có thể bắt đầu kết thù kết oán, có lẽ xem không vừa mắt cũng thành đối nghịch. Mạo hiểm giả nếu được xưng là mạo hiểm giả, vậy nói lên đạo đức ước thúc ở đây không có lực ước thúc, dưới tình huống chung, kẻ nắm quyền sẽ không tham dự tranh cãi nhỏ. Cho dù thị mạo hiểm đội nháo ra đại sự, chỉ cần không ảnh hưởng sinh hoạt bách tính, không ảnh hưởng kinh tế quốc gia, ai sẽ để ý người, hơn nữa, nếu như có thể mượn điều này để kích mạo hiểm công hội, y nghĩ, kẻ nắm quyền nhất định rất thích thấy!

Mạo hiểm giả, nói dễ nghe thì là mạo hiểm giả, nói không dễ nghe thì là kẻ liều mạng, cha không đau, nương không thương, tiểu đội ngũ gặp chuyện không may công hội không để ý, đại đội ngũ nháo sự chính phủ mặc kệ, bọn họ, chính là một đám người liếm máu trên đao mà sống!

“Ác Lang cũng là mạo hiểm tiểu đội sao? Bọn họ làm sao vậy?” Cho dù Linh ngược nghĩ thông suốt, nhưng y hiện chỉ là một hải tử không dẫn lòng được, một hải tử chưa nhập thế, y có thể hỏi ra vấn đề thâm ảo gì, chỉ những vấn đề dễ hiểu này thích hợp bộ dáng y, cũng may, hiện y chỉ cần những vấn đề đơn giản như vậy.

Lỗ Tu có chút do dự, tựa hồ lo lắng muốn hay không đem những chuyện hắc ám xấu xí kia nói cho hải tử sạch sẽ đơn thuần trước mắt, bên này hắn còn do dự, bên kia đã có người thay hắn mở miệng: “Đám Ác Lang cầu nương dưỡng, không phải ý vào cùng Kim Dương mạo hiểm đội có chút dính dáng, nương tên tuổi bọn họ làm xằng làm bậy, rõ ràng đánh không lại chúng ta, cứ nhiên ở Tử Vong Sâm Lâm đối chúng ta hạ độc thủ, nương hắn, trở về lão tử không một cước đâm chết bọn chúng, thật xin lỗi chính mình!”

Nói chính là Dương Phúc người đầu tiên hướng Linh giới thiệu, không nghĩ tên của hắn nhả nhận, người thoát nhìn nhả nhận, mở miệng cứ nhiên là loại hiệu quả này, thật khiến người có chút ghé mắt. Nói thật, tuy Linh đời trước cũng sống những ngày liếm máu trên đao, trong bóng tối bỏ tới tận đây, nhưng bởi y rất ít cùng người tiếp xúc, không học phương thức nói chuyện như vậy, lúc này đột nhiên nghe, thật có chút không biết phản ứng.

Huệ Mỹ thấy Linh biểu tình giật mình, không khỏi trừng mắt nhìn Dương Phúc nói năng lung tung, Dương Phúc cũng phát giác dừng từ vấn đề, bình thường trong đội ngũ không phải như vậy, chỉ khi đặc biệt phần nộ mới mắng vài câu. Vừa nãy nhất nộ, liền trực tiếp mắng ra, không chú ý ở đây còn một thiếu niên, không khỏi nhúc nhích, không ý tứ hướng Linh xin lỗi: “Tiểu gia hỏa, không ý tứ, ta vừa nãy có chút sốt ruột cùng khí phẫn, không chú ý!”

Linh khoát khoát tay, biểu thị không việc gì, đây vốn là tính cách của Dương Phúc, y không tiếp thu có gì cần xin lỗi, y hoàn toàn không quan tâm việc nhỏ như vậy, hơn nữa, tính cách như vậy, Linh rất thích, tính cách thẳng thắn hào khí, luôn là tính cách Linh thường thích. Huệ Mỹ nhìn nhân thần vẫn không giải thích được của Linh, tiếp nhận chủ đề, giải thích nói: “Ác Lang mạo hiểm đội cùng Liệp Ưng mạo hiểm đội chúng ta giống nhau, đều là ngũ cấp mạo hiểm đội, bất quá bọn họ cùng tam cấp Kim Dương mạo hiểm đội có chút giao tình, cho nên bình thường nương chiều bài của Kim Dương mạo hiểm đội chèn ép chúng ta. Kỳ thực không chỉ một mình tiểu đội chúng ta, tiểu đội khác cũng vậy, luôn bị bọn họ khi dễ, chỉ là tiểu đội khác giận không dám nói.”

“Lỗ Tu đội trưởng tính tình tương đối thẳng, bị bọn họ tùy ý chèn ép nhả nhận không được một hơi, hướng bọn họ khiêu chiến, chỉ cần ai trước bắt được một đầu tứ cấp phong lang sẽ thắng, bên thua phải rời khỏi mạo hiểm công hội. Ai ngờ, Ác Lang mạo hiểm đội cứ nhiên âm thầm hạ độc thủ, phái người đem ma nghĩ dẫn

hướng chúng ta, chờ chúng ta phát hiện, đã không còn kịp, không thể làm gì khác hơn một đường bị truy đuổi đến tận đây!” Thanh âm ôn nhu của Huệ Mỹ nhàn nhạt nói, vài câu kể rõ qua lại giữa bọn họ cùng Ác Lang mạo hiểm đội, thế nhưng Linh có thể tưởng tượng hung hiểm một đường bị truy đuổi cùng kiêu ngạo Ác Lang mạo hiểm đội và chỗ quá phận đối Lập Ứng mạo hiểm đội.

Lỗ Tu đại ca không phải người xung động không hiểu tự hỏi, bị bức tới chủ động hạ thư khiêu chiến, nhất định là cử chỉ không tránh được, chỉ là? “Khiêu chiến thư có kỳ hạn sao?”

“Có, ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng!” Dương Phúc nghe vấn đề của Linh, tựa quả bóng cao su bị chọc khí bùng đầu, hữu khí vô lực nói. Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời, vừa nãy dự định nghỉ trưa, bị ma nghĩ dừng lại, thời gian qua không ít, hiện đại khái là buổi chiều hai giờ hơn!

“Là trước khi mặt trời lặn? Gặp ở đâu?” Tuy Linh hỏi có chút không đầu không đuôi, nhưng Huệ Mỹ không phản ứng nhiều liền biết ý hỏi gì, vội đáp: “Ừ, phải, trước khi mặt trời lặn nhất định phải đến Ngọc Lâm trấn.” Trực giác nữ tính nói cho nàng, hải tử này có thể giúp bọn họ. Tuy biết tin tưởng một thiếu niên gây yếu như vậy, là chuyện hầu như không có khả năng, dù sao bọn họ muốn bắt chính là tứ cấp ma thú, lại là phong lang có danh xưng tứ cấp ma thú chi vương, mà thiếu niên chỉ là một được tề sư học đồ, không có bất luận ma pháp ma lực, cho nên, nàng không biết chính mình chờ mong gì!

Có lẽ, là tin tưởng được tề đại sư phía sau thiếu niên, có lẽ, thiếu niên có thể trở lại xin giúp đỡ, hoặc là... Huệ Mỹ không biết chính mình làm sao, thế nhưng, bọn họ không thể thua, cũng thua không nổi, thua, cái gì cũng không còn, bao quát tình yêu. Ánh mắt ái mộ của Huệ Mỹ nhìn nam nhân đang đứng, vẻ mặt kiên nghị, nàng biết, mạo hiểm đội, là sinh mệnh của hắn, không, mạo hiểm đội còn hơn cả sinh mệnh của hắn, cho nên, bọn họ, tuyệt đối không thể thua.

“Được rồi, Huệ Mỹ!” Lỗ Tu hiển nhiên đoán được tâm tư Huệ Mỹ, mở miệng quát. Hắn không muốn khiến Linh vì bọn họ khó xử, có thể phía sau Linh có người, thế nhưng vậy thì thế nào, hắn thích chính là hải tử như Linh, hắn tuyệt không muốn Linh vì bọn họ nửa phần ủy khuất. Hải tử này, nên bảo trì nhân thân thanh triệt, y thích hợp sạch sẽ như vậy, đừng để bất luận thứ gì dơ bẩn tiến vào đôi mắt kia.

“Tiểu gia hỏa, không cần lo, tin tưởng Lỗ đại ca, chuyện này ta có thể giải quyết!” Lỗ Tu không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, trực tiếp dời đi chủ đề: “Được rồi, tiểu gia hỏa, người vẫn chưa nói cho ta biết, nhà của người ở đâu, ta đưa người về, trong rừng rất nguy hiểm!”

“Lỗ đại ca?” Huệ Mỹ không nghĩ Lỗ Tu cư nhiên tại thời khắc khẩn yếu như vậy muốn hộ tống Linh về, không khỏi lên tiếng, dù sao thời gian tương đương gấp gáp, vì sao không cùng Linh giải thích, muộn một chút hãy đưa y về, chí ít có thể chờ sau khi bọn họ săn được tứ cấp phong lang!

Những đội viên khác nghe đội trưởng nói vậy, có chút không lý giải, dù sao không ai so huynh đệ vào sinh ra tử bọn họ rõ, đội trưởng có bao nhiêu coi trọng chi mạo hiểm đội này, đội trưởng chính là đem nó so sinh mệnh còn trọng yếu, hiện, đội trưởng cư nhiên vì một tiểu quỷ vừa nhận thức buông tha khiêu chiến! Bọn họ đều biểu thị không hiểu, bọn họ đối thiếu niên rất có hảo cảm, cũng rất cảm tạ y đem thuốc trị thương tốt như vậy lấy ra cho bọn họ dùng, thế nhưng chuyện không phải có bên nặng bên nhẹ sao, nếu như cùng tiểu quỷ nói rõ tình huống, tin tưởng y nhất định có thể lý giải... Nhưng đội trưởng cả nói cũng không nói, liền quyết định đưa tiểu quỷ về, vậy, bọn họ như vậy chịu thua, như vậy bại bởi đám Ác Lang vô sỉ?

“Đi thôi, tiểu gia hỏa, chúng ta đưa người về!” Lỗ Tu không để ý tiếng kêu to của Huệ Mỹ, dự định thừa dịp khí trời còn sớm, nhanh hộ tống tiểu gia hỏa ly khai rừng rậm, bằng không đợi đến buổi tối, có bao nhiêu nguy hiểm hắn cũng không nói rõ.

Cho dù Lỗ đại ca không nói, Huệ Mỹ muốn nói lại thôi, nhưng từ ánh mắt những đội viên phía sau y có thể biết, việc rời khỏi mạo hiểm công hội nhất định kèm theo điều kiện, bởi một ngày người rời khỏi, vậy đại biểu người cả đời không bao giờ có thể đăng ký trở thành mạo hiểm giả, mà nhìn ra được, tất cả mọi người phi thường nhiệt tình yêu thương chức nghiệp này, Linh suy nghĩ một chút, có lẽ, y có thể dưới tình huống không bại lộ thực lực giúp đỡ đám người Lỗ Tu đại ca bắt một đầu tứ cấp phong lang.

Linh kéo lại Lỗ Tu muốn xoay người ly khai, nói: “Đại ca, ta có một biện pháp, có thể bắt tứ cấp phong lang, còn là lông tóc vô thương!”

Đội viên Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội vừa nghe, mắt đầy kinh hãi hưng phấn nhìn Linh, tiểu gia hoả, thực sự có biện pháp? Huệ Mỹ nhân tình sáng lên, vừa nãy nàng nói, cũng là ôm tâm tính thử một lần, không nghĩ tới, thiếu niên thực sự có biện pháp!

“Tiểu gia hoả, thực sự có biện pháp?” Dương Phúc có chút không dám tin hỏi, những đội viên khác gật đầu phụ họa, có chút vô pháp tin tưởng một việc như vậy, nhưng nội tâm cường liệt nghĩ phải tin.

“Ừ, có biện pháp!” Linh gật đầu, cho ra đáp án xác định. Xác thực có biện pháp, Linh từ khi ở thủ lĩnh huyết động, không còn chơi đùa chất lỏng sơn gia hoa lúc trước dùng để đi săn, thế nhưng một lần ngẫu nhiên, y ở phía sau huyết động thấy một tảng lớn, sinh trưởng so tảng trước còn tốt, cho nên y nổi tâm tư, liền chơi đùa trở lại, lợi dụng được liệu tập hợp trong tay, đem nó chế thành dược hoàn, phương tiện mang theo. Hơn nữa tăng thêm vài loại dược liệu, hiệu quả trở nên rất tốt, bởi có một lần, một đầu thất cấp ma thú tạt vân ưng vừa vượn đứng ở phụ cận huyết động nghỉ ngơi, sau đó, rất may mắn ăn đến sơn gia hoàn Linh sai chế, hoa lệ lệ bị tê ngã. Đến lúc Linh thu dược hoàn, mới phát hiện đầu tạt vân ưng không may.

Thất cấp ma thú đều có thể tê ngắt, tứ cấp ma thú càng không nói chơi, chỉ là, muốn thế nào mới có thể đem sơn gia hoàn đưa vào miệng tứ cấp phong lang, lần trước tạt vân ưng bị tê ngắt, đó là nó không cẩn thận ăn nhầm, lần này không thể như vậy a!

“Tiểu gia hoả, không nên cậy mạnh!” Lỗ tu không tán thành lắc đầu, ở hắc xem, Linh một dược tề sư học đồ có biện pháp gì, hắc không nguyện tiểu gia hoả vì báo đáp cùng vân vân lý do cầu thí liền xung động đi mạo hiểm.

“Lỗ Tu đại ca, thực sự có biện pháp, ta có một loại dược hoàn, có thể hôn mê tứ cấp phong lang!” Tuy thực tế là gây mê, mà không phải hôn mê.

...

16. Chương 16

Lỗ Tu trừng mắt nhìn Linh trên người sờ soạng nửa ngày, rốt cục từ túi tiền bên hông tìm ra mấy viên dược hoàn màu đen, mở bàn tay trình trước mặt mình, ý bảo: “Đây là dược hoàn có thể hôn mê tứ cấp phong lang!”

Đội viên mạo hiểm đội bao quát Huệ Mỹ, toàn thể hắc tuyến nhìn mấy viên dược hoàn không biết Linh từ chỗ nào trên người móc ra, đây thật là dược hoàn có thể hôn mê tứ cấp phong lang, dược hoàn trân quý như vậy có thể tùy ý để trên người? Bọn họ, thực sự có thể tin tưởng loại dược hoàn thoát nhìn rất mơ hồ này?

Linh mở to đôi mắt đen bóng, vẻ mặt tự tin nhìn Lỗ Tu, minh xác biểu đạt thái độ, thỉnh tin tưởng ta, đây là sự thật.

Linh không biết suy nghĩ của đội viên Liệp Ưng mạo hiểm đội, thế nhưng, dược hoàn này đối Liệp Ưng mạo hiểm đội, có thể thực sự rất trân quý, nhưng đối Linh, đây chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới, dược hoàn này vốn là phụ thuộc phẩm chính y nhân đến vô sự điều chế, y sẽ đem chúng coi như trân bảo? Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn càng tốt có càng tốt, dược hoàn như vậy, Linh thực sự không cách nào để trong lòng. Lần này mang theo, hoàn toàn là vì một thân y phục y một năm qua mỗi ngày đều mặc, cho nên, đương nhiên trên người để mấy viên.

Khái khái, về vấn đề y phục, y một năm qua chỉ có thể mặc một bộ, đều là bởi không có y phục có thể thay! Nói đến đây, Linh cũng rất bất đắc dĩ, nghĩ đến đời trước, y không đến mức như những nhân sĩ thích chưng diện, có ba bốn tủ quần áo, y phục tám mươi một trăm bộ tùy ý thay đổi, nhưng ít nhất cũng có mười bộ, phân thành đông hạ hai mùa. Thế nhưng, bên trong không gian giới chỉ của Mặc Dạ cái gì cũng có, đương nhiên có y phục, chính là không có cỡ nhỏ của y! Y có thể sửa nhỏ, thế nhưng, không biết a! Linh rơi lệ đầy mặt, một năm qua, mỗi ngày tám đều phải dùng hỏa thuộc tính ma pháp đem y phục hong khô, ngâm lại, những ngày đáng thương còn không biết hỏa thuộc tính ma pháp, ài, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Lỗ Tu rốt cục lấy lại tinh thần, hắc có chút không dám tin những dược hoàn này có thể hôn mê tứ cấp ma thú, dù sao, dược hoàn trân quý như vậy nhất định bị bắt luận dược tề đại sư trân chi nhược bảo hảo hảo

cất giấu, không phải như vậy giao cho đồ đệ, sau đó đồ đệ còn không coi trọng tùy ý cất giữ, đợi đến khi cần phải tìm nửa ngày, đây xác thực khó có thể khiến người tin phục.

Tự hỏi một hồi, Lỗ Tu cuối cùng tuyển chọn tin tưởng, thứ nhất, hẳn xác thực không đành lòng thấy đôi mắt tự tin mang theo mong chờ của Linh lộ sắc thái thất vọng, một thiện lương hài tử thật tình muốn giúp đỡ bọn họ như vậy, hẳn thực sự không đành lòng khiến y thất vọng. Thứ hai, đây chính là cơ hội cuối cùng của bọn họ, trước lúc mặt trời lặn phải bắt về tứ cấp phong lang, bọn họ đã không còn thời gian suy nghĩ biện pháp khác. Mặc kệ là về thành tìm cứu viện, hay mua được tề hữu hiệu, hơn nữa, bọn họ không có bao nhiêu kim tệ, nếu như có, bọn họ khi vào đã mang theo.

Lỗ Tu trong ánh mắt bất khả tư nghị của nhóm đội viên, đồng ý phương án Linh đưa ra, đồng ý sử dụng được hoàn y nói có thể hôn mê tứ cấp phong lang, chỉ cần đem phong lang hôn mê, là có thể bắt về, hơn nữa, Linh lời thề son sắt nói, những được hoàn này một viên có thể khiến tứ cấp phong lang hôn mê một ngày, cho nên, bọn họ có thể không cần lo lắng sử dụng được hoàn. Bởi vì, chỉ cần bọn họ thừa dịp phong lang ngay tại ranh giới hôn mê, đem nó giam vào ma lao chuyên dùng để cấm tham tứ cấp ma thú, cho dù nó tỉnh lại, đối bọn họ cũng không tạo thành thương tổn.

Luyện khí sư công hội mấy mươi năm trước nghiên cứu chế tạo ra một loại lao lung có thể kiềm chế ma lực của ma thú, xưng là ma lao. Ma lao có thể đem ma lực của ma thú không chế ở giá trị thấp nhất, như vậy, mạo hiểm giả đem ma thú thụ thương hoặc ma thú hôn mê giam vào ma lao, như vậy không cần lo ma thú tỉnh lại hoặc khôi phục thể lực ma lực công kích bọn họ.

Đội viên của Liệp Ưng mạo hiểm đội ôm tâm tính ngựa chết trị thành ngựa sống cam chịu biện pháp của Linh, bất quá, phải thế nào khiến tứ cấp phong lang đem được hoàn ăn vào? Đó là một vấn đề rắc rối, không thể để tứ cấp phong lang phát hiện, lại phải đem được hoàn đưa vào miệng nó, điều này có thể sao? Đội viên của Liệp Ưng nghĩ đến vấn đề này đều quần quýt, đây quá yêu cầu cao độ.

Lúc này, Linh dẫn theo bọn họ hướng nơi tụ tập gần đây của tứ cấp phong lang, vốn lúc trước bọn họ vừa vụng vụng một đầu tứ cấp phong lang lạc đàn, thế nhưng vừa này bị bảy ma nghê truy, sống chết trước mắt ai còn có thể nhận ra phương hướng, đông tây nam bắc đều phân không rõ, có thể nhặt về một cái mệnh đã không sai. Hiện, để bọn họ trở về, ai cũng không nhận ra đường, hoàn hảo, hoàn hảo, tiểu gia hỏa nói y nhận ra.

Linh dụng tinh thần lực tham rõ vị trí tứ cấp phong lang liền phía trước dẫn đường, Lỗ Tu cùng y đi trước đội ngũ. Linh vừa đi, vừa đem biện pháp chính mình nghĩ tốt nói ra, “Lỗ đại ca, tứ cấp phong lang thích nhất thôn phệ ma hạch kính xà, ma hạch đẳng cấp càng cao nó càng thích, đợi lát nữa, chúng ta đem được hoàn nghiền nát, bôi ngoài ma hạch, lại tìm cơ hội, để tứ cấp phong lang nuốt vào!”

Ma thú có thể thông qua thôn phệ ma hạch đề thăng lực lượng, ma hạch đẳng cấp càng cao đối đề cao đẳng cấp của ma thú càng hữu hiệu, bọn chúng đều rất thích đánh bại ma thú khác, sau đó thôn phệ ma hạch. Tứ cấp phong lang cũng vậy, nhưng thích nhất, chính là ma hạch kính xà, trong đây không biết phải hay không giữa hai tộc có ân oán gút mắt gì, bởi vì kính xà đồng dạng rất thích giảo sát phong lang.

Những thường thức yêu thích của ma thú này là Linh trong một quyển Bách khoa toàn thư tri thức ma thú xem, quyển sách này cùng loại với Bản thảo cương mục Bách khoa toàn thư thành ngữ vân vân Linh xem trên Địa Cầu, bất quá nội dung đối thành giới thiệu tên, hình ảnh, tập tính, hình thể cùng chiêu thức ma pháp của ma thú. Linh rất thích quyển sách này, không việc gì liền lật vài tờ, bổ sung ma thú thường thức bản thân thiếu thốn, lần này ra ngoài, y đem nó bỏ vào không gian giới chỉ, phòng ngừa chính mình trong rừng ngẫu nhiên gặp ma thú không nhận ra, nhận không rõ thực lực đối phương đã mơ hồ xông lên.

Lỗ Tu vừa nghe, lông mày hơi nhăn: “Tiểu gia hỏa, ta không có ma hạch kính xà!” Kính xà thuộc về trung giai ma thú, trong đó tam đầu kính xà chính là ngũ cấp ma thú trong trung giai ma thú, tiểu hình mạo hiểm đội như bọn họ thế nào khả năng có?!

“Ta có!” Linh rất nhanh từ không gian móc ra ma hạch của ngũ cấp tam đầu kính xà vừa này đến tay, nói: “Đợi lát nữa chúng ta tìm được tứ cấp phong lang, liền đem được hoàn nghiền nát bôi trên ma hạch, chỉ cần phong lang nuốt ma hạch, chúng ta có thể bắt nó!”

Bởi đối Lỗ Tu tín nhiệm, ngữ khí Linh cùng Lỗ Tu không tự giác dẫn theo một ít chân thực tính cách, không

hề là trả lời công thức hoá, không có ngữ điệu phập phồng, phương thức giao tiếp không chứa cảm tình, mà là tự nhiên bao hàm tình cảm, thậm chí mang một tia nhẹ nhàng, đây là phương thức Linh đối chân tình bằng hữu. Tuy cùng bình thường không kém, không phải từ một người bình thường trở nên nhiệt tình, chỉ là trong ngữ khí cùng ngữ điệu có một ít biến hóa, nhưng nếu như là một người cẩn thận tỉ mỉ có thể phát hiện, mà, Lỗ Tu chính một người cẩn thận tỉ mỉ!

Lỗ Tu nhìn khối ma hạch loé sáng trong tay Linh, hẳn có thể cảm giác ma lực ẩn chứa bên trong ma hạch, là như vậy bằng bạc mà cường đại, đây tuyệt đối không phải một khối tứ cấp ma hạch, mà là một khối ngũ cấp ma hạch. Tiểu gia hỏa có thể không biết, thế nhưng hẳn biết, ngũ cấp ma hạch đại biểu gì, mặc kệ là đem đến phòng đấu giá, hay nơi giao dịch, kim tệ ngũ cấp ma hạch đại biểu so tất cả kim tệ hẳn gặp qua còn muốn nhiều. Mà nếu như cho ma pháp sư thuộc tính tương đồng sử dụng, sơ cấp ma pháp sư có thể cực kỳ đơn giản trở thành trung cấp, mà trung cấp ma pháp sư có thể đột phá bình thường, chạm vào cánh cửa cao cấp ma pháp sư! Ma hạch hiếm thấy cùng quý trọng như vậy, tiểu gia hỏa bản thân không sử dụng...

Lỗ Tu suy nghĩ đầu tiên chính là muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ lúc này chính mình uyển cự có vẻ làm bộ làm tịch, rõ ràng cấp bách cần ma hạch, nhưng còn trang mô tác dạng? Lỗ Tu nhìn Linh chỉ đứng tới vai hẳn, cảm thụ biến hóa cùng tâm ý của Linh, nội tâm không khỏi một trận cảm động, hẳn chỉ là tình thế bức bách mới thuận lợi giúp tiểu gia hỏa, hiện tiểu gia hỏa nhưng như vậy hồi báo hẳn!

Lỗ Tu ngực hạ quyết tâm, nhìn Linh, trịnh trọng nói: “Tiểu gia hỏa, hôm nay ngươi gọi một tiếng đại ca, sau này, ngươi chính là đệ đệ cả đời của ta, mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần nói một câu, đại ca tuyệt đối không hai lời, cho dù cần sinh mệnh của đại ca!”

Cảm thụ tình nghĩa trầm trọng trong lời Lỗ Tu, Linh mặc dù có chút giật mình Lỗ Tu làm ra hứa hẹn như vậy, nhưng chính mình đối đối phương cũng rất có hảo cảm, y thực sự thích đại ca này, cho nên y nhe răng cười, nói: “Đương nhiên, đại ca vĩnh viễn là đại ca của ta! Có nơi nào cần đại ca ta sẽ không khách khí, bất quá, ta cũng vậy, chỉ cần đại ca cần, sẽ không chối từ!” Linh trịnh trọng hứa hẹn, bất quá, y nếu thừa nhận đại ca này, vậy càng không để hẳn thiệp hiểm.

Hứa hẹn nói ra miệng, chính là lời hứa cả đời không đổi! Phảng phất biết được suy nghĩ của mình cùng đối phương, hai người vươn tay, không chần chờ, không khác biệt, tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, lời hứa kia, từ giờ khắc này, bắt đầu!

Bọn họ cách đại bản doanh tứ cấp phong lang rất gần. Ở Địa Cầu, lang là động vật quần cư, ở đây không ngoài lệ, tứ cấp phong lang bình thường đều tụ tập một chỗ, cả săn thức ăn cũng là vài con ra ngoài. Mà con phong lang lạc đàn lúc trước Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội gặp, hoàn toàn chính là bánh từ bầu trời rơi xuống, có thể ngộ không thể cầu! Hiện, nếu muốn có loại vận may này, cơ bản chính là vọng tưởng.

Vì vậy, ở nơi cách tứ cấp phong lang tụ tập chừng tám trăm mét, Lỗ Tu phân phó đội viên tại chỗ nghỉ ngơi, chỉ có hẳn cùng Linh lên trước tìm cơ hội, đem khối ma hạch bồi đầy được hoàn đặt ở nơi phong lang đi qua, sau đó đội phong lang hôn mê, đem nó bắt về.

Vốn Lỗ Tu là muốn một mình đi, thế nhưng Linh không chịu, kiên trì phải theo, bằng không không nguyện đem ma hạch giao ra, Lỗ Tu không cách nào, không thể làm gì khác hơn để Linh theo sau, hai người cùng nhau tiềm hành đến nơi cách mục tiêu chỉ có hai trăm mét. Không thể tiếp tục tiến lên, gần hơn nữa khứu giác nhạy cảm của phong lang sẽ phát hiện bọn họ, Linh kéo kéo ống tay áo Lỗ Tu, ý bảo dừng lại. Hai người bất động thanh sắc treo lên cây, ngưng mắt nhìn, thấy bầy phong lang hoặc nhàn nhã nghỉ ngơi, hoặc thông thả chuyển động, hoặc hai ba con thành đàn vui đùa, quả thực một mảnh hoà nhạc tường bình!

Thế nhưng bọn chúng đều tụ tập một chỗ, không có đi riêng, Linh cùng Lỗ Tu nhẩn mi, Linh cúi đầu tự hỏi, tiếp tục như vậy không được, phải dẫn một con rời đi, làm sao bây giờ? Ngay Linh tự hỏi, ba đầu phong lang đứng lên, cước bộ ưu nhã ra ngoài. Lỗ Tu nhãn tình sáng lên, vui vẻ ý bảo Linh xem, Linh vừa nhìn, nhãn tình cũng sáng lên, cơ hội tốt!

Hai người lặng lẽ leo xuống, theo đuôi ba đầu phong lang tới bên dòng suối nhỏ gần đấy, nguyên lai ba đầu phong lang đi uống nước. Nhìn đám phong lang cúi đầu uống nước, Linh chớp mắt, một ý niệm hiện lên trong đầu, ngẩng đầu xác định hướng gió, y ghé vào tai Lỗ Tu, nói nhỏ vài câu, Lỗ Tu gật đầu, hai người lập tức tách ra, phân công hành sự!

Lang trời sinh tính đa nghi, bất luận cái gì phong xuy thảo động đều có thể khiến bọn chúng cảnh giác, mà Linh chính là lợi dụng đặc tính này. Linh cùng Lỗ Tu bình chia hai đường, phân biệt ở hai hướng phát ra âm thanh hấp dẫn lực chú ý của phong lang, vận khí tốt, sẽ có hai phong lang ly khai kiểm tra tình huống. Chỉ cần phân tán thực lực của bọn chúng, bọn họ sẽ có cơ hội!

Linh chạy xuống hạ du, đem ma hạch đặt ở nơi tương đối bí mật, dùng lá cây che khuất, liền ly khai cùng Lỗ Tu hội hợp. Gió sẽ đem vị đạo kính xà truyền tới khứu giác phong lang đang uống nước ở trung du, như vậy, chí ít có một đầu phong lang ly khai, nếu có hai, vậy rất tốt! Ma hạch chỉ có một, phong lang lại có hai, kế tiếp chỉ cần tĩnh quan tình thế biến hóa, tọa thu ngư ông chi lợi. Mà Lỗ Tu sẽ thiết trí một bẫy rập đơn giản, làm ra thanh âm hấp dẫn lực chú ý của phong lang, để chúng không đến mức ba con đều qua, có thể tạm thời kéo dài tiếng kêu cứu phong lang kia.

Kế hoạch quả nhiên rất thành công, hai phong lang bị vị đạo kính xà hấp dẫn, chạy xuống, một đầu khác bị thanh âm ở thượng du hấp dẫn, hướng thượng du chạy lên, Linh cùng Lỗ Tu sau khi hội hợp, hai người bò đến trên đại thụ, quan sát hai phong lang đến hạ du, chỉ thấy hai phong lang theo vị đạo tìm được ma hạch của tam đầu kính xà.

Lúc bắt đầu, hai phong lang cẩn thận liếc nhau, quan sát phong xuy thảo động xung quanh, xác định không có nguy hiểm, mới tới gần ma hạch, một trận ngửi ngửi xác định, mắt lộ tham lam nhìn ma hạch. Bọn chúng đều đoán được, đây là ma hạch của ngũ cấp kính xà, mặc dù có chút kỳ quái vì sao ở đây, thế nhưng xung quanh không có bất luận nguy hiểm, nhóm phong lang chỉ cho đây là vật vô chủ. Tuy nói tứ cấp ma thú đã có trí tuệ, nhưng hiển nhiên suy nghĩ không tinh tế, không thể thấy ra môn lộ phương diện này.

Hai phong lang bao hàm địch ý ngẩng đầu nhìn đối phương, nanh sói sắc nhọn lộ ra, uy hiếp đối phương ly khai, thế nhưng hiển nhiên không có phương nào nguyện ý buông tha, vì vậy, chiến đấu bắt đầu. Hai phong lang phác, giảo, xảo, phách, trình diễn một hồi lang chi chiến đặc sắc, cuối cùng, một con trong đó rõ ràng mạnh hơn, chiến thắng một con khác. Nhìn phong lang ngã xuống, phong lang thắng lợi ngẩng cao đầu, lấy tư thế kẻ chiến thắng tuyệt đối, ưu nhã đến trước ma hạch, một ngụm nuốt vào, tuyệt không cho đối phương cơ hội phản kích.

Linh cùng Lỗ Tu trên cây quan vọng vui vẻ chỉ thiếu một lần vỗ tay, hai phong lang này, rất phối hợp!

...

17. Chương 17

Phong lang chiến bại nằm trên đất thở hổn hển, chân phải phía sau vắn vẹo kỳ dị, hai chân trước cũng một mảnh máu chảy đầm đìa, nó vô pháp nhúc nhích, cho dù bị phong lang thắng lợi khiêu khích, nó cũng chỉ có thể thở phì phò trừng mắt nhìn. Phong lang thắng lợi một ngụm nuốt vào ma hạch, dẫm bước tiến thắng lợi, dự định đem đồng bạn chiến bại kéo về.

Ai biết vừa tới cạnh đồng bạn nằm trên đất, đang định cúi đầu há mồm cắn đồng bạn, đầu đột nhiên hiện một trận hoảng hốt, phần gáy của đồng bạn cư nhiên sản sinh bóng chổng, vẩy vẩy đầu, lại cúi đầu, thân thể đã ngã gục, lâm vào ngũ say.

Linh cùng Lỗ Tu không chần chờ, lập tức hành động, không cho phong lang thụ thương có thời gian hô hào đồng bạn, hai người mỗi người cầm một ma lao, tới cạnh phong lang, ngậm độc chú ngữ, ma lao lập tức phát sinh một chùm sáng màu trắng, chiếu tới phong lang, chốc lát, hai phong lang bị Linh cùng Lỗ Tu thu vào ma lao. Linh rất nhanh trong không khí tung một nắm dược phấn, che đi mùi bọn họ, sau đó hướng nơi đội viên mạo hiểm tiểu đội tụ tập. Bọn họ không đi xem phong lang kia có thể bị bẫy rập khổ trụ hay không, thứ nhất, bọn họ không xác định nó đúng hay không bị nhốt, thứ hai, ở đây cách đại bản doanh của phong lang rất gần, bọn họ mạo hiểm không dậy nổi.

Sau khi cùng nhóm đội viên tụ tập, mấy đội viên đều triệu hồi phi hành ma thú, đoàn người rất nhanh ly khai Tử Vong Sâm Lâm, tuy vừa này đã tiêu trừ mùi, nhưng còn trong rừng một khắc tức là còn nguy hiểm một khắc, cho nên bọn họ một điểm không lơ là, dọc theo đường lui chuẩn bị tốt, tránh đi tất cả ma thú, hướng bên ngoài khu rừng hăng hái chạy. Tuy đường vòng tổn hao càng nhiều thời gian, thế nhưng nhóm đội viên đại bộ phận bị thương, hơn nữa, bọn họ bắt được phong lang, nếu như trong tranh đấu để phong

lang chạy trốn hoặc trong hỗn loạn đem ma lao vút bỏ, vậy cái được không bù nổi cái mất. Nhóm đội viên cũng không nguyện mạo hiểm, cẩn thận vì thượng là hiện tại mục đích duy nhất của bọn họ.

Linh vừa cùng nhóm đội viên hội tụ, liền lo lắng nên ly khai hay tiếp tục ở trong rừng? Không thể phủ nhận, nếu như tiếp tục lịch lãm trong rừng, cùng ma thú đối chiến, có thể đối ma lực tăng trưởng không thiếu chỗ tốt, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu cũng như kinh nghiệm giới hạn cùng ma thú đối chiến. Thế nhưng, nếu như tới thể giới nhân loại, nếu như cùng nhân loại ma pháp sư đối chiến? Nội tâm Linh đối thể giới nhân loại tựa hồ có cực độ khát vọng, y muốn biết thể giới này rốt cuộc là dạng gì, muốn biết ma pháp sư của bọn họ là thể nào, muốn biết, bọn họ cùng chính mình, cùng người một thể giới khác, có gì bất đồng!

Cuối cùng, Linh vẫn đi theo đám người Lỗ Tu ly khai Tử Vong Sâm Lâm, trải qua gần hai giờ cấp tốc phi hành, bọn họ rốt cuộc ly khai Tử Vong Sâm Lâm. Sau đó mã bắt đình đề cửu phương tiện giao thông hoàng lư xa chuyên dụng trong thành, chạy đến nơi ước định.

Lúc này, thái dương sắp bao phủ trên đường chân trời!

...

Ngọc Lâm trấn, Lão Quỷ tửu quán.

Trong tửu quán tụ tập rất nhiều mạo hiểm giả, âm ỉ lại hỗn loạn, tiếng đánh bạc, tiếng mời rượu, tiếng mắng chửi, tiếng chơi đùa, đủ loại thanh âm hỗn hợp một chỗ, khiến kẻ khác từ đáy lòng cảm thấy khó chịu. Linh nhìn tửu quán hỗn loạn bất kham, lông mày hơi nhăn, không biết những người khác là từ lâu tập mãi thành thói quen hay là thích hoàn cảnh như vậy, chỉ ít nhóm đội viên của Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội không lộ biểu tình chán ghét, kinh ngạc cùng nhẩn nại. Thế nhưng Linh không thói quen, sinh mệnh một năm y tại thể giới này, bao hàm đời trước hai mươi bốn năm, ngoại trừ khi còn bé huấn luyện cùng một đám tiểu hài tử, y tới giờ đều thích hoàn cảnh thanh tĩnh. Cho dù sau khi lớn ra ngoài làm nhiệm vụ, y cũng không đi những nơi thanh sắc tràng hợp, chưa bao giờ đi, bởi vì y không thích.

Mặc dù bên trong tửu quán thoát nhìn chướng khí mù mịt, nhưng Linh vẫn theo sau Lỗ Tu. Đám người Lỗ Tu vừa vào tửu quán, đám mạo hiểm giả vừa nãy còn âm ỉ bất kham lập tức an tĩnh, bọn họ trừng mắt, có mắt mang kinh ngạc, có mắt mang trào phúng, có mắt mang khinh bỉ, còn có mắt mang lo lắng nhìn đám người chậm rãi bước vào.

Mắt mang trào phúng cùng khinh bỉ thấy nhóm đội viên xiêm y bất chỉnh, trên người vết thương băng bó bạc bó không nhìn được hừ lạnh; mắt mang lo lắng nhìn tình huống như vậy càng thêm lo lắng không yên, mà mắt mang kinh ngạc phảng phất thấy bọn họ là một chuyện cỡ nào bất khả tư nghị, đúng vậy! Một đội ngũ thực lực như vậy, đi vào khu vực giữa Tử Vong Sâm Lâm hai ngày một đêm, hơn nữa Ác Lang tiểu đội phía sau làm chuyện xấu, cư nhiên không toàn quân bị diệt, thực rất khiến kẻ khác kinh ngạc. Mặc kệ thể nào, mặc kệ là loại nhân thần nào, đều là nhất phó phảng phất biết trước hạ tràng của Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội là bi kịch.

Mọi người của Liệp Ưng tiểu đội sắc mặt bất biến, đề khí mười phần hướng quầy rượu tửu quán, nơi đó, Ác Lang mạo hiểm tiểu đội đang mắt mang khinh miệt nhìn bọn họ, mọi người của Liệp Ưng tiểu đội tuy rất chán ghét đám đội viên của Ác Lang tiểu đội lộ nhất phó sắc mặt lệnh người tác ác, thế nhưng xét thấy hai con bài chưa lật, hai tứ cấp phong lang, tự tin tràn đầy chờ một khắc biểu tình bọn chúng tan biến! Hừ, đợi lát nữa bọn chúng không còn cơ hội lộ biểu tình ác tâm như vậy, quên đi, chúng ta để cho bọn chúng biểu diễn lần cuối, đội viên Liệp Ưng tiểu đội cho nhau nhân thần thoải mái.

Đám người Liệp Ưng tiểu đội vừa đến quầy rượu, Ác Lang tiểu đội liền đi ra một người, vẻ mặt khinh thị nhìn Lỗ Tu đi trước, kêu gào nói: “Thế nào đều biến thành bộ dáng này, lúc xuất phát không phải nhân mô cầu dạng, ừ? Đây là vẻ mặt muốn lên đoạn đầu đài, thế nào, làm tốt chuẩn bị nhận lấy cái chết?”

“Bằng không như vậy, nếu như hiện các người chịu thua, quỳ xuống cho lão tử cầu tình, ta có thể lo lắng không truy cứu, đúng không, các huynh đệ!”

“Đúng!” Mọi người phụ họa. Linh ngẩng đầu nhìn nam tử cao cao gầy gầy, mặt nhọn tai khỉ, suy đoán hẳn đúng hay không đội trưởng Ác Lang của Ác Lang mạo hiểm đội.

Lỗ Tu nghe xong Ác Lang khiêu khích, không có bất luận nổi giận, trái lại vẻ mặt lãnh tĩnh tự nhiên hồi phúng: “Ác Lang, ngoại trừ nói xằng nói bậy, chỉ nói không làm, ý thế hiếp người, người có thể làm gì?”

Ác Lang nghe xong lời Lỗ Tu, sắc mặt vốn định tức giận tận trời nháy mắt chuyển biến, khinh bỉ nói: “Lỗ tu, người vẫn thích hành động theo cảm tính, tự tôn cùng vân vân không có gì quan hệ, người xem, người phía sau còn nhiều đội viên như vậy, người không vì bọn họ ngấm lại sao? Nên ngoan ngoãn quỳ xuống cầu lão tử mới thực tế!”

“Bớt sàm ngôn đi, đem tứ cấp phong lang các người bắt được lấy ra!” Huệ Mỹ đứng sau Lỗ Tu tiến lên một bước, nói.

“Yêu, nguyên lai là mỹ nhân, ha ha! Lỗ Tu, chúng ta nói trước, nếu như người chịu thua những người khác ta có thể buông tha, mỹ nhân này ta nhưng không được, ta chưa từng thương nữ nhân xinh đẹp như vậy!”

“Người!” Huệ Mỹ khí phẫn, bị vũ nhục như vậy không phải lần đầu, thế nhưng mỗi lần nghe bản thân vẫn không thể nhịn được phần nộ, đội viên phía sau đều là vẻ mặt tức giận, chỉ bằng người, cũng xứng!

Linh đứng một bên nhìn tất cả, có thể bởi y đòi trước làm sát thủ, phong cách làm việc của y đều yêu cầu nhanh, ác, chuẩn, đến tận bây giờ không có dư thừa thời gian cho y nói chuyện, cho nên khi y nghe những lời khiêu khích buồn chán như vậy, y chỉ có hai suy nghĩ, một là Ác Lang rất thích lãng phí thời gian nói lời vô ích, hai là Ác Lang nói rất thấp kém.

Lỗ tu không tiếp tục cùng đám người Ác Lang nhiều lời, từ không gian giới chỉ móc ra ma lao trực tiếp đặt trước mặt bọn họ, cái này, ánh mắt khinh thị của đám người Ác Lang mạo hiểm đội nháy mắt ngậy người, đều đình chỉ chăm chọc, há to miệng, không thể nào, không có khả năng, lẽ nào Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội thực sự bắt được tứ cấp phong lang??

Ma lao không những đem ma lực của ma thú khổng chế ở giá trị thấp nhất, còn mang sinh mệnh không gian, cho nên, ma lao chứa ma thú có thể bỏ vào không gian giới chỉ bình thường chính là loại không gian giới chỉ không có sinh mệnh không gian.

Lỗ Tu nhìn biểu tình không tin của đám người Ác Lang, vẻ mặt tự tin nói: “Không tin? Người có thể tới gần nhìn!”

Bước tiến vốn bước ra của Ác Lang thu lại, tựa hồ nghĩ chính mình kiểm tra không quá thỏa đáng, đối phó đội trưởng nói: “Đi xem!”

Phó đội trưởng Ác Lang mạo hiểm đội tiến lên kiểm tra một phen, ánh mắt vốn khinh thị cùng khinh bỉ biến thành thấp thỏm lo âu, hình như, bên trong thật là tứ cấp phong lang! Làm sao bây giờ, nếu như bọn họ thua, mạo hiểm đội phải giải tán, vậy, những người trước đây bọn họ cậy thế khi dễ nhất định khi dễ trở lại, bọn họ, nên làm gì bây giờ?

Phó đội trưởng hé gương mặt thống khổ, trở lại đội ngũ, nhìn đội trưởng, gian nan nói: “Đội trưởng, thật là tứ cấp phong lang!”

Tiếng nói vừa dứt, tửu quán như mặt nước sôi trào nổi lên bọt khí: “Cái gì, thật là tứ cấp phong lang?”

“Thế nào khả năng? Một cái thái điều trung cấp ma pháp sư vừa tấn cấp, mười mấy cái sơ cấp ma pháp sư có thể bắt được tứ cấp ma thú?”

“Trời ạ, ta đời này chưa thấy qua ma thú ngoài tam cấp, không nghĩ tới, thực sự có thể ở đây thấy được tứ cấp ma thú, vốn tưởng chỉ có thể đợi Ác Lang mạo hiểm đội lấy ra mới có cơ hội, không nghĩ tới, Liệp Ưng mạo hiểm đội cũng bắt được một con!”

“Liệp Ưng mạo hiểm đội đi vận cứt chó gì, nên sẽ không gặp phải phong lang thụ thương?” ... Các thanh âm nghi vấn, suy đoán ùn ùn dựng lên, nhưng không cải biến được chuyện thực Liệp Ưng mạo hiểm đội xác thực lấy ra tứ cấp phong lang.

Ác Lang vừa nghe phó đội trưởng nói, cũng biết Liệp Ưng mạo hiểm đội xác thực bắt được một đầu tứ cấp phong lang, hẳn chỉ có thể không cam lòng đem tứ cấp phong lang bản thân từ lâu chuẩn bị tốt lấy ra, thế nhưng, cứ như vậy, sẽ không thắng bại. Ác lang nhìn Huệ Mỹ phía đối diện, không cam lòng thịch đến miệng như thể bay, nên làm gì bây giờ?

Đột nhiên, Ác Lang nhìn Huệ Mỹ phía đối diện, hắc hắc cười ra tiếng, hắc hắc nghĩ đến biện pháp! Hắc cười không hảo ý nhìn Lỗ Tu, nói: “Lỗ Tu, hai đội chúng ta đều bắt được tứ cấp phong lang, chúng ta ngang bằng, khiêu chiến thư ngươi hạ cũng mất hiệu lực, ngươi không cam lòng, đúng không! Ta bên này có một kiến nghị, có thể để song phương chúng ta phân ra thắng bại, thế nào?”

Mặc dù không biết Liệp Ưng là thế nào bắt được tứ cấp phong lang, thế nhưng theo hắc biết, người bọn họ phải đi dẫn dắt ma nghĩ là buổi chiều tam giờ mới về, khi đó Liệp Ưng xác định không bắt được phong lang, như vậy, nếu như dùng thời gian quyết định thắng bại, đó chính là hắc thắng.

Linh tuy không biết Ác Lang chuẩn bị đưa ra kiến nghị gì, bất quá vừa nhìn không phải chuyện tốt, hắc cho Liệp Ưng bên này không đường lui! Thanh âm thiếu niên thanh thúy vang lên: “Không cần kiến nghị tốt của Ác Lang đội trưởng, chúng ta tự có biện pháp phân ra thắng bại!”

18. Chương 18

Ánh mắt toàn trường tề xoát xoát nhìn về phía phát ra âm thanh, lúc này mọi người phát hiện, nguyên lai, bên cạnh Lỗ Tư nhân cao mã đại dĩ nhiên đứng một thiếu niên tuấn mỹ gây yếu: một thân ma bố miên y đơn giản, nhìn ra không phải quý công tử có tiền, ngũ quan xinh xắn, làn da trắng nõn, không giống hài tử gia đình nghèo khổ, đôi mắt to tinh lượng đặc biệt dẫn nhân chú ý, đầy mắt bình tĩnh vô ba, không bởi nhiều người nhìn kỹ mà luống cuống, xem chừng, là một hài tử gặp qua thế sự.

Cuối cùng, mọi người tổng kết, đây là một hài tử không có gia thế hiển hách, thế nhưng hoàn cảnh không sai, ma pháp thiên phú hắc không kém, gia tộc như vậy bình thường sẽ an bài một ít cơ hội thí luyện để y tăng kinh nghiệm. Bất quá, hiện Liệp Ưng mạo hiểm đội là nịnh bợ hài tử này sao?

Không biết là thiếu niên rất không có cảm giác tồn tại, hay là y tận lực che giấu chính mình, từ khi y bước vào tửu quán thời gian dài như vậy, bọn họ cư nhiên không ai phát hiện! Ác Lang nhìn thiếu niên trước mắt, ngực nhưng hiện một tia bất an, mặc dù không biết vì sao thiếu niên thoát nhìn rất vô hại này khiến hắc có loại cảm giác nguy hiểm, thế nhưng ngực hắc không hiểu có loại trực giác này, thiếu niên sẽ đổi chuyện hôm nay ảnh hưởng rất lớn.

Mạo hiểm giả trong tửu quán đều lộng không rõ thiếu niên có ý gì, đám người Ác Lang mạo hiểm đội cũng không minh bạch đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bọn họ có biện pháp, biện pháp gì? Không phải hai bên đều lấy ra tứ cấp phong lang, thế nào, lẽ nào bọn họ không chỉ bắt một con!

Bất quá, ai đều biết đây là chuyện không có khả năng phát sinh. Sơ cấp ma pháp sư lý luận vừa vào cửa ma pháp sư đã nói, có thể chiến thắng nhất cấp ma thú, bất quá đây quyết định bởi kinh nghiệm chiến đấu hai bên, cũng có một ít sơ cấp ma pháp sư kinh nghiệm lão đạo có thể chiến thắng nhị cấp ma thú; mà trung cấp ma pháp sư, lý luận có thể chiến thắng nhị cấp ma thú, ma pháp sư kinh nghiệm phong phú có thể chiến thắng tam cấp ma thú, nhưng đây đều là lực lượng một đối một. Nếu như là một đối nhiều, đoàn thể nhiều người đối chiến ma thú đơn độc, sẽ nhìn chiến thuật đoàn thể, ăn ý cùng vấn đề chỉ huy của người lãnh đạo, kết quả có thể có rất nhiều loại.

Thế nhưng, một ma pháp sư vừa nhập trung cấp, lại thêm một đám sơ cấp ma pháp sư không có kinh nghiệm chiến đấu, có thể bắt được hai tứ cấp phong lang, nói ra ai tin! Đây tuyệt đối không có khả năng, tất cả mọi người trong lòng phủ định phán đoán này, vậy, rốt cuộc là biện pháp gì?

Linh không nói thêm, bất luận thời điểm nào, thực lực đều là tuyển chọn tốt nhất ngăn chặn những lời vô ích! Y tiến lên một bước, đem ma lao thu phong lang để trong không gian giới chỉ của mình lấy ra, xoay người đối Lỗ Tu nói: “Lỗ đại ca, đây, vừa nãy mượn tứ cấp phong lang thưởng thức, hiện, vật quy nguyên chủ!”

Linh cố ý nói nhiều một câu, chính là vì phòng ngừa Ác Lang già mồm át lễ nói Linh không phải đội viên đăng ký của Liệp Ưng mạo hiểm đội, cho nên phong lang y lấy ra không thể tính. Thế nhưng, lời Linh vừa nói, liền trực tiếp ngăn chặn tất cả nghi vấn, minh xác nói cho mọi người, phong lang là của Liệp Ưng mạo hiểm đội, y chỉ là mượn.

Ác Lang kinh ngạc nhìn một màn thành linh xảy ra, hoàn toàn vô pháp tin tưởng, Liệp Ưng tiểu đội, thực sự trong thời gian một buổi chiều bắt được hai phong lang? Chẳng lẽ, thiếu niên giúp đỡ bọn họ? Thế nhưng, thiếu niên không phải cái gì thiên tài văn danh đại lục, cũng không phải cái gì công tử đại gia tộc, thế nào giúp đỡ Liệp Ưng tiểu đội, dựa vào thân thể gầy yếu của y!

Toàn bộ mọi người đại lục đều biết, nếu như là quần cư ma thú, người bắt được một con, vậy nói lên người thừa dịp ma thú lạc đàn động thủ hoặc đánh lén, mà nếu như là hai, vậy phía sau đại biểu rất nhiều loại. Có thể là vừa tốt có hai ma thú ly khai quần thể, cũng có thể là từ đàn ma thú dụ dỗ mấy đầu ma thú ly khai, cũng có thể là người trực tiếp trong đàn ma thú đàn bắt lấy hai đầu ma thú, nhưng mặc kệ là loại nào, độ khó nó đại biểu tuyệt đối không đơn giản như người đơn độc bắt một đầu phong lang sau đó lại bắt thêm một đầu. Mọi người hơi có chút thường thức đều biết, hai ma thú đồng tộc cùng nhau tác chiến sức chiến đấu so một con cường hãn rất nhiều, không phải đơn giản như một cộng một, càng đừng nói loại quần cư động vật đoàn thể chiến đấu trình độ ăn ý xinh đẹp không thể so sánh như phong lang.

Lần này bên trong tửu quán thật là lặng ngắt như tờ, thanh âm một sợi lông chim rơi xuống đều có thể khiến toàn trường nghe. Đám đội viên của Ác Lang mạo hiểm đội lằng lằng nhìn hai ma lao, bên trong đều là một đầu tứ cấp phong lang! Đột nhiên, một tiếng kêu to mang theo điên cuồng vang lên, Ác Lang mất lộ hận ý, nhìn hai ma lao: “Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng, Dương Ngự biểu thức rõ ràng theo ta nói, các người đã bị ma nghĩ nhìn trúng, không chết cũng nửa tàn, các người có thể nào trong một buổi chiều bắt được hai phong lang, còn không thương vong?”

Linh biết Dương Ngự biểu thức trong miệng Ác Lang chính là đội trưởng của Kim Dương mạo hiểm đội, chỉ là, người cho chỉ người có thể vượt tay, mượn ngoại lực, Liệp Ưng mạo hiểm đội không có, liền không thể!

Linh nghe ngôn ngữ điên cuồng của Ác Lang, cao giọng nói: “Ác Lang đội trưởng, về chuyện Liệp Ưng tiểu đội thế nào bắt được hai tứ cấp phong lang, thứ chúng ta không thể phụng cáo, thế nhưng kết quả chính là rõ ràng trước mắt. Hơn nữa, vừa nãy người thừa nhận, người cùng Kim Dương mạo hiểm đội không tuân thủ quy tắc khiêu chiến thư, cư nhiên phía sau âm thầm phái người dụ ma nghĩ truy sát Liệp Ưng tiểu đội, các người từ lâu thua khiêu chiến!” Kể vừa chuyển, nhìn đám mạo hiểm giả bên trong tửu quán nói: “Mọi người đều thấy, trong thời gian ước định, Liệp Ưng tiểu đội bắt được hai tứ cấp phong lang, mà Ác Lang tiểu đội chỉ bắt được một con, thắng bại, đã rõ ràng trước mắt, không cần tranh luận!”

Đội viên của Ác Lang tiểu đội cúi đầu không nói, bọn họ thực sự thua! Mọi người vây xem lúc này phục hồi tinh thần, cũng phát biểu ý kiến: “Quản quá trình thế nào, Liệp Ưng tiểu đội chính là bắt được hai phong lang, Ác Lang tiểu đội chính là thua!”

“Đúng vậy, mặc kệ Liệp Ưng dùng thủ đoạn gì bắt được hai phong lang, bọn họ chính là bắt được, hơn nữa đám Ác Lang còn phía sau hạ độc thủ, Ác Lang mạo hiểm đội lẽ nào không muốn nhận nợ?”

“Ác Lang, khiêu chiến thư này thế nhưng chính miệng người đáp ứng, lẽ nào người hiện muốn đổi ý? Hơn nữa, vị niên thiếu này nói rất đúng, các người cư nhiên cùng Kim Dương mạo hiểm đội hãm hại Liệp Ưng tiểu đội, không tuân thủ quy tắc khiêu chiến thư, vốn đã thua!” Hiển nhiên, Ác Lang bình thường rất không được ưa chuộng, tuy ngôn luận mọi người đều là công bình, không rõ ràng thiên hướng ai, thế nhưng không một người tuyển chọn đứng ra nói cho Ác Lang mạo hiểm đội.

Ác Lang tàn bạo trừng mắt nhìn Liệp Ưng tiểu đội cùng Linh, trong mắt là không cam lòng ngập trời, nhưng không có biện pháp, hắn cho dù phía sau dụng thủ đoạn vẫn thua. Ác Lang ủ rũ đứng lên, Ác Lang mạo hiểm đội giải tán, hắn không bao giờ có thể đăng kí thành mạo hiểm giả, còn có biểu thức, hắn thế nào cùng biểu thức ăn nói!

Linh nhìn Ác Lang mạo hiểm đội sĩ khí đề mê, lạnh lùng câu thần cười, người đối đám người Lỗ đại ca ngằm hạ ngoan thủ, lợi dụng ma nghĩ, muốn tính mệnh bọn họ, hiện, bọn họ chỉ là bên ngoài quang minh chính đại thắng người, không có nhiều sử dụng thủ đoạn, thế nhưng, ngược người hiển nhiên không cảm kích.

Linh vỗ cằm, tự hỏi lát nữa đối tặng bọn họ lễ vật gì mới tốt, bọn họ hào phóng biểu tặng một đại lễ, không thể cứ như vậy để cho bọn họ tay không mà về, dù thế nào cũng phải mang chút thủ lễ trở lại! Y nhưng không sai qua hận ý Ác Lang áp lực đáy mắt, sợ là hắn rất nhanh liền hợp Kim Dương mạo hiểm đội đối Liệp Ưng mạo hiểm đội thực thi trả thù, có chút hậu hoạn phải đúng lúc bóp chết trong nôi!

“Hiện, chúng ta đi mạo hiểm công hội gạch bỏ Ác Lang mạo hiểm đội!” Linh nhìn Ác Lang mạo hiểm đội uể oải bất chần, mở miệng nhắc nhở.

“Đi!” Ác Lang bất đắc dĩ lại bao hàm không cam lòng nói.

Hai mạo hiểm tiểu đội cùng một ít người vây xem theo đuôi tới phân hội mạo hiểm công hội ở trung tâm Ngọc Lâm trấn, nhân viên công tác công hội thấy hai mạo hiểm tiểu đội cùng nhau đến, mắt không có kinh ngạc, rất bình thường dẫn bọn họ tới nơi đăng ký, xem ra chuyện này toàn trấn đều biết, cũng phải, một trấn nhỏ như vậy, một ngày phát sinh chuyện, không cần một giờ, rất nhanh có thể truyền khắp mọi góc trấn.

“Xin hỏi các người là muốn nhận nhiệm vụ hay giao trả nhiệm vụ?” Tuy biết hai tiểu đội đều là vì chuyện khiêu chiến thư mà đến, thế nhưng nhân viên công tác theo lệ hỏi một chút mục đích, hơn nữa cũng là vấn đề bình thường, tổng không thể bảo nàng mở miệng liền hỏi ‘Tiểu đội nào trong các người muốn gạch bỏ tư cách mạo hiểm đội?’, như vậy không phải rõ ràng đắc tội với người!

Đám người Liệp Ưng tiểu đội cùng Lỗ Tu, Linh ung dung nhìn Ác Lang mạo hiểm đội, Ác Lang tiến lên, cùng nhân viên công tác nói rõ tình huống. Nhìn vẻ mặt của hắn, tựa hồ đã bình tĩnh, tiếp nhận chuyện này, nhưng chỉ có chính hắn cùng Linh biết, cuộn trào mãnh liệt che giấu trong mắt đang bốc lên, hắn sẽ không bỏ qua, hắn, nhất định sẽ lấy sỉ nhục hôm nay Liệp Ưng mạo hiểm đội dành cho Ác Lang mạo hiểm đội trả lại đả kích trầm trọng nhất, hắn muốn Liệp Ưng mạo hiểm đội hối hận hành vi hôm nay, hắn muốn bọn họ nỗ lực đại giới thảm trọng nhất.

Đội viên của Liệp Ưng tiểu đội đều chìm đắm trong vui sướng thắng lợi, tiểu dung từ khi lấy ra phong lang thứ hai không có tiêu thất, chỉ có Lỗ Tu khê cau mày, tựa hồ lo lắng gì. Linh thấy ánh mắt Lỗ Tu không nhìn được quét về phía Ác Lang, cũng phải, lý giải của Lỗ đại ca đối Ác Lang tương đối sâu, hơn nữa, lấy tính cách Ác Lang, việc phát sinh hôm nay, đem hắn bức đến tình trạng này, hắn tuyệt không đơn giản buông tha Liệp Ưng cùng chính mình.

Nhân viên công tác rất nhanh đem tư cách mạo hiểm tiểu đội của Ác Lang mạo hiểm đội gạch bỏ, đồng thời, đời này, Ác Lang không bao giờ có thể đăng kí mạo hiểm giả cùng đăng kí tổ chức mạo hiểm đội.

Sự tình xong xuôi, nhóm đội viên của Liệp Ưng tiểu đội mới chính thức xác nhận thắng lợi hoan hô, cho nhau ôm, biểu đạt nội tâm vui sướng, thậm chí có hai đội viên ôm đầu khóc. Mà Linh chính là không phòng bị bị Lỗ Tu ôm một cái, trong mắt là cảm tạ vô thanh. Ai biết, những đội viên khác thấy, đều la hét đội trưởng không công bình, cư nhiên giành trước, sau đó mỗi người liền cướp bắt đầu thay phiên cùng y ôm, Linh chỉ có thể duy trì vẻ mặt mỉm cười cùng mỗi người ôm một cái.

Linh biết, Lỗ đại ca không đem lời cảm tạ nói ra miệng, là không muốn Ác Lang cùng Kim Dương mạo hiểm đội tìm tới y, hắn, muốn tự chính gánh chịu trả thù ngày sau. Chậm rãi buông xuống đôi mắt, che giấu tình cảm ám áp lưu chuyển bên trong, đại ca, người đã quên chúng ta nói qua sao, chúng ta là huynh đệ cả đời!

Buổi tối, mọi người tại tửu quán cuồng hoan, chúc mừng thắng lợi của đội ngũ, rất nhiều mạo hiểm giả phân tán, một ít mạo hiểm đội bình thường cùng Liệp Ưng giao hảo, một ít mạo hiểm đội bị Ác Lang khi dễ tề tụ một đường, vì thắng lợi của Liệp Ưng chúc mừng, vì giải tán của Ác Lang chúc mừng. Không một người chú ý, tiệc rượu chúc mừng tiến hành phân nửa, một người không thấy, thiếu niên lớn lên rất tuấn mỹ, nhưng rất gầy yếu không thấy. Cả Lỗ Tu cũng không chú ý, làm đội trưởng của Liệp Ưng mạo hiểm đội, công thần lớn nhất hôm nay, hắn đương nhiên là đối tượng mọi người kính rượu, tiệc rượu chúc mừng bắt đầu không bao lâu, hắn đã bị chuốc đến say khướt.

Linh không thích uống rượu, tửu lượng của y rất bình thường, cho nên y chỉ tượng trưng mấy ngụm, sau đó thừa dịp không người chú ý chạy ra. Một thân ảnh mảnh khảnh trong đêm tối chạy rất nhanh, y bước tiến mềm mại, không chút tiếng động, tựa hồ đối bố cục trong trấn rất tinh tường, rẽ trái quẹo phải, không một tia chân chờ, cấp tốc tiếp cận mục tiêu.

Linh sau khi trở về tửu quán đã hướng nhân viên công tác tửu quán muốn một phần phân bố nhai đạo trong trấn, tìm hơn mười phút ghi nhớ, thuận tiện hỏi thăm nơi đặt chân đêm nay của Ác Lang mạo hiểm đội, đêm nay, y sẽ giải quyết hậu hoạn ẩn dấu.

Đi tới một gian khách sạn bình dân, đây là nơi Ác Lang mạo hiểm đội đêm nay ở lại, ngày mai, bọn họ sẽ ly khai Ngọc Lâm trấn. Lúc này, đêm đã khuya, khách sạn bình dân đã đóng cửa, Linh nhẹ nhàng xoay người lên lầu, cúi người lắng nghe thanh âm dưới khách ***, tuyển chọn vị trí, mở cửa sổ gian phòng tạm thời không ai, xoay người nhảy vào, y không biết vị trí cụ thể của Ác Lang, cho nên y cần tìm, có lẽ y, cần tìm một người để hỏi.

Linh trực tiếp tới chỗ hỏa kế khách sạn bình dân ở, lách mình tiến vào, cấp tốc chế trụ hỏa kế khách sạn bình dân, ghé tai nói nhỏ, “Ác Lang đang ở đâu?”

Hoả kế khách sạn bình dân nhìn bàn tay thiêu đốt hỏa diễm cực nóng trước mắt, nhìn nó từ từ tiếp cận, thân thể run lên, thanh âm run rẩy, khó khăn nói: “Ồ mẫu đơn hào lâu ba, Ác Lang mạo hiểm đội đều ở lâu ba!”

Một chưởng đánh gãy hỏa kế khách sạn bình dân, đem hắc đở lên giường, thân hình nhất thoán, người đã xuất hiện ở lâu ba. Y không tính toán đem toàn bộ đội viên của Ác Lang mạo hiểm đội diệt khẩu, thế nhưng, có mấy người nhất định phải động thủ. Hôm nay, y một mực quan sát đội viên của Ác Lang mạo hiểm đội, những kẻ không có ý thức đoàn thể, đối Ác Lang mạo hiểm đội độ trung thần không cao, căn bản không cần y ra tay, ngày mai phát hiện lão đại bỏ mình, đại khái chạy trốn so ai đều nhanh.

Phóng xuất tinh thần lực tra xét, xác định vị trí gian phòng của Ác Lang, vô thanh tiến vào, nhìn Ác Lang đang ngủ say, Linh không có bất luận biểu tình, nhàn nhạt vươn tay, xoay người, ly khai, Ác Lang phía sau không còn hô hấp, không còn tim đập.

Đem mấy đối tượng hôm nay tuyển chọn giải quyết, Linh ly khai khách sạn bình dân, trở lại tửu quán. Đêm nay đối Liên Ưng tiểu đội là một đêm cuồng hoan đáng giá chúc mừng, đối Linh, chỉ là một đêm sát nhân bình thường. Những chuyện như vậy, y sớm thành thói quen cùng chết lặng, trước đây, đối những người cùng chính mình không có thù oán đều có thể không do dự hạ thủ, chỉ vì đó là nhiệm vụ, càng không cần nói đêm nay là kẻ muốn hãm hại đại ca!

...

19. Chương 19

Sáng hôm sau, đội viên của Ác Lang tiểu đội kinh khủng phát hiện, đội trưởng, phó đội trưởng cùng mấy đội viên nhà mình đều đã chết, mặc danh kỳ diệu chết trên giường trong khách sạn bình dân, bọn họ thậm chí về mặt an tường, không có bất luận dấu hiệu thống khổ. Tin tức này rất nhanh truyền khắp Ngọc Lâm trấn, tất cả mọi người nghị luận, thế nào trong một đêm Ác Lang mạo hiểm đội chết nhiều người như vậy, hơn nữa bên trong còn có trung cấp ma pháp sư Ác Lang!

Mọi người đầu tiên đem hiềm nghi tuyển định trên người Liên Ưng mạo hiểm đội, dù sao hôm qua hai bên mới vì chuyện khiêu chiến thư phân ra thắng bại, nói không chừng Liên Ưng thừa thắng xông lên, trực tiếp chọn lúc Ác Lang mạo hiểm đội chiến bại nản lòng thoái chí hạ thủ, diệt sát Ác Lang mạo hiểm đội trước đây hay khi dễ mình.

Thế nhưng rất nhanh có người phủ quyết loại suy đoán này, mọi người đều biết, khiêu chiến tỷ thí hôm qua là Liên Ưng chiến thắng, không có lý do phía sau ám sát Ác Lang mạo hiểm đội thất bại, hơn nữa, cho dù Liên Ưng thực sự muốn ám sát Ác Lang, không cần ngay lúc này, tại nơi này xuất thủ, đây không phải rất rõ ràng sao, đem bản thân đổ lên đầu ngọn gió, Liên Ưng không phải ngu ngốc!

Hơn nữa, tất cả mọi người khi phát hiện thi thể, đều về mặt an tường, như vậy nói lên bọn họ là dưới tình huống không phát hiện bị đối thủ ám sát, người của Liên Ưng tiểu đội có năng lực này sao. Còn có, trên người bọn họ không có vết thương, phòng không có vết tích tranh đấu hoặc là vết tích ma pháp, người gian phòng bên cạnh cũng không nghe được âm hưởng gì, như vậy chỉ có hai loại khả năng, hung thủ không phải một cao cấp ma pháp sư chính là một trung cấp được tề sư.

Khi nghe suy đoán như vậy, ngực Lỗ Tu không khỏi lộ bộ, đầu không tự giác hiện lên một suy nghĩ, trung cấp được tề sư, phải hay không là tiểu gia hỏa làm? Tuy tiểu gia hỏa bản thân không phải trung cấp được tề sư, thế nhưng sự phụ của y đâu, được tề tiểu gia hỏa mang trên người, thứ nào không phải trình độ ngoài

trung cấp! Kỳ thực, sáng nay khi nghe chuyện như vậy, hần như mọi người, kỳ quái không ngớt, Ác Lang đã chết, thế nào sẽ, tốt xấu gì, hần cũng là một trung cấp ma pháp sư, có ai có thể dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào giết chết một trung cấp ma pháp sư, người kia có thực lực cao bao nhiêu!

Nhưng so sánh nhóm đội viên vui sướng khi người gặp hoạ cùng âm thầm may mắn, hần đối hung thủ càng cảm thấy hứng thú, hơn nữa, nghi hoặc kia vẫn làm phức tạp hần, là ai giết Ác Lang, là ai cùng Ác Lang có cừ hận, là ai tại thời khắc này động thủ, gián tiếp giúp đỡ chính mình? Lỗ Tu ngực mình bạch, chỉ cần Ác Lang ly khai Ngọc Lâm trấn, chỉ cần hần cùng Kim Dương mạo hiểm đội liên hệ, như vậy chính mình tuyệt đối nghênh đón một hồi đại trả thù, thế nhưng, hiện tại, Ác Lang đã chết, cả mấy tâm phúc hần tín nhiệm cũng đã chết, như vậy còn ai đi thông tri Kim Dương mạo hiểm đội! Những người còn lại thu thập bao phục dự định rời đi lại không biết thế nào cùng Kim Dương mạo hiểm đội liên hệ, nghĩ đến dù là bọn họ tìm được Kim Dương mạo hiểm đội, có thể khiến đối phương tin hay không cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ!

Nghĩ đến cuối cùng, Lỗ Tu không biết là trùng hợp, chính mình vận khí tốt hay hung thủ kia cùng Ác Lang có cừ oán, hoặc thật đến giúp đỡ chính mình, chỉ là, sẽ là ai, có thể hay không là tiểu gia hỏa?

Người của khách sạn bình dân báo quan xong, quan phủ đem thi thể vận đi, trải qua y sư trong trấn giám định, đám người Ác Lang là chết dưới cao cấp ma pháp, mà có thể sử dụng loại cao cấp ma pháp này khẳng định cũng là một cao cấp ma pháp sư. Như vậy, hiềm nghi của Liệp Ưng mạo hiểm đội được giải trừ, bởi vì bọn họ căn bản không có cao cấp ma pháp sư.

Hiềm nghi của Linh cũng được giải trừ, Lỗ Tu nhìn Linh bên cạnh vẻ mặt bình thản, ngực không khỏi vì chính mình hoài nghi huynh đệ cảm thấy xấu hổ, nhưng càng nhiều là một loại cảm giác thở dài một hơi. Dù sao lấy thực lực hiện tại của Linh trên chóc Kim Dương mạo hiểm đội rõ ràng không phải tuyển chọn sáng suốt, Kim Dương mạo hiểm đội thế nhưng là tam cấp mạo hiểm đội, bọn họ không chỉ có đại bộ phận đội viên trong đội là trung cấp ma pháp sư, trọng yếu hơn là bọn họ có một cao cấp ma pháp sư, thực lực như vậy, thế nào sẽ là Linh không có ma lực có thể chống lại!

Không ai biết Ác Lang chết thế nào, quan phủ giải thích chỉ là chết dưới một loại cao cấp ma pháp, nhưng không nói rõ thuộc tính, cũng không nói rõ tên của ma pháp, đây không khỏi lệnh mọi người cảm thấy hiếu kỳ. Vì vậy có người già chuyện bắt đầu nghĩ biện pháp tìm hiểu, rốt cục tại lúc chạng vạng, một tin tức bắt đầu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Ngọc Lâm trấn, cao cấp ma pháp giết chết Ác Lang gọi là băng châm ma pháp.

Băng châm, danh như ý nghĩa, chính là đem thủy thuộc tính ma pháp nguyên tố tinh luyện đến cực điểm, khiến cho mật độ cùng độ cứng gia tăng, biến thành băng ti mảnh như sợi tóc. Chúng có thể từ lỗ chân lông trên cơ thể xâm nhập vào trong, sau đó đông lại huyết quản, hơn nữa tốc độ cực nhanh, từ lúc xâm lấn đến lúc tử vong, chỉ cần một giây, đây cũng là vì sao đám người Ác Lang bị ám sát không có phản ứng, còn bảo trì khuôn mặt an tường.

Mọi người trong trấn đều vì cao cấp ma pháp này kinh than không thôi, đội viên Liệp Ưng mạo hiểm đội cũng vậy, ước mơ chính mình lúc nào có thể học được ma pháp lợi hại như vậy. Mà biểu tình bất biến y nhiên đạm định chỉ có một mình Linh, bởi vì chỉ có mình y biết, đó căn bản không phải cái gì cao cấp ma pháp, mà là một thánh cấp ma pháp, cũng là Linh ở nửa năm trước, ngẫu nhiên lật một quyển sách nhỏ, bên trong ghi chép đều là thánh cấp ma pháp, Linh học được cùng thành thạo vận dụng chỉ có cái này.

Linh chuẩn bị cáo từ, hiện Liệp Ưng mạo hiểm đội đã không còn nguy hiểm, mà y lại muốn đến những đại thành thị xem, nếu như có thể, y muốn tìm trung cấp ma pháp sư hoặc cao cấp ma pháp sư đối chiến, làm rõ thực lực của mình cùng đề cao thực lực là mục đích trọng yếu nhất y lần này ly khai rừng rậm.

Hôm nay Linh ra ngoài ăn bữa sáng, đã đại khái lý giải tình huống thành thị cùng tình huống quốc gia xung quanh Ngọc Lâm trấn. Ngọc Lâm trấn là thành trấn tiếp cận Tử Vong Sâm Lâm nhất của Đông Triệu một trong ngũ quốc, ở đây tuy tới gần rừng rậm, lại hẻo lánh mà không phồn hoa, nhưng mạo hiểm giả rất nhiều, cho nên mạo hiểm công hội cũng ở đây thiết lập một phân hội. Cũng bởi vì có những mạo hiểm giả, trấn nhỏ hoang vu cùng khổ này mới có thể dần phát triển thành một thành trấn tương đối phồn vinh như bây giờ.

Mà đại thành thị gần Ngọc Lâm trấn nhất là thành Thái An, đại thành thị lớn nhất Bắc Bộ Đông Triệu

quốc, cũng là đại thành thị thứ ba toàn quốc. Ngọc Lâm trấn cách Thái An đại khái cần mười ngày lộ trình, trên đường phải thông qua mấy trấn nhỏ, Linh từ hôm qua đã tìm hiểu lộ tuyến cùng phương tiện giao thông cần thiết, tùy thời có thể xuất phát.

Liên Ưng tiểu đội không khả năng theo y lý khai, ai cũng nói y không có mị lực hấp dẫn người khác buông tha hoàn cảnh sinh hoạt, hình thức sinh hoạt bọn họ sớm thành thói quen, cùng y lý khai, chính là y biết Liên Ưng mạo hiểm đội tại mạo hiểm công hội nhận một nhiệm vụ D cấp, nhiệm vụ này là ở sát biên giới rừng rậm tìm một loại dược liệu, tuy đơn giản, thế nhưng bởi vì số lượng cần cực kỳ khổng lồ, cho nên Liên Ưng mạo hiểm đội có lẽ sẽ bận rộn một thời gian.

Mà một ngày tại công hội tiếp nhận nhiệm vụ, không hoàn thành hoặc buông tha, đều thu được nghiêm phạt hoặc phải giao nộp tiền phạt. Linh hướng mọi người trong Liên Ưng mạo hiểm đội nói lời từ biệt, Lỗ Tu cùng Huệ Mỹ nghe y phải đi đều sững sốt, tựa hồ không nghĩ y nhanh như vậy lý khai, bọn họ vừa đem hai phong lang bắt được gửi ở đấu giá hội, dự định tháng sau cùng lúc đấu một giá tốt, sau đó đem kim tệ cho Linh.

Không phải Lỗ Tu không muốn đem phong lang giữ lại cho mình dùng, mà là hắn không có thực lực giữ lại. Không nói hắn không có năng lực khế ước tứ cấp ma thú, chính là muốn đổi phó mạo hiểm giả, mạo hiểm đội mình lý ám tưởng muốn phong lang, hắn đã lòng có dư mà lực không đủ. Đạo lý hoài bích có tội hắn biết, nếu hắn cùng tiểu gia hỏa không có thực lực, giữ lại hai ma thú bị người nhớ thương, còn không bằng phóng khoáng bán đấu giá, đổi thành kim tệ tương đối thực tế.

Lỗ Tu đứng lên, muốn nói gì khuyên Linh, Linh nhưng khoát khoát tay, nói: “Đại ca, ta biết ngươi muốn nói gì, hai phong lang cũng tốt, kim tệ bán đấu giá cũng tốt, ta toàn bộ không cần. Không phải bởi vì ta rộng rãi, cũng không phải bởi vì ta đồng tình tâm tràn lan, mà là ta thực sự không cần!” Linh theo tay vung lên, rầm lạp kim tệ từ không trung xuất hiện, chậm rãi trên đất chất thành một toà núi nhỏ, “Như vậy, đại ca còn muốn đem kim tệ bán đấu giá cho ta sao?” Linh hỏi ngược.

Mọi người của Liên Ưng tiểu đội ngây người, bọn họ chưa thấy qua nhiều kim tệ như vậy, đây, thật là một thiếu niên mặc miên bố thô sam phát tay có thể lấy ra! Linh chưa bao giờ là một quý tộc công tử không ăn nhân gian khói lửa, y biết rõ tầm quan trọng của tiền tài, lúc từ rừng rậm đi ra, y đã đem một bộ phận kim tệ trong các không gian giới chỉ bỏ không gian giới chỉ của mình. Không phải y có dự kiến trước, mà là Linh vốn dự định đến thế giới nhân loại lịch lãm, hiện bất quá là sớm một chút.

Lỗ Tu cũng bị nhiều kim tệ như vậy dọa nhảy, Linh ngẩng đầu nhìn Lỗ Tu, biết hắn đã có chút buông lỏng, y liền tiếp tục động chi di tình hiểu chi di lý: “Lỗ đại ca, ta lần này đi ra chính là vì lịch lãm, Ngọc Lâm trấn quá nhỏ, căn bản không có giá trị. Về phần kim tệ hai phong lang kia bán đấu giá được, mọi người có thể dùng để mua một ít dược tề cùng đạo cụ ma pháp, gia tăng đẳng cấp ma pháp. Hiện Liên Ưng mạo hiểm đội là ngũ cấp mạo hiểm đội, như vậy, sau khi đề thăng thực lực, chúng ta phải thăng đến tứ cấp, tam cấp, thậm chí nhất cấp. Chỉ có chúng ta trở nên cường đại, chúng ta mới không cần e ngại bất luận kẻ nào, mà ta tin tưởng, tất cả những thứ này, chỉ cần nỗ lực cũng đủ nỗ lực, sẽ không xa xôi!” Nói nói Linh từ không gian giới chỉ móc ra hai kim chúc bài tử, đại khái chỉ chừng bàn tay Linh, đem một cái trong đó đưa cho Lỗ Tu, giải thích nói: “Đại ca, cái này là truyền cảm khí, chỉ cần chúng ta lấy máu nhỏ lên, truyền cảm khí sẽ nhận chứng chúng ta, sau đó đem tinh thần lực của mình phóng vào, là có thể cảm ứng vị trí đối phương! Như vậy, đại ca sau này muốn tìm ta rất phương tiện, ta muốn tìm đại ca cũng không đến mức không đầu mối!”

Lỗ Tu không phủ nhận, nghe xong một phen nói của Linh, ngực hắn thực sự cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lời Linh nói câu dẫn ra khát vọng sâu sắc nhất trong ngực hắn, tổ chức mạo hiểm đội, làm đội trưởng mạo hiểm đội, ai không muốn đội ngũ của mình có thể trở thành nhất cấp mạo hiểm đội, mạo hiểm đội đứng trên đỉnh đại lục, đó là mộng tưởng mỗi mạo hiểm giả. Người của Liên Ưng tiểu đội nghe xong càng đấu chí ngẩng cao, cả Huệ Mỹ vị nữ tính này đều nghĩ chính mình trong nháy mắt tinh thần dâng lên, phẳng phát tìm được mình đang chỉ dẫn, bọn họ sau này sẽ hướng mục tiêu đó đi tới.

Thế nhưng, Lỗ Tu vẫn không quá yên tâm, Linh chỉ là một thiếu niên không biết ma pháp, y căn bản không có bất luận năng lực tự bảo vệ, Linh thoáng cái nhìn ra vấn đề Lỗ Tu lo lắng, mở miệng bỏ đi suy nghĩ dư thừa của hắn: “Lỗ đại ca, ta một thiếu niên y phục bình thường, sẽ không ai quan tâm ta, hơn nữa, ta đi đâu là đại thành thị, không phải nơi hắc ám hỗn loạn, sẽ không có gì nguy hiểm!”

Linh thực sự nghĩ thuyết phục một người rất phiền phức, nhất là người không quá am hiểu ngôn từ như y, thật là mỗi câu đều phải vắt hết óc mới nghĩ ra được, hiện y bắt đầu hối hận, vì sao hôm qua không ngay từ đầu bại lộ thực lực, hiện sẽ không phiền toái nhiều như vậy.

Lỗ Tu bị Linh nói, cũng biết quyết tâm của Linh, tuy không phải rất tán thành lời Linh, cái gì bảo ‘Ta một thiếu niên y phục bình thường, sẽ không ai quan tâm ta’, y rất cuộc có biết chính mình có bao nhiêu mỹ lệ! Tuy từ mỹ lệ này hình dung nam tính có chút không thích hợp, thế nhưng Linh hiện chỉ là một thiếu niên, chưa phải nam tính thành thực, hơn nữa y khiến người có loại cảm giác này, mỹ lệ! Không phải loại mỹ nhu nhược của nữ tính, mà là loại mỹ mang theo anh khí độc hữu thuộc về nam hài, tựa như không thể tìm được bất kỳ từ nào thích hợp hình dung! Còn có, cái gì bảo ‘Ta đi đều là đại thành thị, không phải nơi hắc ám hỗn loạn, sẽ không có gì nguy hiểm’, ai nói đại thành thị không có nguy hiểm! Thế nhưng, hai ngày cùng Linh ở chung, hẳn biết Linh không phải loại tiểu hài tử ngây thơ vô tri, thậm chí y là một người rất thông minh, gặp chuyện rất lạnh tĩnh, hẳn tin tưởng, Linh nhất định bảo vệ tốt chính mình.

Lỗ Tu nhìn truyền cảm khí, ngực không thể không cảm động, vươn tay vỗ nhẹ vai Linh, có chút ghen ngào nói: “Tiểu gia hỏa, nhất định phải hảo hảo bảo vệ tốt chính mình, đại ca nhất định đi tìm ngươi, ngươi yên tâm, lần sau gặp lại đại ca, gặp lại Liệp Ưng mạo hiểm đội tuyệt đối không phải bộ dáng hiện tại!”

Linh gật đầu, chính là nói giỡn: “Ta đợi cùng người khác khoe ta là đệ đệ của đội trưởng nhất cấp mạo hiểm đội!” Linh mở một vui đùa nhỏ đánh tan bầu không khí chia lìa có chút thương cảm tràn ngập hiện trường.

Về phần cấp bậc của mạo hiểm đội, có một số việc chỉ có thể điểm đến là dừng, cuối cùng phải dựa vào chính mình đi nỗ lực, đi tiến bộ! Trước đây Liệp Ưng mạo hiểm đội kinh tế quần bách, không cách nào mua được tề giúp đỡ thăng cấp, cũng không cách nào mua đạo cụ ma pháp gia tăng uy lực, hiện, có kim tệ hai tứ cấp ma thú bán đấu giá, đây là một bút kim ngạch xa xỉ, đủ cho mỗi người của Liệp Ưng mạo hiểm tiểu đội có một kiện đạo cụ ma pháp cùng mua không ít được tề.

Linh không xoay người, phất tay, đem kim tệ thu về không gian giới chỉ, bước lên hoàng lư xa từ lâu muốn tốt, tiêu thất trong tầm mắt của mọi người Liệp Ưng tiểu đội.

...

20. Chương 20

Linh cưỡi hoàng lư xa, dọc theo lộ tuyến từ lâu định tốt, bắt đầu hướng Thái An. Hoàng lư xa là một loại phương tiện giao thông thông dụng thống nhất của Thái Hồng đại lục, bởi do nhất cấp ma thú hoàng lư làm động lực kéo, cho nên tự nhiên tên là hoàng lư xa. Hoàng lư thú cực dễ bắt, số lượng nhiều, đồng thời không có trí lực đáng nói, tuân phục lại ôn thuận, cho nên hoàng lư xa là một loại phương tiện giao thông tại đầu đều rất thông thường, rất phổ thông, cũng là nguyên nhân Linh tuyển chọn. Y không thích xuất chúng, dẫn nhân chú mục, y thậm chí không thuê xa phu, một đường tự đánh xe.

Linh không tại trấn nhỏ ven đường lưu luyện, nhất tâm vội vàng ở sáu ngày sau chạy tới Thái An, nguyên nhân là y tại một trấn nhỏ ngẫu nhiên nghe được một tin tức.

Ngày đó, y vừa vận dừng lại nghỉ ngơi trong một tửu lâu, thuận tiện giải quyết bữa trưa, bàn trống bên cạnh ngồi ba nam tử vừa vào, một nam tử trong đó hô hỏa kế gọi món, sau khi điểm vài đạo thức ăn bọn họ thừa dịp chờ món bắt đầu trò chuyện, “Ồi chào, các người nghe nói không, đệ nhất thiên tài Đông Triệu quốc chúng ta, Tam hoàng tử điện hạ Vạn Thần Dật sẽ xuất hiện ở Thái An chiêu sinh hội Đông Triệu ma pháp học viện năm ngày sau!”

“Không có, thực sự sao? Tam hoàng tử thế nào xuất hiện, ai! Ta năm nay lại báo danh, không biết có thể khảo trúng tam niên cấp học viên hay không? Bất quá không khảo trúng thì không khảo trúng, có thể đỗ phong thái Tam hoàng tử, chạy một chuyến cũng đáng!”

“Ừ, Tam hoàng tử là nhân vật gì, loại bình dân phổ thông như chúng ta bình thường làm sao có cơ hội thấy Tam hoàng tử, năm nay cho dù khảo không trúng cũng có thể thấy Tam hoàng tử!”

“Bất quá nói đến Tam hoàng tử điện hạ, hẳn thật đúng là tuyệt thế thiên tài, đệ nhất thiên tài Đông Triệu quốc chúng ta, năm nay mười tám tuổi đã là cao cấp ma pháp sư, trung cấp luyện khí sư, sơ cấp được tề sư,

tam sư nhất thân! Thực sự, ta nghĩ Tam hoàng tử điện hạ không chỉ là đệ nhất thiên tài Đông Triệu quốc, cũng là đệ nhất thiên tài trăm năm qua Thái Hồng đại lục! Cái kia cái gì Thuỷ Vinh Hiên Tây Tần quốc, cần bản không đáng nhắc tới...”

Linh vừa vặn nghe bọn họ nói chuyện, đối Tam hoàng tử bọn họ nói có một tia hiếu kỳ, từ ngữ khí có thể tưởng tượng vị Tam hoàng tử điện hạ này trong cảm nhận Đông Triệu quốc bách tính là nhân cớ nào cao thượng, cường đại. Bất quá nghe người bên cạnh nghị luận niệm một đồng danh hiệu, không thể phủ nhận đây xác thực là một thiên tài, hơn nữa nghe bọn họ nói, thiên tài như vậy tựa hồ mỗi quốc gia chỉ có một!

Bất quá nghĩ lại nghĩ, đây rất bình thường, năm quốc gia, giữa quốc cùng quốc, cho dù hiện giờ êm sóng lặng, nhưng chỉ là ngoài mặt, bên dưới rốt cuộc đùa giỡn bao nhiêu thủ đoạn, ai cũng không biết, nhưng Linh không cần nghĩ cũng biết, không khả năng hòa thuận như biểu hiện. Đời trước không phải không tiếp xúc việc này, tổng có một số chuyện quốc gia không tốt đứng ra, tổng có một số chuyện quốc gia muốn giải quyết, lại không thể bày ngoài mặt, lúc này cần những kẻ có chức nghiệp sát thủ như bọn họ làm thay.

Về phần những nhân vật thiên tài của ngũ quốc, ở Linh xem, chỉ là một quân cờ bị quốc gia đẩy ra cạnh tranh, nhân dân cần tín ngưỡng, tin tưởng quốc gia mình cường thịnh phồn hoa, mới có thể cần cần khẩn khẩn, nhiệt huyết sôi trào vì quốc gia dâng nộp thuế thu, khi bạo phát chiến tranh thì sau tiếp trước kính dâng sinh mệnh. Mà trong thế giới toàn dân ma pháp như vậy, biện pháp tốt nhất hướng dân chúng biểu diễn lực lượng quốc gia chính là ma pháp, biện pháp tốt nhất biểu diễn lực lượng hậu bị chính là thiên tài.

Linh tuy đối Tam hoàng tử có vài phần hiếu kỳ, nhưng đối một việc khác càng cảm thấy hứng thú, chính là một hồi ma pháp tỷ thí trên chiêu sinh hội bọn họ vừa nói. Linh tiện tay chiêu một hỏa kế tửu lâu, vút cho hắn mấy đồng tệ, hướng hắn hỏi thăm Thái An chiêu sinh hội.

Nguyên lai, chiêu sinh hội là Đông Triệu ma pháp học viện tổ chức, mà Thái An là một phân hội tràng chiêu sinh hội năm nay. Đông Triệu ma pháp học viện là đệ nhất ma pháp học phủ Đông Triệu quốc, cùng bốn học viện của tứ quốc Tây Tần ma pháp học viện, Nam Yến ma pháp học viện, Bắc Ngụy ma pháp học viện cùng Trung Tề ma pháp học viện nổi danh, xưng thành ngũ đại quốc gia học phủ.

Đông Triệu ma pháp học viện ba năm chiêu sinh một lần, không phân biệt niên linh, không phân biệt nam nữ, bất luận thân phận, bất luận tư lịch, chỉ cần người là sơ cấp ma pháp sư, người có thể trở thành nhất niên cấp sinh, trung cấp ma pháp sư, có thể trở thành tam niên cấp sinh. Mà cao cấp ma pháp sư, có thể tuyển chọn trở thành học sinh thiên tài ban, do phó viện trưởng thánh cấp ma pháp sư trực tiếp giáo dục, cũng có thể tuyển chọn trở thành thực tập đạo sư nhất niên cấp, đợi đến khi nhận được công tác chứng thực có thể trở thành đạo sư chính thức học viện.

Bất quá xét thấy chiêu sinh không phân biệt niên linh, sẽ dẫn đến có chút học viên niên linh phân hoá quá lớn, tỷ như sơ cấp ma pháp sư, không chỉ số lượng học viên khổng lồ, niên kỷ khác biệt cũng là lớn nhất trong tất cả học viên, học viện sẽ căn cứ niên kỷ sai biệt đem đồng nhất niên linh an bài đồng nhất phòng học, như vậy không chỉ tránh cho một ít tuổi lớn khi dễ tuổi nhỏ, cũng phương tiện đạo sư quản lý cùng giảng bài. Dù sao, nếu như để một tiểu hài tử mười tuổi cùng một nam tử đã trưởng thành nghe đạo sư giảng giải cùng nội dung, người nói tuổi nhỏ có thể lý giải sao!

Trên đại lục tu luyện ma pháp nhân số đông đảo, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể đạt được cao cấp ma pháp sư, rất nhiều người cả đời trung cấp ma pháp sư đều không bước qua, cho đến khi sinh mệnh chung kết chỉ là sơ cấp ma pháp sư. Tuy nói học viện chiêu sinh không phân biệt niên kỷ, thế nhưng quá mức lớn tuổi bọn họ sẽ không tuyển chọn đến học viện học tập, không nói bọn họ có gánh nặng gia đình, áp lực sinh hoạt cần phụ trách, chính là trong học viện thấy những học viên tuổi nhỏ hăng hái, bừa bãi nhân sinh bản thân cũng không có mặt mũi để vút! Cho nên, dù học viện đánh chiêu bài không hạn chế niên linh, đến nay cũng không tìm được nhất niên cấp vượt trước ba mươi tuổi.

Mà khi nghe tin tức này, để cho Linh cảm thấy hứng thú chính là, ma pháp tỷ thí chiêu sinh hội. Đây là lệ cũ của Đông Triệu ma pháp học viện, hàng năm học viện đều an bài năm tam năm cấp học viên trong học viện cùng trung cấp ma pháp sư tân chiêu tỷ thí, ba cao cấp ma pháp sư (hoặc học viên thiên tài ban) cùng cao cấp ma pháp sư tân chiêu (hoặc thực tập ma pháp đạo sư) tỷ thí, một là cho học viên tân chiêu biểu diễn thực lực học viện, hai cũng là trộn lẫn một loại biểu diễn tính chất, vì học viện đánh danh tiếng cùng vì khán giả phổ thông cung cấp quan thưởng cao cấp ma pháp tỷ thí.

Linh không phải rất muốn đi cái gì học viện học tập ma pháp, bị người ước thúc, thế nhưng không thể phủ nhận ma pháp của y không trải qua hệ thống học tập, y đối đại lục còn rất nhiều điều không biết. Trong học viện có đồ thư quán lớn nhất toàn quốc, không chỉ có ma pháp thư tịch, hay y được thư tịch, trọng yếu hơn là, trong học viện có được tề sư, cũng chiêu thu học viên được tề hệ. Đương nhiên, cơ hội quang minh chính đại cùng người khác tỷ thí ma pháp y cảm thấy hứng thú, cho nên, Linh tổng kết thực tế tình huống, cuối cùng quyết định đi học viện học tập. Mà một ngày quyết định, Linh lập tức dứt bỏ tất cả tâm tình nhàn tản, mã bắt đĩnh đề chạy đến trước ngày hết hạn báo danh.

Linh không phải không nghĩ đi lộ tuyến không trung, dù sao y có phẩm long phi hành Mặc Dạ tăng, như vậy y có thể rút ngắn phân nửa thời gian, thế nhưng tại một quần tụ nhân loại, kinh tế phồn hoa, lộ tuyến mậu dịch khả năng cao thủ rậm rạp tùy tiện đi không trung lộ tuyến, người khác đại khái sẽ đem người coi thành địch nhân hoặc gian tế, như vậy không khác gì tới cửa chịu chết! Linh không thích điệu cao, càng không thích điệu cao như vậy, cho nên cuối cùng vẫn một mình một xe lên đường chạy.

Rất cực, trải qua sáu ngày không ngủ không nghỉ, nhìn thấy tường thành hùng vĩ cao to, Linh chậm rãi nở nụ cười, Thái An, Đông Triệu ma pháp học viện, đã tới!

Đánh hoàng lư xa vào thành, phồn hoa trong thành Thái An vừa nhìn đã biết trấn nhỏ như Ngọc Lâm trấn vô pháp so sánh, biển người chen chúc, phòng ốc các thức hoa lệ, quán nhỏ muôn màu muôn vẻ, vật phẩm đủ mọi kiểu dáng, không một chỗ không hiển lộ sự phồn vinh của đại thành thị đệ nhất phương bắc.

Linh gần đó tìm một khách sạn bình dân trụ lại, hỏi thăm thời gian cùng địa điểm chiêu sinh của Đông Triệu ma pháp học viện, xác định ngày mai chính là ngày báo danh cuối cùng, Linh lặng lẽ thở dài một hơi, xem ra đêm nay y có thể hảo hảo nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai tỷ thí.

Ngày thứ hai, linh đơn giản ăn bữa sáng liền đánh hoàng lư xa xuất phát, một đường thưởng thức kiến trúc hoặc hoa lệ hoặc tinh xảo hoặc cổ hương cổ sắc trong thành Thái An, Linh thấy phân hội tràng chiêu sinh lần này của Đông Triệu ma pháp học viện, Thái An ma pháp học viện.

Thái An ma pháp học viện là phân bộ của Đông Triệu ma pháp học viện, lúc chiêu sinh là học viên sơ cấp, trung cấp cùng cao cấp ma pháp sư đều tuyển nhận, nhưng học viên trung cấp cùng cao cấp ma pháp sư phải đến kinh đô Đông Triệu, Tùng Dương Đông Triệu ma pháp học viện học tập, chỉ có sơ cấp ma pháp sư, nhất cấp học viên cùng nhị cấp học viên là ở phân bộ học tập.

Nhìn đội ngũ học viên báo danh trước mặt, Linh có chút ngây người, đội ngũ này, ít nhất cũng có trăm mét, còn chỉ một hàng. Không biết là bởi hôm nay là ngày cuối cùng, tất cả mọi người đều chạy tới báo danh tại ngày này hay mỗi lần đều nhiều người báo danh như vậy, rầm rộ như vậy, chân chính để Linh kiến thức cái gì là nhân sơn nhân hải, vạn nhân không hạn, nhân đầu toàn động [1], thật là nhiều lắm.

Linh chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, thực sự có điểm bị cảnh tượng trước mắt dọa, y từ nhỏ hỉ tĩnh, không thích tràng diện ồn ào, cũng không thích đến phố xá sầm uất cùng người chen chúc. Cho dù có lúc cần đi siêu thị mua sắm, y cũng chọn thời điểm tương đối quanh quẽ, cả mỗi đêm tản bộ, y đều chọn con đường dân cư thưa thớt.

Thế nhưng không có biện pháp, dù não nhiệt hơn cũng phải báo danh, y còn muốn báo danh xong có thể tìm đối thủ hảo hảo tỷ thí. Ngay khi Linh kinh ngạc do dự, sớm có vài người giành trước xếp hàng, càng thể hiện tình huống, Linh cũng nhanh đánh xe tiến lên, y thấy rất nhiều người xếp hàng người xe cùng nhau, cũng phải, đội ngũ lớn như vậy, phải xếp tới khi nào, người xe cùng nhau, mệt mỏi có thể nghỉ ngơi.

Ngay khi Linh vừa đem hoàng lư xa đánh tới phía trước, dừng ổn định đợi thời gian xếp hàng dài dòng, một thanh âm khiến người không thích phía sau Linh vang lên: “Cút ngay, chần đường của thiếu gia!”

...

[1] Nhân sơn nhân hải, vạn nhân không hạn, nhân đầu toàn động: người đông nghìn nghịt, ai ai cũng đổ xô ra đường, chỉ thấy mỗi đầu người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-ngo-chi-linh>